

NGÔ TẤT TỐ

Tiểu thuyết xã hội

TẤT ĐEN

Được khôi phục từ nguyên bản xuất bản lần đầu và ý kiến bảo vệ tác phẩm của tác giả

Cao Đắc Điểm & Ngô Thị Thanh Lịch
(Sưu tầm, chú giải và giới thiệu)

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 1:

Bắt đầu từ gà gáy một tiếng, trâu bò lục-tục kéo thợ cây đến đoạn đường phía trong điểm tuần.

B

Mọi ngày, giờ ấy, những con-vật này cũng như những người cổ cây, vai bừa kia, đã lần-lượt đi mò ra ruộng làm việc cho chủ. Hôm nay, vì cổng làng chưa mở, chúng phải chia quăng đứng rải-rác ở hai vệ đường, giống như một lũ phu vờ chờ đón những ông quan lớn.

Dưới bóng tối của rừng tre um-tùm, tiếng trâu thở hi-hò, tiếng bò đập đuôi đen-đét, sen với tiếng người khạc khúng-khắng.

Cảnh-tượng điểm tuần thịnh-linh hiện ra trong ánh lửa lập-lòe của chiếc mỗi rom bị thổi. Cạnh giấy sào, giáo ngà nghiêng dựng ở giáp tường, một lũ tuần-phu lổ-nhổ ngồi trên lớp chiếu quăn-quèo. Có người phì-phò thổi mỗi. Có người ve-ve mỗi thuốc và chìa tay chờ đón điếu đóm. Có người há miệng ngáp dài. Có người đang hai tay dụi mắt. Cũng có người gối đầu trên cái miệng hiệu sừng trâu, ngánh mặt vào vách mà ngáy.

Cái điếu cây và cái đóm lửa bị năm, sáu người chuyển tay, chiếu đi, chiếu lại độ vài ba vòng, ánh lửa lại tắt, trong điểm chỉ còn tiếng nói chuyện rầm-rầm.

Gà gáy giục. Trời sáng mờ-mờ.

Trâu bò, con đứng, con nằm, thi nhau quai hai hàm răng nhai trâu xương và nhả ra những cục nước bọt to bằng cái trứng.

Thợ cây khắp lượt dùng bấp cây, vai cây làm ghế ngồi, cùng nhau bàn tán băng-cua về chuyện sưu thuế.

Những con chèo-bẻo chèo-choẹt hót trên ngọn tre, như muốn họa lại khúc ca réo-rất - mà người quê vẫn gọi là khúc váy cô, cô cỏi - của mấy con chào-mào đậu trên cành xoan, đon- đả chào về tươi đẹp của cảnh trời buổi sáng.

Toang cổng vẫn đóng chặt. Tuần-phu lại lần lượt thổi mỗi hút thuốc Lào.

- Ông Trương ơi, ông làm ơn mở cổng cho tôi đánh trâu ra đồng ạ. Mọi ngày bây giờ tôi đã cày được ba sào ruộng rồi. Hôm nay, bây giờ còn nhong-nhóng ở đây... Phòng chừng từ giờ đến trưa, cày sao cho xong cái ruộng mẫu hai? Thôi ông làm phúc, làm đức...

Sau tiếng năn-nỉ của anh chàng cục-mịch, vai vác cây, tay cầm thùng trâu, trương-tuần quăng cái điếu cây xuống đất, thờ nốt khói thuốc trong miệng, rồi giương đôi mắt say thuốc lơ- lơ:

- Nay chẳng xong thì mai! Ông Lý đã bảo thuế còn thiếu nhiều, không cho một con trâu, con bò nào ra đồng hết thầy...

- Thưa ông, ông chủ tôi nóng tính lắm kia! Ông ấy đã dặn buổi nay tôi phải cày cho xong ruộng ấy,

nếu không xong, đến trưa về ăn cơm, ông ấy mắng như tát nước và nói như móc cơm ra... Chớ tôi có muốn vát-và vào mình làm gì? Và lại, ông Lý sai tuần đóng cổng, cốt để bắt trâu, bắt bò của người thiếu thuế kia chứ! Ông chủ tôi nộp thuế đủ từ hôm qua rồi, xin ông mở cổng cho tôi...!

Trương-tuần nhăn mặt:

- Tôi không phải tộc-biểu, không phải phần thu, biết điếc gì đâu ông chủ anh nộp thuế rồi hay chưa nộp. Bây giờ mở cổng cho anh, chốc nữa ông Lý ông ấy chửi cha tôi lên, anh có nghe hộ tôi không?

Anh chàng cục-mịch lùi-thủi đánh trâu gồng cây lùi xuống, để nhường khu đất trước điểm cho người khác vác bừa và đuổi trâu lên.

- Người ta trâu của nhà, ông chẳng cho ra thì chớ. Đây tôi, trâu thuê... đồng hai một buổi đắp, ông ạ. Xin ông lượng tình mà ngỏ cổng cho tôi ra đồng kéo trưa quá mất rồi.

Người ấy nói tuy thiết-tha, trương-tuần chỉ đáp lại bằng cái lắc đầu:

- Nếu trưa quá thì bừa luôn đến chiều. Trâu thuê sợ gì!

- Thế được thì còn gì nói truyện gì nữa! Của một đồng tiền, ai để cho mình ộp nó đến chiều? Chỉ đến non trưa, ông chủ có trâu cho thuê đã ra tận ruộng tháo vai trâu mà dắt trâu về, muốn bừa thêm một nửa đường nữa cũng không cho, ông ạ. Thôi! Mùa làm ăn, ông nghĩ lại...!

- Tôi chẳng nghĩ lại, nghĩ đi gì cả! Bỏ tôi sống lại, bảo tôi mở cổng này bây giờ, tôi cũng xin chịu đừng nói anh...

Người ấy lại vác bừa, đưa trâu trở lại chỗ cũ với cái sắc mặt thiu-thiu.

Mặt trời ngấp nghé mặt lũy, muốn nhòm vào điểm. Tuần-phiên lẻ-tẻ vác sào, cấp chiếu, đeo hiệu đi về. Trong điểm chỉ còn trương-tuần đuổi gố kiêu gọng bừa, ngồi trên chiếc chiếu điểm những tro mồi, bã điếu, đốc suất mấy tên đàn em ở lại canh ngày.

Xa xa nẻo trong đình, một hồi mõ cá thật dài, tiếp luôn đến trống ngũ-liên nện đủ ba hồi chín tiếng.

Như có vẻ kinh ngạc về những thứ hiệu lệnh dữ dội, mấy con trâu bò đánh nằm còng queo trên đường, đồng thời lóp-ngóp đứng dậy.

- Mẹ cha chúng nó! Hôm nay vẫn chưa đóng thuế, chúng nó định để tội vạ cho ai? Được! Cứ bướng đi, ông mà bắt hết trâu bò bán ráo!...

Tiếng chửi om-sòm như giục mấy chục cặp mắt ngơ-ngẩn của bọn cây đều phải nghiêng về phía đình. Ông lý nách cặp cuốn sổ, một tay cầm cây gậy song, một tay xéch đôi ống quần móng lợn, vừa đi vừa ra phía điểm tuần vừa thét mắng những người chậm thuế.

Đã năm hôm nay, nghĩa là sau khi bài-bỏ trình phủ đã giao về với một chữ ý, Lý-trưởng Đông-xá ngày nào cũng vát-và về thuế.

Đầu tiên hấn còn cho mõ đi rao. Rồi đến tộc-biểu, phần thu đi hỏi. Rồi đến đầy-tớ của hấn đưa đầy-tớ chánh-tổng đi thúc từng người. Trong năm ngày nay, ngày nào cũng vậy, mõ cá, trống thúc liên hồi, hiệu ốc, hiệu sừng thổi inh- Ồi. Suốt từ sáng sớm cho tới tối mịt, trong làng lúc nào cũng như đám đánh cướp. Bây giờ đã gần đến ngày đổ thuế, công việc càng gấp. Hôm qua hấn đã lên phủ, xin với ông phủ phái cho một người cai lệ và hai người lính cơ về làng để trừng-trị những kẻ bướng-bỉnh.

Nhờ có cái thần-thể ấy, hấn mới chửi rõ, thét mắng khắp làng cho oai.

Thợ cày và tuần-phu đều biết cái hách- dịch của ông Lý, ai nấy chỉ đáp lại những câu chửi chùm chửi lộp bằng sự nín im.

Trâu, bò nhiều con vẩy tai như muốn chào một người chức-việc chăm-chỉ phận-sự trong khi người ấy qua trước mặt chúng.

Bước lên sàn điểm, Lý-trưởng quăng tạch cuốn sổ xuống sàn, giơ tay chỉ vào mặt mấy tên đàn em:

- Hiệu không thôi, để làm sổ bố chúng bay à?

Một hồi còi tu-tu đồng thời nổi lên, hiệu sừng sen với hiệu ốc theo đúng hiệu ốc còi theo đúng mệnh của nhất lý chỉ trưởng.

Đập hai bàn chân vào nhau, rũ cho sạch bụi, rồi co chân lên ngồi vào chiếu, Lý-trưởng vớ luôn lấy chiếu điều cày và sai tuần-phủ lấy đóm, thổi lửa.

Mấy anh thợ cày của những điền-chủ đã nộp đủ thuế, bạoạn tiến đến trước mặt ông Lý:

- Thưa ông, trưa lắm rồi! Xin ông cho tuần mở cổng để chúng tôi đánh trâu đi cày!...

- Thông thả! Hãy đứng đây! Cày đã nóng bằng thuế của nhà nước à?

Vừa nói, Lý-trưởng vừa giặt mỗi thuốc vào điều, hút luôn một sạp ba điều. Khói thuốc theo hai lỗ mũi tuôn ra như hai ngà voi. Lý-trưởng đồngđặc:

- Trương-tuần, anh bảo nó mở cổng ra. Nhà nào đủ thuế thì cho trâu bò ra đồng. Còn nhà nào thiếu thì bắt trâu bò điệu cả về đình cho tôi, để tôi liệu cho chúng nó!

Sau một tiếng dạ của Trương-tuần, mấy tên đàn em loay-hoay tháo nệm, rút then cổng. Rồi cùng đứng doãi chân chèo, cổ lấy hết sức của lực điền, xuống gạch vì cội cổng đã mòn nhiều quá. Lý trưởng đứng lên mở sổ sổ sừng tên những người đủ thuế cho Trương-tuần nghe. Ước chừng mười con trâu bò được đi với bọn thợ cày cùng ra ngoài cổng. Còn độ hai chục con nữa đều phải vâng lệnh ông Lý, theo gót Trương-tuần và tuần-phu lũ-lượt kéo vài sân đình, chờ khi phải chịu tội thay cho chủ.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 2:

Mồ cá trên cột đình lạ há miệng nhận những cây dùi giận dữ. Trống cái dưới xá đình lại lý mặt chịu những cái nện phũ phàng. Vừa dứt hồi vang của những tiếng mõ, tiếng trống bị những lũy tre ngăn cản phải lật trở lại, Lý trưởng liệng dùi trống xuống sân đình và quát một cách a đáng ra phết:

M

- Từ sáng đến giờ vẫn chưa đem chiếu ra trải, thì cha nó ngồi vào đâu? À cái thằng Mới láo thật! Xong thuế rồi ông tổng cổ...

Mẹ Mới ở phía sau đình lệch thếch ôm mấy chiếc chiếu đặt lên sàn đình:

- Bẩm ông hôm qua ông dặn bố nó nhà con sáng nay phải đi chợ sớm...

- Trải ra! Rồi đi gọi các ông phần việc đến đây... Kênh dệnh, kênh dệnh! Bố người ta đẩy mà hôm nào cũng bắt người ta phải mời... Chẳng qua việc là việc làng, chứ việc riêng nhà ai!.. Ngày mai mà không đủ thuế, thì ông khai hết ra cho, thử xem thằng nào ngồi tù?

Đằng sau có tiếng léo xéo:

- Làm gì mà gắt gỏng dữ thế ông Lý? Bà cháu bận đi mang com thợ cấy, tôi phải nấu chín nồi cám cho con lợn sê nó ăn. Vì nó mới đẻ, sợ bỏ đói thì nó mất sữa, rồi con nó xấu. Bởi thế tôi mới chậm ra một chút, chứ có kênh dệnh gì đâu?

Những câu phân trần tha thiết kéo dài từ ngoài đường vào đến giọt đình. Thù quỷ nhanh nhẩu bước lên thềm đình với cái tráp sơn đen bệ vệ nắp ở sườn tay phải. Lý trưởng vội vàng nói chữa:

- Tôi nói là nói người khác kia! Chứ ông... nhà neo, lắm việc, tôi có trách gì ông đâu... Kia các ông ấy đã ra cả kia!

Chương bạ Ôm ống sỏ và một tập sỏ đi đầu một bọn độ hơn mười người: Thờ ký lồng khăn xếp vào cánh tay, Phó lý quần áo thâm trên cổ. Chánh hội vắt áo the bên vai, năm sáu ông kỳ cựu và tộc biểu lật xệ kéo đôi guốc gỗ đã mòn hết gót. Cả bọn lật đặt tiến từ xóm giữa vào đình. Ai nấy trệt guốc cầm tay, nhảy lên sàn đình, dứt guốc vào dưới gậm chiếu rồi ngồi lên trên.

Con vợ thằng Mới cung kính để lên bên cạnh cột đình một cái điều đàn đựng trong một chiếc bát gỗ đánh đai bằng lạt và cái môi rom dài chừng một sải. Hai đứa con nó kỳ kịch khiêng lên chỗ đó nồi nước chè khô mới nấu, khói đương bốc lên nghi ngút và chồng bát đàn sơn bằng những cái nước chè.

Chánh hội vừa khơi mào nói về chuyện thuế thì người nhà Lý trưởng lễ mễ bưng một bộ khay đèn thuốc phiện rước Chánh tổng từ nẻo xóm dưới đi lên. Ông cai lệ và hai ông lính cơ hộ tổng cụ Chánh vào trước cửa đình. trong đám đông mỗi người một câu:

- Cụ đã ra!

- Lạy cụ.

- Xin mời cụ lên trên.

Chánh tổng khoan thai bỏ giày, bước qua một giấy chiếu dưới, để lại mặt chiếu hai hàng dấu chân đầy cát bụi, rồi vất vẻo ngồi lên chiếc chiếu trên cùng. Bộ khay đèn tự tay người nhà Lý trưởng sang tay cai lệ, lên nằm làm bạn với quan trong hàng tổng.

Ngay từ sáng sớm, cụ Chánh đã có điểm tâm độ vài chục miếng ở nhà Lý trưởng, cho nên cụ rất tỉnh táo. Nghiêm nghị, cụ lên giọng kẻ cả:

- Các ông chức việc làng này thật lười quá. Hôm nay mà thuế còn thiếu be thiếu bát, chưa thu được một nửa bài chi! Tôi hạn từ giờ đến tối phải thu cho đủ. Nếu không đủ, sáng mai tôi phải trình quan.

Lý trưởng đón:

- Vâng! Xin cụ thúc giục đi cho! Chứ mấy hôm nay các ông ấy cứ ỳ ra đó, chẳng ông nào chịu ra miệng ra tiếng.. thì phỏng ai nó nộp cho?

Mọi người đều im lặng. Không phải sợ câu dọa nạt của Chánh tổng Lý trưởng, họ còn mãi nhìn ra cổng đình.

Thằng Mới kịu kịt trên vai chiếc đòn gánh treo hai chiếc quang. Giường trước là một xanh vừa gan vừa phổi, vừa tiết để trên rỗ lòng. Đằng sau thì một thúng thịt lợn.

Lững thững ở ngoài tiến vào, nó đặt quang gánh xuống sân đình, và mời ông Lý ra xem.

- Bẩm ông, hôm nay thịt đắt, tất cả hết sáu đồng rưỡi.

Ông Chánh hội, ông thủ quỹ và nhiều ông khác cùng đồ xô ra. Ai nấy đều biểu mời chê đắt, Chánh tổng nằm trong giữa đình nói ra:

- Đắt với rẽ chẳng qua cũng của mấy đứa phụ canh, các ông có mắt gì đâu! Thôi để cho nó đem về làm đi, trưa lắm rồi!

Thằng Mới mừng rỡ lại cất quang gánh lên vai. Lý trưởng dặn theo:

- Phải đánh mỗi mâm một bát tiết canh, mày nhé!

Rồi mọi người cùng lên sân đình, bắt đầu nhúng tay vào việc.

Lý trưởng quăng cuốn sổ điền ra chiếu và bảo thư ký:

- Ông đọc cho các ông kia tính, xem rằng chủ nào bao nhiêu... rồi biên ghi vào mảnh giấy. Tính những chủ chưa nộp đồng nào ấy thôi.

Thủ quỹ mở nắp lấy ra cái bàn tính, cái bút chì và một tờ giấy tây, rồi đưa bàn tính cho ông Lý cụ:

- Ông tính ta, tôi tính tây, rồi cùng kháp lại, hễ hai đảng mà không sai nhau là đúng.

Một người đàn bà rón rén bước vào sân đình với một chuỗi tiền chình trong tay:

- Lạy cụ Chánh, lại các cụ a...

Bên bàn đèn, một cậu lính cơ ngẩng cổ lên quát:

- Làm gì mà đến hôm nay mới đem nộp thuế? Lại còn vác những khối định ra đấy! Ai lấy cho?

Lý trưởng gạt đi:

- Người nhà tôi đấy... các ông tính giùm, xem của bà ấy có bao nhiêu ruộng tất cả.

Thư ký giờ sổ đọc:

- Nguyễn Thị Quý điền dĩ hạ: nhất sớ Đồng Bắc xứ bảy sào chín thước, nhất sớ Đồng Cá xứ sáu sào ba thước hai thôn...

Lý cự vừa gầy con toán lách tách vừa nhẩm:

- Nhất ngũ như ngũ, nhị ngũ nhất thập chi, tam ngũ nhất thập ngũ...

Thủ quỹ chăm chỉ để hai con mắt vào mảnh giấy tây dưới ngọn bút chì. Một hồi sau, Thư ký đọc hết, Lý cự hỏi:

- Có phải ba mẫu bốn sào năm thước ba thôn hay không?

Thủ quỹ đáp:

- Không biết. Bây giờ tôi mới tính. Cộng bằng tính tây vẫn chậm hơn tính tạ Ông biết thế.

Thị Quý nói theo:

- Vâng, ông thủ tính kỹ chợ Ruộng nhà cháu có đâu mà được ba mẫu!

Một hồi nữa, thủ quỹ hí hục với cây bút chì, rồi ngẩng đầu lên mắng Thị Quý:

- Bà nói lạ! Bốn mẫu hai ruộng cả thầy, sao dám bảo không được ba mẫu!

Thị Quý thề sống, thề chết:

- Cháu có ăn gian thì trời không chứng! Thật quả ruộng của nhà cháu chỉ có hai mẫu bảy sào...

Lý cự, Thủ quỹ cùng xô lại dồn Thị Quý. Người đàn bà ấy nhất định không chịu. Cái bàn tính và cây bút chì phải làm việc thêm nhiều lần nữa.

Chánh tổng sốt ruột, giục Lý trưởng:

- Ai tính cứ tính, ai đi đốc cứ đi đốc. Chứ xúm nhau ở cả đây, thì đến tết cũng không thể thu xong thuế!

Lý trưởng lấy làm phải, liền sai mấy tên gia nhân đi đưa các ông lệ, lính cơ đẩy tở Chánh tổng vào khắp những nhà đình cùng và dặn:

- Đứa nào chưa có sưu hay chưa có thuế thì cứ trối cổ nó lại và điệu ra đây, để tôi cho chúng một mẻ.

Mồ lại thúc, trống lại giục, tù và lại inh ỏi thổi lên.

Ánh nắng bút rứt chiếu đến nửa sân đình. Mấy con trâu, bò vẫn nằm gò lưng dưới những gốc gạo, gốc đa, hơi thở trong cổ họng kéo ra hồng hộc.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 3:

Nép nhà tranh lùn cùn nấp dưới rặng tre là ngà, lặng lẽ úp lầy khu đất dẽ thành và kín đáo nấu trong một con xóm cuối làng Đông xá, đứng xa ngó lại, có thể lầm với nơi nhốt lợn hay chứa tro, đó là nhà của Nguyễn Văn Dậu.

N

Với tâm cao vừa xé mặt thành, giấy mái hiên cườm cướp nhòm ra ven thành, luôn luôn phật kẻ ra vào bằng những cái cọc bươu đầu choáng óc, nếu họ quên không cúi đầu.

Với lớp rêu xanh điểm những lá tre vàng úa và những cỏ gấu phát phơ, cái sân đất rộng bằng đường bừa, lỗ chỗ vết chân chó sen vết chân người, vừa làm đường đi, vừa làm khu vực hoãn xung, phòng bị những lúc mưa rào, đất ở chân thành khỏi lở vào thềm và cửa.

Bao nhiêu bộ phận cần có của một gia đình, đều được thu cả vào trong nhà.

Nhà cất theo lối kiến trúc phổ thông của các cụ, toàn thể gồm có một chái và hai gian.

Gian đầu là buồng.

Bức màn rách mép lứt thướt rủ ngoài cửa buồng, cũng như bức phen nan nửa sừng sững chắn ngang lòng nhà, đều hết sức giữ cho trong buồng có vẻ bí mật. Trái lại, những khe hở ở cạnh cửa và những lỗ thủng ở chân phen lại cùng ra ý phô sông, như muốn khai rằng: ngoài chiếc giường tre gãy giát, kê giáp bức bụa, trong này có một chum mẻ, vại hàn, chen nhau đứng bên cạnh đồng đất hang chuột.

Đối với buồng, ấy là bếp đun, cảnh tượng lại càng bề bộn.

Dưới từng máy chái thấp hẹp, những luồng ánh sáng xanh tía, thông thống kéo thẳng từ nóc đến nền, có hun cho khô những chỗ đêm qua mưa dột.

Cạnh bó củi giống ẩm ướt, đoàn vung sứt miệng hênh hếch nằm ngửa trong những cái rế tre, như muốn cười với lũ mèo đất thư nhàn, lông lóc lẩn nghiêng lẩn ngửa.

Trên bãi tro trấu tanh bành, nguội lạnh, mấy hòn gạch vỡ châu đầu vào nhau, nghiêng mình nằm theo thế chân vạc, đương chờ đến lúc đội nổi.

Kề đó đến bàn thờ.

Chiếc ngưỡng tre uốn lưng gù gù đỡ lấy một đồ tre, đồng dạc đứng ra hình chữ môn và hộ vệ cho một mớ nan tre lành phành long bứt, giường thờ giống như cái chạn đựng bát. lờ lững gác giữa khoảng cột của bếp và buồng.

Tờ giấy xanh lạnh lùng phủ ngoài vách đất tỏ rằng nhà mới có tang.

Nhưng mớ mạng nhện chằng chịt quán trên đám chân hường lơ thơ, lại làm chứng cho một thời gian khá lâu, chủ nhân không hề cúng lễ. Rồi ở giữa nhà, chiếc chiếu rách thùng xộc xệch phủ trên tấm phản long đình.

Rồi ở dưới phản, mấy con chó con đòi ăn, ăng ăng kêu không dứt tiếng.

Và ở ngoài hiên, quang, gánh, liềm, hái sen, với áo yếm, áo, váy, quần, lòi thối rũ suốt mấy gian ruộng.

Trong tay bỗng đưa con gái hai tuổi, chị Dậu thờ thân ngồi trên chiếc chõng long nan. Cái nhanh nhẩu của đôi mắt sắc ngọt, cái sinh sấn của cặp môi đỏ tươi, cái mịn màng của nước da đen giòn và cái nuột nà của người đàn bà hai mươi bốn tuổi, vẫn không đánh đổ những cái lo phiền buồn bã trong đáy tim. Nét mặt rầu rầu, chị im lặng nhìn sự ngoan ngoãn của hai đứa con nhỏ.

Cái Tý và thằng Dần, đương hỳ hục bới đồng rễ khoai, tìm những củ mập, củ già, bỏ vào trong rổ. Chúng nó mừng reo hý hửng khi thấy một củ nguyên lành, và chúng nó cãi cọ lẫn nhau khi lục mãi chẳng được gì cả.

Mặt trời gần đến đỉnh đầu.

Ánh nắng xuyên qua lũy tre chiếu xuống trước thềm khoang cửa.

Đằng sau gà gáy te te.

Nóc bếp láng giềng ngon khói bốc lên nghi ngút.

Thằng Dần với bộ mặt thiù thụ, bỏ đồng rễ khoai đứng dậy lưng búng:

- Nhật mãi từ sáng đến giờ mới được ba mẩu khoai ranh! Con không phải tội mà bới nữa. U đi mua gạo mau lên! Hàng xóm nấu cơm trưa rồi, nhà ta vẫn chưa ăn cơm sáng! Chúng con đói quá!

Ngó con một cách đau đớn, chị Dậu ngọt ngào:

- Con hãy cố nhặt thêm vài chục mẩu nữa, rồi chị nó luộc cho ăn, chứ u làm gì có tiền đông gạo?

Thằng bé phụng phịu:

- Hôm qua và hôm kia u bán hai gánh khoai lang được năm hào mà... đã tiêu gì đâu!

Vừa nói nó vừa tung tăng chạy đến cạnh mẹ, toan lần dải yếm của mẹ. Cái Tý thỏ thẻ khuyên em:

- Tiền bán khoai còn phải để dành đóng sưu cho ông Lý chứ? Để được đem mà mua gạo đấy hử? Em có đói thì hãy ăn tạm củ khoai sống vậy!

Câu nói nghĩa lý của con bé bảy tuổi, hình như có một sức mạnh thần bí, khiến cho chị Dậu hai hàng nước mắt chạy quanh. Uể oải, chị bế cái Tý lên sườn và lủi thủi đi ra ngoài cổng, để ngóng xem chồng đã về chưa.

Chồng chị, - anh Nguyễn Văn Dậu - tuy mới hai mươi sáu tuổi, nhưng đã học nghề làm ruộng đến mười bảy năm.

Với cái sức khỏe mạnh, với cái tính nhanh nhẩu, với cái đức chịu thương chịu khó trong nghề cấy thuê cuốc mướn, những năm son rồi, vợ chồng nhà anh cũng vẫn kiếm được thừa ăn. Mấy nă nay phần vì thóc cao, gạo kém, phần thì con đẻ thêm ra, vợ bận mọn luôn, sự tiêu dùng của anh mới không được rỗi rãi như trước, vật mũi chỉ đủ dứt miệng mà thôi.

Rồi tháng tám năm ngoái, mẹ anh bị bệnh qua đời. Lại tháng giêng năm nay, thằng em trai của anh cũng vì phải gió mà chết. Dầu anh hết sức tần tiện, hai cái ma ấy cũng cứ lôi kéo đi mất của anh hai món là làng hết đúng sáu đồng, và hai cỗ quan tài hết gần tám đồng. Nhà không có, anh phải quang co tàn tảo

cho có. Hai cái rốp ấy cũng đủ đưa anh lên đến bậc nhì, bậc nhất trong hạng cùng đinh rồi. Hơn nữa, tháng ba đến giờ thần bệnh sốt rét ở đâu kéo đến, nó bắt anh cứ phải nghỉ việc nằm nhà.

Thế là gần ba tháng trời, những sự đóng góp chi tiêu của một gia đình năm miệng ăn, hết thấy trông vào hai bàn tay trắng của người đàn bà con mọn.

Sự đói rách của con và sự lầm than của vợ, đắp đổi tiền đến trước mắt, đã làm cho anh gan ruột nẫu nà. Thêm mấy bữa nay, Lý trưởng ngày ngày sai người giục thuế, anh càng luống cuống như con kiến bò trong chảo nóng, không biết lo liệu thế nào. Sớm ngày, cơn sốt đã tan anh phải gắng gượng chống gậy ra đi, cũng định vay mượn lấy một vài đồng, trả cho xong món nợ nhà nước. Nhưng đi thì đi, chính anh cũng không tự biết mình sẽ đi đến nhà a, và chừng bao giờ thì về.

Mong mãi không thấy bóng chồng, chị Dậu lại bồng cái Tiu trở vào, ngồi phịch xuống chõng.

Cái Tý vẫn loay hoay với đồng rế khoai. Thăng Dần đương ráu ráu nhai mẩu khoai sống.

Bên nhà láng giềng có tiếng mâm bát lạch cạch. Mấy con nít tíu tít gọi nhau ăn cơm. Mùi canh rura và mùi cá khi theo ngọn gió nồm đưa sang ngào ngạt.

Thằng bé hấu đói nuốt vội miếng khoai trong miệng, vớ tấm áo nâu toạc vạt khoác luôn vào mình, đơn đã chạy lại vỗ vào vai mẹ:

- Con sang chơi bên nhà ông Bác, u nhé!

Cái Tý chùng mắt:

- Bên ấy sắp sửa ăn cơm ấy mà...! Sang làm gì? Rồi bà Bác lại đuổi oai oái như hôm nợ ấy. Thôi, đói thì chịu vậy, chứ em cứ nhặt cố lấy mấy củ nữa, rồi chị đứng lên bắc nồi.

Thằng Dần quăng tọt cái áo vào chõng, ngoảnh đít quay lại, trên mặt đầy vẻ thất vọng:

- Khổ lắm, bao nhiêu củ ngon củ lành, u đã lựa hết đem bán, ở đây chỉ còn những rế và rế, lấy đâu ra khoai mà nhặt?

Cái Tý lại dịu nét mặt:

- Chả bán thì lấy tiền đâu đóng sưu?... Em hãy chịu khó nhặt đi với chị! Hãy còn vô khối củ mầm ra đấy.

- Nhưng mà em còn đói vàng cả mắt, không nhặt được nữa...!

Nói xong, thằng Dần bước đến bên cạnh rổ khoai, chọn lấy một củ lớn nhất, nó chùi vào bụng cho sạch cát bụi rồi cho vào mồm cắn...

Chị Dậu tuy vẫn ngồi im không nói, nhưng ở khóe mắt, nước mắt lại cứ chan chứa chảy ra. Chừng như không muốn để cho các con thấy sự đau lòng của mình, chị vờ ngánh mặt nhìn vào trong vách.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 4:

Con chó cái nằm ở gậm phản bỗng chốc vẫy đuôi rồi rít, tỏ ra đáng bộ vui mừng.

C

Anh Dậu lữ thử từ cổng tiến vào với cái vẻ mặt xanh ngắt và buồn rứt như kẻ sắp bị tù tội.

Cái Tý, thằng Dần cùng vỗ tay reo:

- A! Thầy đã về! A! Thầy đã về!...

Mặc kệ chúng nó, anh chàng ốm yếu im lặng dựa gậy lên tấm phen cửa, nặng nhọc chống tay cào gỏi và bước lên thềm. rồi lão đảo đi đến cạnh phản, anh ta lặn kên lên trên chiếc chiếu rách.

Chị Dậu ôm con vào ngồi bên phản, sờ tay vào trán chồng và sẽ sàng hỏi:

- Thế nào? Thầy em có mệt lắm không? Sao chậm về thế? Trán đã nóng lên đây mà!

Anh Dậu nằm thử không cựa, cũng không trả lời. Chị Dậu lại gặng:

- Chắc thầy em mệt lắm thì phải? Từ sáng đến giờ đi những đâu? Hỏi vay của ai?

Vắt tay lên trán, anh Dậu thở một tiếng dài và cất cái giọng lè đè của người ốm:

- Tôi lên nhà lão Hội Ích.

- Có được đồng nào hay không?

- Chẳng được gì cả. Tôi cũng biết cái thằng già ấy nó bần như chó, mình đã mắc nợ của nó, chẳng khi nào nó lại cho mình vay thêm. Nhưng vì bí quá cho nên phải nhắm mắt đi liều. Quả nhiên mới cất miệng hỏi, nó đã mắng sấm xoi sới, rồi lại dọa rằng: Ba đồng cầm đất cầm nhà, lãi mười hai phân, đến tháng sáu này thì vừa hết hạn, tính thành ra năm đồng một hào sáu xu. Nếu không trả được nó sẽ cầm cả nhà đất để làm chuồng xí.

Chị Dậu cau đôi lông mày:

- Trời đất ơi! Cầm cả nhà đất để làm chuồng xí! Ăn nói như thế thì còn trời đất nào nữa?... Thế sao thầy em không đến ông cậu hỏi tạm lấy một đồng vậy?

- Có! Tôi có hỏi! nhưng cũng chẳng ăn thua gì. Ông ấy nhieć mãi vợ chồng sức dài, vai rộng mà có vài ba đồng bạc tiền sưu cũng không chạy nổi...

Chị Dậu giậm chân xuống đất:

- Khốn nạn! Ấy ông cậu đấy! Ông cậu giàu có nứt đổ lá vách, cả đời cháu mới hỏi vay mấy đồng, còn nỡ nhieć móc như thế, trách chi người ngoài!... Thế bây giờ thầy em đã định hay chưa?

Anh Dậu nín lặng một hồi, rồi lại thở dài tiếng nữa:

- Tôi đã nói với cụ Nghị Quế ở thôn Đoài... hay là bán quách...

Đương nói dở câu, anh Dậu ngập ngừng lại thôi, như có vật gì nghẹn ở cổ họng. Chị Dậu cố gắng:

- Bán quách cái gì? Thầy em cứ nói, ở đây có ai mà sợ!

Anh Dậu đơm dóm nước mắt:

- Hay là bán quách cái Tý cho cụ ấy?

Chị Dậu cũng nước mắt chảy qua gò má dòng dòng. Chị cứ cúi gằm mặt xuống, không biết trả lời ra sao. Cái Tý nghe thấy ru, ng ròi củ khoai trong tay, vội vàng đứng lên năn nỉ:

- Con van thầy! Con van U! thầy u để con ở nhà chơi với em con. Con van thầy! Con van U! Thầy U đừng đem bán con.

Thằng Dần nhả vùi miếng khoai trong miệng, và sụt sịt khóc:

- Em không, nào! Em không, nào! em không cho bán chị Tý nào! Có bán thì bán cái Tiu kia kia!

Anh Dậu cũng như chị Dậu, ai nấy sẽ sẽ gạt thắm nước mắt và cũng giả cách làm thình.

Cái Tý vẫn bai bãi van như té sao, một hai xin thầy u đừng bán nó đi, tội nghiệp cho nó.

Chừng như cảm lòng không đậu với những lời ngây thơ và thê thảm của con bé ngoan ngoãn. Chị

Dậu xoa suýt cái Tiu và yên ủi cái Tý:

- Không! Thầy con nói đùa ấy thôi! Bán con thì lấy ai ẵm con bé này cho u đi làm?

Cái Tý vui vẻ ngồi vào cạnh đống rễ khoai, nó lại hí hoáy bới bới nhặt nhặt.

Một bầu không khí tê ngắt bao phủ cả mấy gian nhà, người ta có thể nghe rõ tiếng đập ở hai trái tim của hai vợ chồng anh trai cùng.

Ngoài đường có tiếng chó sủa xô xát. Rồi tiếng roi quất vào vách đèn đẹt. Rồi tiếng người hỏi dữ dội:

- Đĩ Dậu có nhà đấy không?

Chị Dậu lật đật bế con bé con ra cổng đuổi chó. Anh Dậu cũng ngồi nhồm dậy và ngó ra sân.

Người nhà Lý trưởng nghênh ngang múa chiếc tay thước với sợi dây thừng, đưa ông Cai lệ và cây roi song hùng dũng bước vào trong cổng. Hai người cùng ra oai giộ con chó cái và cùng nhảy lên thềm. Phũ đầu, ông Cai lệ chỉ cây roi vào mặt anh Dậu và quát:

- Sưu đâu? Sao không đem nộp? Người ta vào hỏi vẫn còn ngồi ỳ ra đó!

Anh Dậu lẩy bẩy đứng dậy. Cái mặt xanh xao khi ấy đã đổi ra sắc tái mét. Run run, anh sẽ giơ tay gãi tai:

- Thưa ông, tôi chưa có.

Ông Cai lệ thị hùng bằng hai con mắt giương tròn:

- Cả năm chỉ có hai đồng bảy hào tiền sưu, bây giờ anh vẫn chưa có bao giờ anh định mới có?

Với cái dáng điệu có vẻ van lơn, anh Dậu hần hển thở và đáp:

- Thưa ông, vì tôi đau yếu, nên chưa lo kịp, xin ông thư cho đến mai. Thuế còn năm bữa nữa mới đăng trường kia mà!

- À! thuế còn năm hôm nữa mới đăng trường, cho nên anh không nộp vội, phải không?

Hỏi vậy nhưng ông Cai lệ không để cho kẻ bị hỏi được có thời gian phân trần. Nhanh như cắt, ông chuyển phất cây roi song sang tay trái và nắm chặt năm ngón tay phải, đưa luôn vào ngực anh Dậu một mớ quả thui. Cái thui chuyên môn của người công khác hẳn thứ thui phổ thông của thường dân. Anh Dậu chỉ ứ ứ mấy tiếng, chứ không thể kêu lên được. Thuận tay, ông Cai lệ túm lấy cổ áo anh Dậu và ngánh lại bảo ông người nhà lý trưởng;

- Thường đâu? Trói cổ nó lại. Có một suất sưu bây giờ chưa nộp lại còn chực giờ lý sự?

Tức thì hai người xúm lại, mỗi người nắm một cánh tay anh Dậu bẻ quặt ra đằng sau lưng, rồi luôn thừng vào và riết thật chặt. Họ trói anh chàng khốn nạn giống kiểu như nhà quê trói chó để làm thịt vậy.

Thằng Dần òa khóc:

Cái Tý méo máo nhếch nhác, chạy đến cạnh ông Cai lệ, chấp tay vái lấy vái để:

- Cháu lạy hai ông! Hai ông tha cho thầy cháu. Hai ông đừng trói thầy cháu!

Sắn cây roi trong tay, ông Cai lệ quát luôn cho nó mấy cái vào đít và quát:

- Bước ngay!

Con bé đau quá. Nó lăn đànhạch xuống đất và nó rẫy rụa như con gà phải nước nóng. Thằng Dần càng khóc dữ.

Ông Cai lệ đương cơn thịnh nộ, lại thẳng tay gior cay roi song, toan trừng phạt thằng bé này. Chị Dậu lách thếch ôm con bé con chạy vào:

- Thôi. Tôi xin ông Cai! Ông tha cho cháu... Chúng nó hãy còn bé bỏng.

Lời nói tiết tha của người đàn bà có duyên vẫn có đôi chút hiệu lực. Thằng bé ngây thơ đã được ông Cai ân xá.

Ngánh lại thấy chồng bị trói chặt quá, mặt mũi nhăn như chuột kẹp, chị Dậu lạ dễ dàng kêu van ông Cai:

- Nhà tôi đương ốm... Xin ông làm phúc nới rộng nút thừng ra cho!

Lần này không có kết quả, những lời năn nỉ của chị chỉ được ông Cai đáp lại bằng một giọng oai nghiêm:

- Không phải nới! Trói thế cũng chưa chết nào! Mà có chết nữa, chồng chị càng khỏi đóng sưu.

Anh Dần nói xen:

- Nhưng tôi đau quá... xin ông hãy nới lỏng ra cho tôi một tý. Nào tôi có chạy mất đâu!

Ông Cai lệ nổi cơn lôi đình, tặng luôn anh Dậu năm bảy cái tát vào mặt và hăm hè:

- Bướng với ông à. Mà có tội thì ông mới trối. Lại còn bướng với ông à!

Chị Dậu nhìn ông Cai lệ bằng đôi con mắt đỏ ngầu:

- Thôi, tôi cũng lạy ông nữa! Chẳng qua nay mai đủ thuế thì thôi, làm gì ông phải hành hạ chồng tôi quá vậy? Có đánh thì ông cứ đánh tôi này. bao nhiêu tội tôi xin chịu cả. Chồng tôi đau ốm chẳng làm nên tội.

- À! Mà thách ông phải không? Hừ! Thấy ông nể mặt mà càng làm già! Được! Ông thử cho mà biết tay! Nay thách! Nay thách! Nay thách!!!

Mỗi tiếng này thách từ miệng ông Cai đã đưa ra, chị Dậu lại được hai ba quả thụi vào ngực.

Đứng không vững, chị này ngã phịch xuống đất. Cái Tiu nằm trong lòng mẹ khóc ngất khóc nghèo. Cái Tý, thằng Dần mỗi đứa nấp một xó cột nhìn trộm bố mẹ phải đòn. Cả hai đứa cùng nức nở khóc không ra tiếng.

Người nhà Lý trưởng chỉ cái tay thước vào mặt chị Dậu:

- Không thấy người nào lấm đều như chị. Nếu nhà ai cũng bướng như nhà này, có lẽ thuế của nhà nước đến bỏ. Thôi! Đứng dậy mà đi chạy sưu cho chồng, đừng ngồi ăn vạ đây nữa!

Rồi hai ông hằm hằm túm lấy đầu thùng, sền sệt điệu anh Dậu xuống thêm. Tới cổng, anh chàng khốn nạn quay lại dặn vợ:

- U nó để cái Tiu ở nhà, sang ngay bên cụ Nghị Quế cho tôi..

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 5:

Bước vào khỏi cổng thôn Đoài, đã thấy nhà ông Nghị Quế.

B

Nó là một đám bung xung nhọn như ngọn tháp, hùng dũng úp trên đoàn bạch vừa đồ sộ, dường như phô nhà mình thóc để hàng bốn, năm mùa.

Nó là một lũ đồn rơm, đồn ra. lớn bằng trái núi, chen nhau đứng bên cạnh ngọn mít, ngọn sung, dường như khoe ông chủ cây cây đến mấy trăm mẫu.

Nó là những tòa mái ngói muốn bảo tồn quốc túy bằng những đầu vuông tròn trộm, những sôi tầu cong rướn và những con cá chép mảnh sứ há miệng nằm giáp tường hồi.

Nó là một ngôi dương cơ rộng chừng ba mẫu, quây quần trong bốn bức tường gạch cấm mắng chai, cảnh tượng phức tạp, giống như ngôi chợ đóng trong khu trại, hạp đủ các vật sang, hèn, các kiểu cũ, mới.

Cái cơ nghiệp ấy tuy tự tổ tiên để lại, ông Nghị cũng có khai thác thêm nhiều.

Ông không đi buôn, không đi thầu, chỉ làm ông chủ ruộng kiếm ông chủ thả lãi.

Đụng đến của ông nhẹ nhất cũng là mười phân. Và vay từ một đồng trở lên, đều phải viết ruộng hay nhà, hoặc phải gửi vật gì khác làm đồ bảo đảm. Quá hạn thì mất. Dương cơ ông ở cũng nhờ ruộng nương ông cấy, hạc đồng, lọ sứ ông thờ, phần nhiều là của những người vay nợ hết hạn không trả, bị Ông chiếm lấy và bắt lấy.

Nhà ông đời đời phát phát về bên hào. Bước đường công danh của ông cũng bắt đầu từ chức Lý trưởng vượt qua những bậc Phó tổng, Chánh tổng rồi, com rượu, bò lợn và quan phủ, quan tỉnh hiệp sức vó nhau đưa ông lên ghế nghị viên.

Không như những kẻ mặt người dạ thú, mượn tiếng thay mặt dân để hót Chánh phủ mà xin xỏ việc này việc kia, ông ra nghị trường, chỉ cốt mua cái vị thứ tân thời, lấy chỗ mỗi năm vài lần, ăn uống và... ngồi nằm với bọn tai mặt trong xứ.

Cái đức không thêm biết... chữ của ông hơn hẳn các bạn đồng viên, tuy những ông ấy chỉ xuất thân bằng nghề lái lợn hay cai phụ Vào viện ông cũng như hầu hết các ông nghị khác, không bàn và không cần nghe ai bàn. Nhưng, ông cũng chỉ ngáp vặt, chớ không ngủ gật bao giờ, vì sợ đôi giày chí long để dưới chân ghế lỡ bị mất trộm trong khi ông phải co chân đặt lên mặt ghế cho hợp thói quen của ông.

Từ ngày giữ chức ông Nghị, danh tiếng của ông đã bay khắp tỉnh Trung sơn. Thế nhưng suốt năm chỉ tối, ông không phải thết một ông khách sáo, trừ ra hai ngày giỗ cha và giỗ mẹ.

Cổ nhiên, ông phải là một người cơ chỉ, so kè từ một đồng xu trở đi. Vậy mà lắm khi ông lại rất hào. Nhất là những dịp tết ta, tết tây, không dịp nào ông quên không bắt chim ngói, gà mái theo những thùng gạo tám thơm vào cửa mấy ông to lớn.

Với ông, vợ chồng Dĩ Dậu không có họ hàng thân thích gì cả. Nhưng vì các hần cây thuê cấy mướn cho ông đã nhiều, nên đều biết nhà, biết người.

Sau khi Cai lệ và người nhà Lý trưởng đã dẫn anh Dậu ra đình, chị Dậu theo lời chồng dặn, trao con bé con cho cái Tý, vớ chiếc nón rách đeo vào cổ tay. Thằng dần khóc nhéch khóc nhác, rầm rĩ kêu đói. Già điếc, chị cứ lùi thúi cấp nón ra đi.

Ánh nắng tháng năm rất như lửa chàm vào mặt. Hơi nước dưới đồng bốc lên, nóng như hơi trong chảo xôi. Những con cua chừa và những con rắn nước chịu không nổi sức nóng của nước trong ruộng, rủ nhau bò lên mặt đường và núp vào các khóm cỏ.

Đồng xá với Đoài thôn vẫn là một xã, cách nhau độ ba cây xộ trong lúc nắng gắt, người ta coi đoạn đường ấy như con đường thiên lý trong bãi cát già. Nhưng, với chị Dậu nó không mùi gì, vì đời chị đã quen hàng ngày rạn mặt với thần nắng.

Nhờ sức che chở của chiếc nón rách, chị chỉ bước rảo một thôi thì tới cổng nhà Nghị Quế. Mặt trời đứng bóng. Trâu bò lũ lượt lúi lợt cây ở ngoài đồng về. Thập thò ngoài cổng, chị nâng vạt áo nâu mốc lau những giọt mồ hôi nhỏ nhoi trên đôi lông mày và mở to đôi mắt quáng nắng nhòm vào trong cổng.

Trên cái sân gạch Bát tràng mông mênh như bãi đá bóng, không điểm một vết bóng râm. Đàn chim bồ câu chổng mông mổ trên nong đỗ. Con gà mái ấp cục tác từ trên cửa chuồng nhảy xuống, ưỡn đít bôn một bãi phân cho chạu lan. Mấy con lợn con theo mẹ nghe nghe diều chung quanh chạu nước vo gạo.

Không có người nào qua lại. Đánh bạo, chị Dậu xăm xăm tiến vào sân. Một đàn chó dữ như đàn hùm ở đầu nhất tề sỏ ra. Chúng nó nhảy chồm lên tận mặt người lạ.

Hoảng quá, chị Dậu ngồi phịch xuống gạch, vừa vung cái nón khua đuổi những con ác thú, vừa kêu:

- Anh bếp có nhà không? Làm phúc đánh chó cho tôi với!

Trong nhà có tiếng thét ra the the, nghe rõ là tiếng đàn bà:

- Làm gì mà neho neho thế? Nhà ai không có chó? Làm sao đi không mang gậy? Thằng bếp còn bận việc khác, nó không phải hầu chúng bay!

Rồi lại im. Thì ra vợ chồng ông Nghị đương ăn cơm ở nhà khách. Nghe tiếng chị Dậu léo xéo, bà Nghị bực mình, quát đồng vài câu cho oai, chứ bà không thèm đứng dậy. Tính bà xưa nay vẫn thế, chẳng khi nào lại chịu hạ mình mà đi mắng chó, đuổi chó cho kẻ vay nợ hay người làm thuê.

Đàn chó cứ vây kín chung quanh chị Dậu như quân đèn cù. Hình như chúng nó muốn cố làm hết phận sự với chủ: con nào con ấy nhe răng lè lưỡi, chỉ chực vồ vào hai chân chị chàng đáng thương. Cái nón dùng làm khí giới đã bị đàn vật cắn rách tan tành. Chị Dậu luống cuống không biết làm thế nào. Bí quá, chị phải giơ hai nắm tay đánh nhau bộ với đội lính coi nhà của ông Nghị.

Một mụ thợ cấy ở dưới nhà bếp lật đặt vác gậy chạy lên. Mụ đuổi đàn chó tán loạn mỗi con chạy đi mỗi ngã.

Chị Dậu lóp ngóp đứng dậy và đi đến trước nhà khách. Bàn tay phải bị chó cắn vào lúc nào không biết, máu chảy đầm đìa. Ghé răng, chị xé một miếng ở đầu dải yếm, buộc chặt lấy chỗ bị thương. Rồi rụt rè, chị lên bực thêm:

- Thừa lạy hai cụ ạ!

Bà Nghị gắt:

- Chó cắn vào tay phải không? Cho chết!

Đương lúc người ta ăn uống, ai bảo cứ dẫn xác vào? Hỏi gì?

Ông Nghị đặt bát xuống mâm, vừa nhai nhồm nhoàm vừa đón:

- Sáng ngày chồng nó đã sang xin bán đứa con. Chắc nó đến để nói nốt chuyện ấy, chứ gì nữa.

- Bầm cụ phải, con sang thừa cụ về việc ấy.

Bà Nghị đưa mắt ra hiệu cho ông Nghị rồi bảo chị Dậu:

- Thông thả! Hãy ngồi đấy! Để cho người ta ăn xong cái đã. Đừng quấy rầy!

Ông Nghị như đã hiểu ý của vợ, cứ việc chan chan gấp gấp, không nói không rằng.

Khép nép, chị Dậu ngồi phệt xuống mặt thềm gạch. Mọi ngày tuy vẫn làm mướn cho ông Nghị ấy, nhưng chị, chỉ thì thọt ra vào trong mấy gian bếp, chưa biết nhà trên thế nào. Hôm nay bạ men tới đây, ấy là lần đầu chị được trông thấy cảnh tượng nhà khách của ông dân biểu. Trong mắt chị nhà ấy lịch sự vô cùng. Nào ở cạnh bức hoành phi khảm trai, mấy cô con gái tòng ngồng đuôi, vú vừa nằm, vừa tùm tùm cười tình.

Nào ở giữa đôi câu sơn then thiếp vàng hai thằng bé con béo tròn và xoay tròn, lễ mễ khiêng hộp sữa bò cao lớn gần bằng chúng nó.

Nào ở bên chiếc độc bình men đỏ, cái điều ống vát vều vuron cảnh xe trúc dài thườn thượt như cái cần câu.

Rồi ở trong cái tủ chè chạm dây nho, một rổ trứng gà đầy lùm, ngất ngheo chồng trên bộ khay chè trắng bóng. Rồi ở trước cái sập gụ lên nước, bốn chiếc ghế gụ mặt đá cùng chầu vào một chiếc bàn mây sơn xanh. Và ở đầu cái giường tây sơn quang dầu, quần lĩnh thâm và khăn quàng nhiều xanh cùng vắt một chỗ. Biết bao của quý vật lạ, chị Dậu nhìn vẫn chưa khắp. Trên bàn ăn có tiếng leng keng.

Ông Nghị đâm chéo đôi đũa qua mặt mâm, bưng bát nước canh, trộn mắt húp một cái đánh soạn. Rồi ông vừa nhai, vừa nuốt, vừa giục thằng nhỏ lấy tăm. Bà Nghị cầm đĩa dò kho ăn dở, chọt vào trong niêu, sai thằng bếp treo lên lao măn và dạn:

- Bà đã đếm kỹ từng miếng rồi đấy. Còn mười bốn miếng tất cả. Hễ mất miếng nào thì chết với bà!

Thằng bếp bưng mâm cơm ra. Thằng nhỏ đệ chậu nước vào. Ông Nghị, bà Nghị mỗi người dúng ba ngón tay vào chậu, vuốt qua hai mép một lượt, rồi cùng uống nước, xia răng. Hai đứa đầy tớ đứng hai bên cầm quạt phẩy lại. Bà Nghị mở cái tráp tròn lấy trà và cau nhai với một vài sợi thuốc. Ông Nghị, nhắc cái điều ống để trên tróc tủ, giặt thuốc, châm lửa, vít cái xe chúc vào miệng. Bắt chân chữ Ngũ ông vênh mặt hút sòng sọc một hơi:

- Con mẹ kia! Bán con bán cái thế nào? Vào mà nói chuyện với bà...!

Rón rén, chị Dậu đứng nép vào cửa và ngấp ngừng:

- Thừa lạy hai cụ, nhà con túng quá, xin hai cụ cứu giúp con.

Bà Nghị nhả miếng bã trầu cầm tay, quai thật dài cặp môi cắn chỉ:

- Chẳng cứu với vớt gì cả! Mày có bán đứa con gái tao mua!

- Xin vâng!

- Sáng ngày chồng mày nói rằng con bé ấy đã lên bảy tuổi, xin lấy ba đồng. Cụ Ông tưởng nó nói thật, bằng lòng cho nó hai đồng. Nhưng giờ nghe nói con mày mới có sáu tuổi, thì tao triết đi một nửa, chỉ cho một đồng thôi. Thuận bán thì về đưa nhau sang đây!

Chị Dậu ngơ ngác:

- Thừa cụ, thật quả cháu đã lên bảy, nó đẻ tháng dần năm Tý. Chúng con không dám nói dối thừa cụ!

- Tao không thể tin cái miệng vợ chồng nhà mày! Người ta mách tao là nó lên sáu, thì tao hay nó lên sáu. Chứ tao biết đâu nó đẻ năm tý hay đẻ năm tỵ năm tỵ..!

Chị Dậu dờ mắt, không biết nói sao. Bà Nghị tiếp:

- Vì cái hai bên kia...

Ông Nghị cau mặt ngắt lời:

- Sao bà cứ gọi con bằng lối xách mé như vậy? Tôi đã dặn bà phải gọi nó là mợ... Bây giờ ở nhà các quan, con gái đều được kêu là mợ tất cả. Tôi hèn ra cũng là một Nghị viên, có lúc ngồi với quan Sứ quan Thượng, danh giá không kém gì một ông quan. Bà có gọi con gái bà là mợ, cũng không quá lạm kia mà!

Bà Nghị cười ngật, cười nghẹo:

- Thế thì ông làm rồi! Con dâu kia... người ta mới gọi là mợ; con gái thì người ta gọi là cô Chẳng cứ gì nhà các quan, tôi thấy những nhà ông ký, ông phán, những nhà buôn bán ở Hà Nội đều như thế cả.

- Miễn là đừng có gọi chúng nó bằng cái kiểu tục tằn của những nhà bố cu, bố dĩ... Mợ thì mợ, cô thì cô...

Bà Nghị ra bộ đắc ý:

- Vâng, thì cô!... Cô hai bên kia hiếm hoi mấy lần xem bói, thầy bói đều bảo cô ấy phải nuôi con nuôi thì mới đứng số. Bởi thế, tao muốn mua cho cô ấy một đứa, để nó gánh vác đỡ đần. Chứ nhà tao đây thiếu gì người hầu hạ? Và lại, con bé mới lên sáu tuổi, đã làm được công trạng gì mà tao phải chuốc? Huống chi nó sang ở với cô ấy, cơm no áo lành, lại không sung sướng gấp trăm gấp nghìn ở nhà với vợ chồng mày hay sao? Đáng lẽ biểu không thì phải... Cho một đồng cũng quá lắm rồi. Không phải nài nỉ gì nữa!

Chị Dậu ngồi dờ như gỗ, không biết trả lời ra sao.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 6:

Bà Nghị chỉ tay quát thẳng nhỏ lấy nước. Bà uống một hớp dập giọng rồi hỏi chị Dậu:

B

- Thế nào mày nghĩ tao nói có đúng hay không?

Chị Dậu dơ dóm nước mắt:

- Vâng. Thừa hai cạ ý con cũng biết rằng cháu được sang đó nương nhờ hai cạ và cô Hai, thật là phúc cho nó lắm... Nhưng vì, nhà con thiếu hơn hai đồng tiền sưu, mới phải đến kêu cửa cạ. Nếu chỉ có một đồng, thì còn hơn một đồng nữa, chúng con không biết chạy vào đâu được. Vậy xin hai cạ đón tay làm phúc...

Ông Nghị quát:

- Thiếu bao nhiêu mặc kệ mày, kể lể gì? Mày định bỏ vào nhà tao đấy à?

Chị Dậu thên lện nâng dải yếm sẽ chùi vào mắt.

Bà Nghị yên ủi:

- Thiếu một đồng nữa thì xem trong nhà còn có cái gì đáng tiền, đem mà bán nốt đi vậy! Chứ đưa con gái sáu tuổi, bây giờ cho không cũng không đắt thay, ai động rồ mà trả mày hơn...

- Thừa lại hai cạ, thật quả nhà con không còn cái gì đáng giá hai hào.

Bà Nghị cười nhạt:

- Sao bảo nhà mày có con chó cái khôn lắm?

- À, thừa cạ có! Nhưng nó mới đẻ, con nó hãy còn non lắm, có bán cũng không ai mua. Nếu có người mua cho, chúng con không phải bán con cháu.

- Nó đẻ mấy con? Con nó đã mở mắt chưa?

- Bẩm bốn con! Nó đã biết ăn cơm hai hôm nay... hay là xin cạ đỡ con hai đồng, lờ lẽ thế nào con cũng xin vâng. Chỉ độ hai phiên chợ nữa, mấy con chó ấy cứng cáp, bán được thì con xin nộp cạ.

Bà Nghị bữu môi:

- Tiền tao có phải vô hén mà tao quẳng ra cho mày bây giờ? Dễ tao hám lãi của mày lắm đấy? Thôi.

Thế này này: Chó non tao cũng mua vậy. Bắt cả con chó cái và đàn con chó con sang đây, tao trả cho một đồng nữa. Với con bé kia một đồng là hai.. Thế là nhà mày đủ tiền nộp sưu, lại khỏi nuôi chó, khỏi nuôi con. Sướng nhé!

Rồi bà Nghị vui vẻ nhìn mặt ông Nghị:

- Ấy tôi cứ hay thương người thế đấy! Người khác thì họ mặc kệ, ai hơi đâu? kêu lắm thì bã bọt mép.

Chị Dậu lại chứa chan nước mắt. Buồn rầu, chị sẽ ngồi xuống bậc cửa và nói châu lên:

- Vâng! Con cũng biết cụ có lòng thương nhà con mới thế. Chứ đàn chó vừa mới mở mắt, ai mua làm gì...? Nhưng, thưa cụ, giá chó bây giờ cũng không rẻ lắm, một con chó cái, con đem ra chợ bán ít nhất cũng được đồng rưỡi. Còn bốn con chó con, nếu nuôi thêm vài phiên chợ nữa, thế nào cũng được năm hào một con. Vậy là tất cả đến ba đồng rưỡi, cụ cho một đồng thì thiệt con quá. Xin cụ trông lại!

Ông Nghị đập tay xuống sập:

- Đem ngay đi chợ mà bán! Không nói lời thôi! Mất thì giờ! Thời Tây bây giờ, thì giờ là vàng bạc, không ai công đâu mặc cả với mày... Hừ! Vừa mới ngoen ngoèn nói rằng bán không ai mua, người ta làm phúc mua cho, lại còn nhằng nhằng kêu rẻ! Rẻ thì đem ngay ra chợ mà bán. Ra ngay!

Chị Dậu nhồm đít toan đứng lên. Bà Nghị thề thốt:

- Chúng bay cứ cái thói ấy, không trách chẳng ai buồn thương, khổ là đáng kiếp. Trong lúc thuế má ngất ngời, đồng bạc cho vay, lãi ngày năm xu, người ta đã phải bỏ ra mà mua đàn chó mới mở mắt, thế là người ta làm ơn cho mày. Mày tưởng người ta không thể mua đâu được chó đấy chắc? Hay là chó của nhà mày bằng vàng? Thôi, cho thêm hào nữa, thế là vừa con, vừa chó, cả thấy được hai đồng một. Bằng lòng không?

Chị Dậu lại tần ngần ngồi xuống:

- Bẩm cụ, một vài hào ở cụ chẳng thấm vào đâu, nhưng, ở con thì nó lớn lắm. Xin cụ cho con lấy năm hào nữa vậy.

Bà Nghị ra bộ dễ dãi:

- Con mẹ mày cũng ghê gớm lắm! Thấy bỏ thì đào mãi! Ừ, thì tao trả thêm một hào. Là hai đồng hai.

Bằng lòng thì lên nói với ông giáo làm văn tự chợ Và phải trả ông ấy hai hào giấy mực. Nghe không!

Chị Dậu thất vọng:

- Thế thì con chỉ được hai đồng đem về...

Ông Nghị lại quát:

- Chứ bao nhiêu nữa? Hai chục nữa nhé! Thôi, cho thế cũng đắt lắm rồi. Bán thì đi làm văn tự. Không bán thì về. Về thẳng!

Về thì đâm đầu vào đâu? Để chồng bị trói đến bao giờ nữa?... Thôi, trời đã bắt tội, cũng đành nhắm mắt liều... Bên tai chị Dậu, vắng vắng có tiếng như vậy. Nước mắt ứa ra, chị lại đứng dậy với bộ mặt náo nùng:

- Vâng con xin bán hầu hai cụ. Nhờ các cụ cho bảo ông giáo làm giấy giúp con!...

Bà Nghị đồng đặc gọi xuống nhà dưới:

- Đứa nào lên nhà học mời ông giáo xuống đây cho tao!

Đồng hồ trên tủ thông thả đánh mười một tiếng. Giấy cót sổ ra xoe xoe.

Bà Nghị tươi cười nói với ông Nghị:

- Sao bây giờ mới mười một giờ? Hay là đồng hồ nhà ta chạy sai?

Ông Nghị rung đùi, vuốt chòm râu tây cong vát trên mép ngậm tăm:

- Bà què lăm! Đồng hồ của Tây làm ra có bao giờ sai? Bây giờ mười một giờ là đúng. Nhà ta ăn cơm khi sớm.

Bóng nắng xuống thêm gần một hàng gạch.

Xe lửa một giờ toe toe hét còi.

Ông giáo kéo đôi giày vá từ đầu nhà thờ đi sang. Trong tay đủ cả quần bút, lọ mực, giấy trắng và giấy thấm.

Với cái búi tóc ngất ngưỡng trên đầu, với cái sức học chữ Nho bằng rưỡi quốc ngữ, ông ấy gọi là thầy đồ thì đúng hơn. Chỉ vì về phần nhà chủ nuôi cơm, tiếng nuôi ông đồ không bằng tiếng nuôi ông giáo, cho nên ông ấy phải đổi sang ngạch thầy giáo, để dạy mấy đứa trẻ học tam tự kinh và A B C, và viết văn tự cho những người đến nhà ông Nghị cầm cổ vay mượn. Vào nhà khách, ông giáo sẽ đẩy thúng gạo nếp trên chiếc tràng kỷ gỗ lát và lễ phép ngồi vào chỗ đó.

Sau một hồi để ý nghe lời ông Nghị dặn dò, ông giáo nghiêm trang cúi vào mặt bàn. Trịnh trọng ông ấy viết.

Cả nhà im lặng.

Năm phút, mười phút, nửa giờ... Ông giáo ngẩng lên ngó mặt chị Dậu:

- Chị kia, sang đây tôi đọc cho nghe, rồi điểm chỉ vào!

Dón dến, chị Dậu đến cạnh tràng kỷ. Ông giáo đằng hắng ba tiếng, rồi bằng giọng cắt nghĩa cho học trò, ông ấy đọc:

Tên tôi là Nguyễn Văn Dậu, hai mươi sáu tuổi ở làng Đông xá, và vợ tôi là Lê thị Đào, hai mươi bốn tuổi, cũng ở làng ấy, có mượn ông của ông bà Hoàng thị Sẹo, năm mươi tám tuổi, vợ cả ông Nghị viên Trần Đức Quế ở làng Đoài thôn, một đôi hoa tai bằng vàng nặng ba đồng cân, đáng giá hai chục đồng bạc. Hạn trong năm năm phải trả. Nếu không trả, chúng tôi xin chịu tội bội tín. Giấy này làm tại làng Đoài thôn ngày... tháng... năm...

Chị Dậu nghe rồi rầy rầy:

- Thưa ông, ông làm rồi. Tôi bán con và chó, chứ có mượn hoa tai của bà đâu?

Ông Nghị rút vôi cái tăm trong miệng mình, đặt ngang vào miệng tách nước:

- Không ai thêm đánh lừa chúng bay. Bây giờ luật mới nghiêm cấm cha mẹ bán con, cho nên văn tự phải viết như thế, chứ không nói con, nói chó vào được. Sau này, mày cứ để cho con mày ở mãi với cô hai, thì cái giá ấy tao cũng coi như không có. Nếu mày trở mặt mà đem con về, tao sẽ chiếu giấy bỏ tù cả vợ lẫn chồng. Giấy làm như vậy, chỉ cốt giữ cho nhà mày khỏi lật nhà tao, chứ nhà tao không đòi nào thêm lật nhà mày. Thế là bao giờ tao cũng nắm đằng chuôi, chứ tao không cầm đằng lưởi. Nghe không?

Dứt mạch diễn thuyết, ông Nghị bưng tách nước uống một hớp lớn, súc miệng ông ọc mấy cái, rồi nhỏ toẹt xuống nền nhà:

- Tùy đây mày có tin nhà ta thì điếm chi vào đem về cho chồng mày ký tên, và xin chữ lý trưởng nhận thực tử tế. Rồi mang sang đây, thì tao sẽ giao tiền chợ. Nếu mày không tin thì thôi. Đây tao không ép.

Hai hàng nước mắt hòa với những giọt mồ hôi thánh thót rơi xuống gò má, chị Dậu cầm mặt đứng im. Một lát sau, chị quả quyết:

- Con xin vâng theo lời cu.

Thế rồi chị giơ bàn tay buộc rề chìa hai ngón tay để cho ông giáo bôi mực và in vào bứi văn tự. Xong việc, chị gấp bức văn tự, giắt vào dải lưng. Bước ra thềm, chị nhặt lấy cái mê nón bị chó cắn rách. Ngần ngại, chị đặt mê nón lên đầu, cúi chào vợ chồng ông Nghị và ông giáo. Bà Nghị căn vặn nhắc đi nhắc lại:

- Nhớ lấy cái gì đây cho mấy con chó con, kéo nó bị nắng.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 7:

Bóng cây ngã đến gần đường bao lan. Mặt trời chênh chếch nhòm vào gốc đa, gốc gạo. Những con trâu, bò bị bắt và bị ký giam chổng gọng nằm dưới ánh nắng, uể oải nhai những rễ khoai hoặc cỏ héo của chủ ban chợ. Một lũ đàn bà chờ đợi nộp thuế, lê la ngồi khắp thềm đình.

B

Đàn chó chui trong gậm đình, chực cướp xương rơi, con nọ cắn con kia ăng ăng. Trên đình ăn uống đã tàn. Chánh tổng ngậm tăm nằm cạnh bàn đèn, hai mắt lim dim giờ ngủ.

Cai lệ ngồi nhồm hai chân cạo lọ cặp môi thâm xẹt nhàn ra gần tới mang tai.

Cậu lính cơ lấy hết gân guốc trên bộ mặt đỏ gay, ra sức nghiền cục sái trong cái chén mè.

Mấy ông Hương trưởng, Tộc biểu, Trương tuần xúm quanh cái điều đàn và chiếc ấm tay, kẻ hút thuốc, người phùng miệng thổi bát nước nóng.

Lý trưởng tựa lưng bên bức câu lơ, thù tiếp Chánh hội, Phó hội bằng mâm cỗ chỉ còn rau chuối và lá tía tô. Thư ký, Chuồng bạ lễ phép chia đĩa, mời nhau gắp mấy miếng thịt mỡ khô cong các cạnh. Lý cự, Phó lý, Thủ quỹ châu đầu trên lớp bát đĩa đầy những nhặng xanh, gật gù nhắc chén lên lại đặt chén xuống.

Người nhà Chánh tổng, người nhà Lý trưởng. mấy anh tuần phu canh ngày, ken vai vẩy lấy rá cơm đi hơi và châu nước suýt ruồi chết nổi lều bều soàn soạt vừa và, vừa nuốt.

Mỗi người mỗi miệng, ai nói nấy nghe. Sự âm ỉ càng giúp sức cho sự nóng nực. Chị Dậu về đến cổng đình, vừa thấy tiếng ông Lý cự quát vang trong đình:

- Thằng Mới đâu? Vào ty lấy thêm mấy chai rượu nữa ra đây! Chúng tao còn uống! Ai thôi mặc ai.

Tiếp đến tiếng ông Chánh hội:

- Hãy gượng! Rượu còn đầy các ông cứ uống cho hết. Để nó đi mua vài đồng thuốc phiện nữa đã. Cụ chánh đợi đã lâu rồi.

Rồi đến tiếng ông Hương trưởng:

- Thông thả hãy mua thuốc phiện cũng được. Miệng tao còn chưa rửa đây! Ra giếng múc tao chậu nước.

Rồi đến tiếng ông Thủ quỹ:

- Rồi hãy đi múc nước! Mày đi rót một tí nước mắm vào đây cái đã!

Rồi đến lượt ông Lý cự vất lại:

- Các ông đừng có bì mặt nhau! Tôi đương bảo nó đi lấy thêm rượu, các ông lại nỡ vỗ vào mặt tôi,

người này sai nó việc này, người kia sai nó việc khác... Khinh nhau vừa vừa chứ!

Bạo dạn chị Dậu bước lên cửa đình, hạ cái mê nón ở trên đầu xuống:

- Chào các cụ, chào các ông.

Cả đình đổ xô trông ra. Người nhà Lý trưởng cháo ngược đôi đũa chỉ vào mặt chị:

- Suru của anh ấy đủ chưa? Đem mà nộp đi.

Cai lệ vừa cạo hết sái trong lọ, ngẩng đầu trông lên:

- À! Con vợ thằng gì ở xóm cuối làng phải không? Chị ta cứng cổ lắm, lý sự lắm. Sáng nay nếu không vội đi bắt đũa khác thì tôi biểu thêm chị ấy vài chục quả phạt thủ nữa.

Phó lý chõ vào:

- Nó là vợ thằng Đĩ Dậu chứ thằng gì? Sao ông không giã thêm cho nó một mẻ? Ông lý tôi mời ông về đây, chỉ cần có thế.

Lý trưởng rung đùi ra bộ đắc ý:

- Tôi nói trên có Cụ Chánh, có Ông Cau và đông các ông tất cả: Vụ thuế này tôi làm kẻ cũng cứng lắm. Không cần gì hết, đũa nào trái ý, đánh luôn. Mà cũng có thể mới được. Chúng tôi làm vua làm việc, quanh năm đầu trầy đít thót, chỉ có những lúc hồng thủy trưởng giạt và những khi sưu thuế giới kỳ như thế này, thì mới có quyền. Tha hồ đánh, tha hồ trói, trai làng thằng nào bướng bỉnh... đánh chết vô tội vạ.

Chị Dậu chẳng nói chẳng rằng. Điềm tĩnh, chị nhìn khắp mấy gian đình. Góc đình trong cùng, chừng hơn mười anh trai đình doãi chân ngồi sắp hàng sau đám mâm bát lỏng chổng. Ai cũng như nấy, khuấy tay gô vào chân song bởi một sợi dây thừng kếch xù.

Cổ nhiên, đàn bà con gái không thể đi qua trước chỗ dân làng ăn uống. Chị Dậu bèn lùi trở xuống, quanh ra cửa sau, rồi lên đến chỗ chõng ngồi.

Anh Dậu ngả đầu vào bức chần song, mắt nhắm nghiền, miệng há hốc ra và thở hỏn hển, mười đầu ngón tay xuống máu xưng lớn bằng mười quả chuối.

Chị Dậu rụng rời nổ đốt:

- Trời đất ơi, chồng tôi làm sao thế này?

Những bạn bị trói của anh Dậu, mỗi người trả lời một câu:

- Anh ấy lên cơn sốt rét từ hồi non trưa kia đấy. Bây giờ chừng như mệt quá, hấn mới lả đi và mới im được một lát, lúc này còn vừa run vừa rét, làm sốt cả ruột người ngoài.

- Thôi! Liệu mà vay mượn bán chác mau lên, cố lo cho đủ tiền sưu, rồi đem anh ấy về nhà. Chúng tôi khỏe mạnh thế này mà bị người ta trắng trối, cũng còn đau rức khổ sở đây, huống chi anh ấy đương ốm...!

Chị Dậu sụt sùi:

- Khốn nạn! Nào tôi có tiếc gì đâu? Trông thấy chồng con thế kia dầu có ruột gan là sắt cũng phải đau đớn. Nhưng vay chưa được, bán chưa kịp, các bác ạ!

Vừa nói, chị Dậu vừa nước mắt giàn giụa, ngồi xuống, chị sẽ vỗ vai chồng:

- Thầy em! Thầy em ơi! Tỉnh dậy cái nào!

Anh Dậu vẫn lì bì, lịch bạch.

Phó lý ở ngoài lòng đình ra oai:

- Con mẹ đi Dậu! Mày có cảm đi, không thì ông vả vào mồm bây giờ! Đình làng chứ xó buồng của vợ chồng mày đấy à? Ai cho chúng bay đủ đòn với nhau ở đấy? Đàn bà thói thầy, suốt năm có một suất sru của chồng mà không chạy nổi, lại còn nỏ mồm,.. thầy em với thầy anh... Ngứa tai chúng ông!

Chị Dậu như không nghe biết chi hết, cứ việc nắm lấy vai chồng lay đi lay lại, như người ta cứu kẻ ngộ gió. Lâu lâu, anh Dậu lơ đờ mờ to hai mắt trắng dã và rên hằm hừ.

Chị Dậu mếu máo:

- Thầy em làm sao thế? Có phải lên cơn sốt rét hay không? Hay là chỗ trói đau quá?

Anh Dậu ú ớ:

- U nó đã ra đấy ư? Đi lấy cho tôi bát nước. Khát lắm, ráo cả họng từ sáng đến giờ.

Chị Dậu vội gạt nước mắt đứng dậy, mượn thùng Mối cái bát yêu đàn, chị ra giếng xin một bát nước bùng vào. Anh Dậu vục đầu vào bát, ông ọc nốc một hơi dài, rồi anh ngửa cổ ra bức chân song mà thở. Bụng sùi ầm ầm như suối reo.

Bên ngoài, mấy ông lý dịch vẫn uống rượu, vẫn hút thuốc, vẫn quạt phành phạch, vẫn giờ lý luật cãi nhau lộn bậy.

Chị Dậu sờ trán chồng, sờ chân chồng, sờ cổ tay chồng, rồi chị lân la sờ cái nút thừng ở đằng lưng chồng, toan tính cởi trộm cho nó rộng ra một chút. Nhưng cái nút ấy, người thắt kiểu móng lợn và riết chặt lắm, chị không thể nào mà nói ra được. Một lát sau, anh Dậu hơi tỉnh, mơ màng nhìn vợ:

- Thế nào? U nó đã sang nhà cụ Nghị Quế hay chưa?

- Đã. Tôi ở bên ấy về đây.

- Cụ ấy bằng lòng đấy chứ?

- Bằng lòng. Nhưng người ta bắt viết văn tự và bắt đèo thêm...

Chị không nỡ nói hết câu, ngập ngừng, chị cúi dãi lưng, lấy mảnh giấy tây trao cho chồng:

- Tôi đã nhờ ông giáo bên ấy viết hộ văn tự rồi đây. Thầy em coi xem thế nào.

Anh Dậu tuy đón lấy bức văn tự, nhưng vì cánh tay bị dây thừng ghì lại chặt quá, anh không thể đưa nó lên đến gần mắt mà coi. Chị Dậu lại phải cầm lấy và chia lên tận ngang mặt cho chồng lăm nhăm đánh vắn.

Lý trưởng ngược mắt ngó thấy, cơn lôi đình nổi lên tức thì:

- Giấy má gì đấy! Con mẹ đi Dậu? Đồn kiện phải không? Ừ được, có giò thì đi kiện ngay ông đi! Ông thử cho mày thêm một trận nữa, để mày đi kiện luôn thể.

Rồi hắn đứng choàng ngay dậy, giơ chân toan bước. Nhưng cái cây thịt nó cứ ảo đảo như người lên đồng, xiêu xiêu, sọc sọc, chỉ chực ngã xuống sàn đình. Hắn phải vịn vào cột đình, và lại ngồi phịch xuống chiếu. Cậu lính cơ hùng hổ đứng lên:

- Ông lý trưởng cứ ngồi đấy. Để tôi trị chúng nó! Muốn đi kiện thì được đi kiện, khó gì?

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 8:

Vừa nói cậu Cơ vừa dùng cánh tay tát đánh bốp vào mặt anh Dậu một cái.

V

Và, mắ mồi, mắ lợi, cậu thét:

- Mày đi kiện đi, ông xem! Bây giờ vẫn chưa nộp sưu, còn chực sinh sự với ông à?

Anh Dậu chết điếng người đi. Nước mắt chảy ra như mưa, anh sẽ đập đầu vào bức chần song và kêu:

- Trời đất ơi! - cha mẹ Oi! Thân tôi sao mà nhục đến thế này? Nào tôi có định kiện tong gì ai cho cam!

Chị Dậu ậm ực muốn khóc, nhưng không khóc được. Những người bên cạnh đứng rót nước mắt.

Cậu Cơ vẫn nét mặt hầm hầm. Nắm chặt bàn tay, cậu chĩa vào mặt anh chàng khôn nạn:

- Mày muốn vu vạ, bảo ông?

Luống cuống, chị Dậu vội đứng dậy. Một tay giữ bức vắn tự, một tay nắm lấy cổ tay cậu Cơ thể thâm, chị nói bằng giọng van lơn:

- Thôi, em xin ông quyền. Nhà em đau yếu, ông tha cho! Có phải đơn kiện đơn tong gì đâu? Đây ông coi, cái vắn tự của em bán con bé cháu để lấy tiền nộp sưu cho nhà em đấy mà.

Chừng muốn tỏ ra mình là người thạo chữ, cậu Cơ đón bức vắn tự, trầm tĩnh xem hết từ đến cuối.

Rồi cậu dịu giọng sẽ gắt:

- Nói láo! Cái giấy mượn đôi hoa tai bằng vàng đấy chứ, vắn tự đâu mà vắn tự.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 9:

Hương trưởng, Tộc biểu, những người vô sự lễ tẻ đứng dậy cổ diu Lý cự về nhà. Chỉ còn mấy ông chức dịch đương thứ phải ở lại đây lo lắng việc thuế.

H

Chị Dậu chờ cho tan cơn ồn ào, mới dám rón rén bước lại nói với lý trưởng

- Thôi con lạy ông! Xin ông hãy tạm tha trói nhà con một lúc, để nhà con ký vào văn tự, con mới có tiền đóng sưu

Lý trưởng vẫn giận dữ:

- Đừng lằng nhằng! Trói cũng ký được. Không phải tha.

- Bẩm ông, xin ông trông lại! Thật quả nhà con bị trói chặt quá, cánh tay quặt mãi ra đằng sau lưng, không sao ký được! Chứ nếu nhà con ký được thì đâu dám kêu van cho rác tai ông!

- Đưa văn tự đây ta xem!

Chị Dậu sẽ sàng nâng mảnh văn tự trao cho Lý trưởng, rồi im lặng chị nén lòng ngồi đợi ở cạnh câu lon.

Mặt trời đã nghiêng sang phía sau đình.

Ánh nắng luồn qua chấn song, thấp thoáng soi chỗ anh Dậu.

Thằng Mới lật đật quét dọn com rau roi vãi và mảnh bát, mảnh chậu ném ở sàn đình.

Vợ nó cặm cùi ngồi dưới sân đình rửa bát, rửa mâm, vết vói những bát thịt thừa canh dờ.

Mấy mẹ đàn bà ngoại canh lần lượt lên đình nói với Thủ Quỹ dờ sổ tính thuế.

Lý trưởng đánh vắn hết bức văn tự, liền thở hơi rượu vào mặt chị Dậu:

- Chỉ cần chồng mày lý vào văn tự thôi à?

- Cụ Nghị bắt phải xin triện của ông nhận thực cho nữa. Nhưng con sợ Ông, nên chưa dám nói.

Lý trưởng cười nói khinh bỉ?

- Triện của ông có phải củ khoai? Dễ ông đóng không cho mày đây chắc!

- Xin ông thương con... Nếu không có triện của ông, cụ Nghị lại không giao tiền.

- Một đồng bạc! Nghe chưa! Thế là ông thương mày đây, người khác thì phải năm đồng.

- Lạy ông, ông xét lại chợ Con bán cả con lẫn chó mới được có hai đồng bạc.

Mặc kệ. Không biết, đủ một đồng bạc thì ông sẽ đóng triện cho.

Chị Dậu vừa nói vừa khóc:

- Nếu ông không thương, con không lấy đâu được tiền nộp sưu
- Chẳng có tiền sưu thì chồng mày ngồi tù.

Thất vọng, chị Dậu rũ rượi ngồi im. Đến lượt anh Dậu năn nỉ thay vợ.

- Thưa ông, con có muốn chi thế này! Trời làm vận hạn đau yếu nên con phải chịu. Xin ông thương lại vợ chồng nhà con, một đồng bạc con cũng xin vâng, nhưng con hãy khất ngày mai đóng thuế con bắt nhà con cấy trừ hầu ông.

Chánh tổng phì cười;

- Bây giờ lại có lối đóng triện cấy trừ nữa. Thôi cũng được! Ông Lý nhận lời cho nó đi, đừng để chúng nó nói mãi điếc tai

Lý trưởng làm bộ khó khăn

- Vâng! Tôi nghe lời cụ Chánh

Rồi bèn quay hỏi chị Dậu

- Mày định cấy trả nhà tao bao nhiêu?
- Con xin cấy hầu ông một mẫu
- Đồng bạc một mẫu thế ra một hào một sào kia à? Không được, phải một mẫu rưỡi.
- Ông dạy thế nào con cũng xin vâng

Chuyện êm, anh Dậu được tạm thoát ly sợi thừng để đề tên vào văn tự. Nhưng anh bị trói đã lâu cánh tay sưng lớn và bại liệt, các đầu ngón tay tê tái, bấm không biết đau, lóng ngóng mãi không viết được một chữ.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 10:

Thoáng thấy mẹ về đến cổng thẳng Dần mừng nhảy chân sáo:

T

- U đi đâu từ lúc non trưa đến giờ? Có mua được gạo hay không? Sao u lại về không thể?

Cái Tý ở trong cửa bếp sa sả mắng ra:

- Đã bảo u không có tiền, lại cứ nhằng nhằng nói mãi! Mày tưởng người ta dám bán gạo chịu cho nhà này sao? Thôi! Khoai chín rồi đây, để tôi đổ ra cho ông xoi, ông đừng làm tội u nữa.

Rồi nó tắt tả bông em chạy ra trước thêm, đơn đả chào mẹ:

- U đã về à! Ông Lý cười trối cho thầy con chưa hử ử Cái nón của u làm sao bị rách tan tành thế ấy?

Tay u làm sao lại phải buộc rẻ thế kia?

Chị Dậu không trả lời. Thờ thẩn, chị đón lấy con bé con và ngồi ghé vào bên mép chõng. Cái Tý xoa đầu cái Tiu kể lể bằng giọng hú hí:

- Cô á này hôm nay quấy lắm đấy u à! U đi khỏi nhà, cô ta cứ ra rả khóc không dứt miệng. Dễ thế nào cô ta cũng không nín cho Đặt ngồi xuống phẫn, cô ta lại níu lấy con và cổ đứng lên. Con vừa đeo đeo cấp cô ta ở sườn, lại vừa hì hục rửa khoai, tra nồi, xin lửa, dóm bếp. Cùi thì ướt chảy ướt nhả, li lút mãi vẫn không cháy cho Thế mà con cũng luộc được chín nồi khoai rồi đấy! U bảo con có ngoan không?

Chị Dậu vẫn không nói gì. Buồn rầu, chị kéo chéo yếm cài trong dải lưng, vạch bầu vú nổi gân xanh lè, và bóp mạnh cổ vú, vắt những sữa chua xuống đất.

Thằng Dần lần thẩn đứng bên cạnh mẹ hau háu nhìn những tia sữa bằng hai con mắt tiếc rẻ ngậm ngùi.

Cái Tiu vừa ngậm vú mẹ vừa khóc lằng nhằng. Sữa trong vú chảy ra không đủ sức nó nuốt. Nhả bên nọ, nguập bên kia, bú bên này, lại sờ bên khác, con bé vằn hai đầu vú giống như con mèo vờn cái bong bóng bẹp hơi.

Mấy nét dẫn dúm hiện trên sống mũi và mấy tiếng xuýt xoa sẽ sẽ tự trong đầu lưỡi đưa ra, chị Dậu chừng cũng rất ruột về sự phàm ăn của con. Tuy vậy, chị vẫn hết sức nín nhịn, và vẫn luôn luôn vuốt tay vào vú, cố ý dồn cho sữa xuống.

Cạnh chõng, nghi ngút một đám khói bay.

Cái Tý lễ mễ bung rở khoai luộc ghéch vào chân cột, và dặn thằng Dần:

- Hãy còn nóng lắm đấy nhé! Em đừng mó vào mà bỏng thì khổ.

Vừa nói, nó vừa tung tăng chạy đến rổ bát, lục lấy hai cái bát to và một đôi đũa, đem lại. Bới từ tròn

rỏ bới lên, nó gấp những mẫu khoai to xếp đầy hai bát. Bằng cái dáng bộ vui vẻ, nhẹ nhàng nó đặt một bát lên chõng:

- Mời u xơi khoai đi ạ!

Rồi nhanh nhẩu, nó bung một bát, bước qua tấm phản cặp khên, ngửa cổ để lên bàn thờ, và quay xuống, nó bảo thằng Dần:

- Bát này chị để phần thầy đấy nhé! Chốc nữa thầy về thầy ăn. Đứa nào ăn vèn của thầy thì chị không cho đi chơi với chị.

Thằng bé không để tiếng nào vào tai, nó cứ ngồi sán bên cạnh rổ khoai và nuốt nước rãi ừng ực.

Cái Tý lật đật chạy đi tìm cái quạt nan, để quạt cho khoai chóng nguội.

Rổ khoai vừa đi hết khói, hai đứa xúm lại, lê la ngồi phệt dưới đất, mỗi đứa nhón lấy mỗi củ, không kịp bóc vỏ, chúng nó vừa thổi phù phù vừa cắn ngấu nghiến. Giống hai con cạp trong chuồng bách thú vớ miếng thịt bò tươi, đứa nào đứa ấy nhai nuốt một cách ngon lành gọn vẹn. Trừ ra khi gặp củ nào hà nhậy, đắng quá không thể nuốt được, chúng nó mới chịu nhổ đi, và khi bị củ nào nhiều xơ, dai quá không thể nhai được, chúng nó mới chịu nhả bã.

Những sự hiểu thảo, ngoan ngoãn của hai đứa trẻ ngây thơ vô tình lộ ra từ nãy đến giờ, hình như đều là những lưỡi dao găm cắt từng khúc ruột chị Dậu. Càng nhìn chúng nó, chị càng nước mắt ngấn dài.

Ngạc nhiên, cái Tý thò thè giục mẹ:

- U ăn khoai đi, để lấy sữa cho em nó bú. Từ sáng đến giờ, u chưa ăn gì, đói quá chịu làm sao được?

Chị Dậu vẫn cứ rầu rĩ nét mặt, những giọt nước mắt rơi xuống càng mau.

Vội vẻ mặt băn khoăn, cái Tý lại bung bát khoai chia tận mặt mẹ:

- Này u ăn đi! Để mãi! U có ăn thì con mới ăn. U không ăn, con cũng không muốn ăn nữa.

Nể con, chị Dậu cầm lấy một củ, rồi chị lại đặt xuống chõng Về nghỉ ngại hiện ra sắc mặt, con bé hóm hỉnh hỏi mẹ một cách thiết tha:

- Sáng ngày người ta đấm u có đau lắm không?

Chị Dậu sẽ gạt nước mắt;

- Không đau, con ạ!

- Thế làm sao u cứ khóc mãi mà không ăn khoai? Hay là u thương chúng con đói quá? Không, chúng con không đói nữa đâu. Hai đứa ăn hết ngần kia củ khoai thì no mòng bụng ra rồi, còn đói gì nữa? U cứ ăn đi, u cứ ăn hết bát khoai ấy đi! Nếu u không ăn, lấy đâu ra sữa cho em nó bú?

Chị Dậu vừa nói vừa mếu:

- Thôi u không ăn, để phần cho con. Con chỉ được ăn ở nhà bữa nay nữa thôi. U không muốn ăn tranh của con. Con cứ ăn cho thật no, không phải nhường nhịn cho u.

Cái Tý chưa hiểu hết ý câu nói của mẹ, nó xám mặt lại và hỏi bằng giọng luống cuống:

- Vậy thì bữa sau, con ăn ở đâu?

Điểm thêm một giọt nước nỡ, chị Dậu ngó con bằng cách xót xa:

- Con sẽ ăn ở nhà cụ Nghị thôn Đoài

Cái Tý nghe nói giẫy nẩy, giống như sét đánh bên tai, nó liệng củ khoai vào rổ và òa lên khóc:

- U bán con thật đấy ư? Con van u, con lạy u, con còn bé bỏng, u đừng đem bán con đi, tội nghiệp. U để cho con ở nhà chơi với em con.

Thằng Dần cũng khóc tru tréo, bỏ luôn củ khoai đứng dậy, ngoay ngoáy lắc cái mông đít, nó nhắc lại câu đã nói sáng ngày:

- Em không! Nào! Em không cho bán chị Tý! Nào! Nào! Có bán thì bán cái Tiu này này!

Chị Dậu chỉ thốn thốn thức thức không nói thêm được câu gì. Bộ mặt sầu thảm dần dần ngã xuống, đối thẳng với mặt con bé đương bú.

Bên đám lông mày cong rướm, mấy sợi tóc mai thả rủ xuống, hình như làn khói thuốc lá phớt phơ bay trước khuôn gương. Và trên cái gò má đỏ bừng, vài dòng nước mắt thánh thót đuổi nhau, chẳng khác hạt sương buổi mai lạnh đọng trong cánh hoa hồng mới nở.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 11:

Gió chiều thổi đám tre tươi tắn. Nắng Tây gay gắt soi đến nửa thềm. Thằng Dần cái Tý thôi không ăn khoai, lái nhải vừa van vừa khóc.

G

Cái Tiu bú đã lưng dạ, hớn hở ngánh ra cười đùa. Chị Dậu lại càng rữ rợ. Chồng tay lên trán, chị như nghĩ ngợi phân vân. Một lúc sau, chị đứng phắt dậy với cái dáng điệu quả quyết:

- Thôi, phải tội với trời, mẹ chịu! Cảnh nhà đã thế, mẹ đành dứt tình với con!

Tức thì, chị chùi nước mắt và đi làm những việc mà chị cho là đau đớn.

Cái Tiu lại bệu bên sườn cái Tý.

Con chó cái chúi đầu vào sợi xích sắt để cho bà chủ buộc vào cột nhà.

Đàn chó con phải bắt vào trong rổ thưa, trên có mẹt đầy và có lạt chằng chắc chắn.

Cái việc xong hết chị lại đón cái Tiu, cho nó bú thêm lúc nữa. Sau khi đã kéo chiếc chiếu thùng rách trên phản trải xuống giữa nhà, chị đặt con nhỏ vào chiếu và sai thằng Dần ngồi đó trông em. Chị lục tất cả quần áo của cái Tý và gói chung làm một gói. Rồi một tay nung cổ chó con lên đầu, một tay cầm sợi xích sắt định giắt luôn con chó cái ra cửa, sực sực chị bảo cái Tý:

- Con hãy đội cái mũ nón cho đỡ nắng, và con cấp lấy gói quần áo rồi sang bên cụ Nghị Quế với u?

Chừng như lúc này thấy bắt cả chó lớn, chó con, cái Tý vẫn tưởng những con vật ấy sẽ đi thế mạng cho mình, cho nên nó đã vững dạ ngồi im. Bây giờ nghe mẹ giục nó phải đi, nó lại nhếch nhác mếu khóc:

- U nhất định bán con đây ư? U không cho con ở nhà nữa ư? Khốn nạn thân con thế này. Trời ơi! Ngày mai con chơi với ai? Con ngủ với ai?

Chị Dậu lại lã chã hai hàng nước mắt.

- U van con, lạy con, con có thương thầy thương u, thì con cứ đi với u, đừng khóc lóc nữa, đau ruột u lắm. Công u nuôi con sáu, bảy năm trời, tốn kém bao nhiêu tiền của! Bây giờ phải đem con đi bán, u đã chết từng khúc ruột rồi đây con ạ. Nhưng mà tiền sưu không có, thầy con đau ốm là thế, vẫn bị người ta đánh trói, sưng cả hai tay lên kia... Nếu không bán con, thì lấy tiền đâu nộp sưu? Để cho thầy con khổ sở đến nước nào nữa? Thôi u van con, u lạy con, con có thương thầy thương u, thì con cứ đi với u!

Cái Tý vẫn khóc rung rức. Chị Dậu cũng vừa đội rổ chó con vừa khóc nức nở, nhưng vẫn cố kiểm lấy những lời thăm thía xót xa để khuyên con.

Lâu lâu, cái Tý chừng như cũng hiểu những nỗi đau lòng của mẹ, nó không khóc nữa. Lau sạch nước mắt, nó chạy đến chỗ cái Tiu, cúi đầu tận mặt con này, nó hôn mỗi má mấy cái, và nó lại mếu:

- Tiu ở nhà nhé! Tiu ở nhà với anh Dần nhé! Chị phải đi đây. Chị sang ở với cụ Nghị kia đây. Từ rày

trở đi, Chị không được ôm Tiu nữa. Bao giờ Tiu lớn, Tiu sang bên ấy tìm chị, Tiu nhé!

Rồi nó ôm lấy thằng Dần, rồi cũng hôn luôn hai má thằng ấy. Vừa nói nó vừa giàn giụa nước mắt:

- Dần có thương chị không? Dần có nhớ chị không? U bán chị rồi, Dần ở nhà chơi với Tiu vậy. Nó khóc thì Dần dỗ nó, không được đánh nó đấy nhé. Bao giờ nó lớn, thì Dần rù nó sang nhà cụ Nghị với chị. Thôi Dần ở nhà, chị phải đi với u đây chị không được về nữa đâu, Dần ạ!

Thằng Dần nín lấy áo chị và khóc rầm rĩ:

- Chị phải ở nhà với em! Em không cho chị sang nhà cụ Nghị. Nếu chị sang nhà cụ Nghị, rồi thì em chơi với ai?

Cái Tý lại khóc hu hu Nó cứ quăn quýt thằng Dần, không muốn rời ra. Ngánh lại nhìn mặt chị Dậu, nó nói bằng giọng năn nỉ:

- Con nhớ em quá! Hay là u hãy cho con ở nhà một đêm nay nữa, để con ngủ thêm với em để con nói chuyện với em. Sáng mai con xin đi sớm.

Chị Dậu càng tỏ ra bộ đau đớn:

- Thôi, u van con, u lạy con, con có thương thầy, thương u thì đi ngay bây giờ cho ụ Nếu con chưa đi, cụ Nghị chưa giao tiền cho, u chưa có tiền nộp sưu, ông Lý lại trói thầy con thêm một đêm nữa, thì không khéo thầy con sẽ chết ở đình, chứ không sống được. Thôi, u van con, u lạy con, con có thương thầy, thương u, thì con đi ngay bây giờ cho u.

Và chị cố kiếm cho được cái giọng ngon ngọt để dỗ thằng Dần:

- Dần buông chị ra, đi con! Dần ngoan lắm nhỉ! U van Dần, u lạy Dần! Dần hãy để cho chị đi với u, đừng giữ chị nữa. Chị nó có đi, u mới có tiền nộp sưu, thầy Dần mới được về với Dần chứ! Sáng ngày người ta đánh trói thầy Dần như thế, Dần có thương không. Nếu Dần không buông chị ra, chốc nữa ông Lý vào đây, ông ấy trói nốt cả u, trói nốt cả Dần nữa đấy.

Thằng Dần vẫn sợ Ông Lý, như đứa trẻ sợ Ông ngoáo ộp, nghe nói đến tên ông ấy nó đã mất vía đi rồi. Lập tức nó rời vạt áo cái Tý và nó òn òn dặn mẹ:

- Em chỉ cho chị Tý đi một lúc thôi. Lấy tiền được rồi, u phải đem chị ấy về đây với em.

Chị Dậu buột miệng:

- Ừ...

Rồi hình như có ý hối vì mình đã nói dối trẻ con, tức thì chị lại nói chữa:

- Ừ, hể cụ Nghị bằng lòng để cho chị con về nhà vài hôm, thì u lại đem nó về với con.

Cái Tý với hai hàng nước mắt dòng dòng, hôn hít các em lượt nữa, rồi lúi thủi nó đội mê nón trên đầu và cắp gói áo vào nách.

Chị Dậu vừa dặn thằng Dần ngồi coi cái Tiu, vừa cời dây xích lôi con chó cái.

Con vật ấy ở nhà chị Dậu, tuy không làm tên lính gác nhà như các bạn nó ở bảo những nơi giàu có, nhưng cũng là hạng tôi tớ cần dùng. Những lúc con cái chủ nhà đau dạ lạnh lòng!... Công việc vệ sinh trong nhà, phận sự nó phải gánh vác tất cả. Sự quan hệ giữa nó với chủ tuy chỉ có thế, song mà trời đã

sinh nó làm một loài vật giàu lòng trung thành thì, ăn lương của chủ, nó phải hết lòng mến chủ, cũng như nó phải hết lòng vâng theo lời chủ. Cái bản tính ấy, khiến nó chỉ muốn làm việc với chủ suốt đời, không muốn có ngày hưu trí. Mặc dầu chủ vẫn coi nó là vật hèn. Vì vậy, nay thấy chị Dậu xích nó, lôi nó, đối với nó có vẻ khác hẳn mọi ngày, hình như nó cũng biết rằng chủ nó sắp sửa đổi nó đi đâu hoặc là đem nó đến chỗ làm tình làm tội gì đó. Khăng khăng ghì lại nhất định nó không chịu đi. Chị Dậu càng kéo, nó càng tỏ ra thái độ van lơn. Nếu có một nhà đồ/ng vật tâm lý học đứng ở cạnh nó lúc ấy, tất nhiên người ta có thể đoán rằng: nó đương lạy chủ, xin chủ cho nó ở lại thêm một hạn nữa.

Vô hiệu! Chủ nó cứ dùng cương quyền, điệu nó sềng xệch ra đường.

Tuy vậy, nó vẫn còn mong chủ thương. Cho nên ra khỏi cổng rồi, nó cứ còn lăn, còn rầy, còn ngoe ngoáy đuôi, còn kêu hừng hực khi nghe tiếng mấy con chó con ăng ăng ở trên đầu chủ.

Mặt trời đã xế. Bóng người ngã xuống mặt ruộng, dài thườn thượt như bóng cây cau. Trâu bò không phải cày chiều nghều nghện theo đàn trẻ chặn ra các bờ ruộng gậm cỏ.

Với những tiếng thổn thức trong đáy tim và những giọt nước mắt luôn đọng lại ở gò má, chị Dậu cố sống cố chết, những nhặng dẫn con cà chó lẻo đẻo dưới ánh nắng mùa hè. Con vẫn lứt mướt khóc, chó vẫn ý ăng kêu, chị vẫn nhất định giả câm giả điếc, mong cho chóng đến nhà cụ Nghị.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 12:

Nắng quái in ánh vàng trên giấy ngọn tre.

N

Đàn liễu điều liú tít kêu trong cành khế.

Mấy con triền triện ríu rít gọi nhau trên tàu cau.

Nghị Quế vênh râu đứng trong sân gạch ngắm đôi bồ câu gật gù nhau ở cửa chuồng. Nhác thấy mẹ con bị Dậu nhô vào, hấn hỏi một cách thật đồng:

- Làm gì bây giờ mới dắt nhau đến? Để cho người ta chờ đợi mấy giờ đồng hồ! Dính với chúng bây lúc nào bực mình lúc ấy, không có đứa nào giữ được đúng hẹn bao giờ!

Lễ phép, mẹ con chị Dậu cùng cúi đầu chào:

- Bẩm cụ, vì nhà con bị trói ở đình, con phải nói mãi các ông ấy mới cởi ra cho để ký văn tự... và lại, đường cũng hơi xa, con đi hơi chậm, xin cụ tha lỗi cho!

- Bà ở nhà khách ấy, đem nhau vào mà nói với bà!

Rồi hấn gọi chó vào phía trong sân:

- Đứa nào ra coi chó cho chúng nó!

Như anh phường trò đón dịp, thằng bếp dạ một tiếng thật dài, rồi nó cầm gậy đuổi chó, đưa mẹ con chị Dậu và con chó cái lên tòa nhà mà chị đã vào lúc này.

Mụ Nghị phủ đầu bằng giọng gắt gỏng:

- Đã bảo lấy cái gì đây cho mấy con chó con, kéo nó bị nắng, sao lại chỉ úp cho nó một cái mẹt ranh thế kia?

Thèn lện, chị Dậu chỉ trả lời bằng câu lạy cụ. Rồi, nhờ thằng bếp buộc cái xích của con chó cái vào cột, chị thông thả hạ rõ chó xuống thêm.

Mụ Nghị liếc nhìn cái Tý, the the, mụ mắng chị Dậu:

- Thế mà cả vợ lẫn chồng dám xưng xưng con đã lên bảy. Lên bảy mà bằng cái nhãi thế à? Bà biết ngay mà! Cái đời nhà chúng bay còn có câu nào nói thật!

- Bẩm cụ, chúng con không dám nói dối, thật quả cháu đã lên bảy tuổi, thằng em nó lên năm, còn con bé nữa lên hai. Con được ba cháu cả thấy.

Nghị Quế ở sân vừa vào, chỉ mặt chị Dậu, hấn tỏ ra người rất oai:

- Im cái mồm. Đứng giờ con cả con kê ra đây! Mấy cháu mặc kệ nhà mày! Dễ lắm thì bán nhiều,

chớ làm trò gì? Mở cái rổ ra... tao xem mấy con chó con!

Mụ Nghị tiếp theo lời chồng:

- Ấy đây! Ông tính nó nói như thế có nghe được không?

Rồi mụ ngoảnh trông chị Dậu:

- Này liệu hồn! Bà thì tổng cổ cả đi, không thềm mua bán gì nữa bây giờ; Để bà bằng đôi bằng lứa với mày hay sao? Chưa nói mày đã cãi liền! Lão quen! Con bé bằng ngần kia, mày dám xoen xoét bảo nó lên bầy, nói cho chó no nghe à?

Cái Tý đứng nép sau cột, nét mặt thiu thiu, như lo mình mới đánh rơi một tuổi lúc nào. Chị Dậu dờ mắt ngồi thừ với những giọt nước mắt đọng ở trong đám long mi lông lánh.

Hai bên thái dương Nghị Quế nổi những sợi gân tím bầm để báo tin một câu giận dữ:

- Nó vẫn không mở mấy con chó con ra à? Có tiếc đem về mà nuôi!

Nước mắt rỏ xuống gạch thềm thánh thót, chị Dậu cầm cúi cời mấy nút lạt buộc ở rạp cổ và bỏ cái mẹt ra thềm, Nghị Quế vội vàng ngồi xuống cạnh rổ. Bốn con chó con lần lượt bị hất túm cổ xách lên, xem tai, xem mắt, xem lưỡi, xem chân, xem bu,ng, xem đuôi, xem ngực, có con bị hất tí mi bới vạch từng cái lông tơ Rồi hất ngấm nghĩa đến cho chó cái. Một lát sau, về mặt hơi dịu, hất vào ngồi bắt chân chữ ngũ trong sập và bảo chị Dậu:

- Văn tự đâu? Đưa đây tao xem.

Chị Dậu rỏ ráy cời cái văn tự Ở đầu dải yếm, khúm núm đặt lên trên sập. Cảm bức văn tự, Nghị Quế chỉ nhìn đi nhìn lại ở chỗ Lý trưởng đóng triện. Lâu lâu, quay ra hất bảo thằng nhỏ:

- Mày đi lấy mấy bát cơm nguội, lấy nhiều nhiều vào, để tao cho đàn chó này ăn thừ, xem sao!

Thằng nhỏ ba chân bốn cẳng chạy xuống nhà ngang sau một tiếng dạ gọn ghẽ.

Mẹ con chị Dậu ro ró ngồi nép bên cột, người nọ nhìn cái mặt chan hòa nước mắt của người kia.

Bốn con chó con lau nhau đi đến ven thềm, mỗi con chiếm mỗi vú của con chó cái.

Nghị Quế vui vẻ bảo vợ:

- Bà thử trông xem, có phải không có con nào bị đuôi chắm sống?

- Tôi cũng đương nhìn, hình như không cả thì phải.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 13:

Thằng nhỏ ở nhà ngang lên với rá com nguội đầy ụ. Nghị Quế bảo mẹ con Chị Dậu bắt đàn chó con thả sang đầu thềm bên này. Tất tả hần chạy luôn ra, bưng lấy rá com súc cho mỗi con một bát. Chị Dậu nói thật, bốn con chó con đều biết ăn cả rồi. Riêng con chó cái, hình như vừa mệt vừa lo, chỉ ăn nhỏ nhẻ vài miếng lại nghỉ.

T

Bằng cái sắc mặt ôn hòa dễ dãi, Nghị Quế nhìn vào chị Dậu:

- Con chó cái nhà mày mua ở đâu thế?
- Bẩm của mẹ con mua ở Lầu cai đem về cho con!
- Ừ, có thể chứ! Chắc là giống chó mông tự, chứ ở nhà quê làm gì có thứ chó này!

Mụ Nghị đơn đã kể công:

- Bởi thấy nhiều người mách rằng nhà nó có con chó cái khôn lắm, cho nên sáng ngày tôi mới có mua lấy được. Chứ bỗng không, ai có động rồ mà chuộc đàn chó vừa mới mở mắt? Thế còn bốn con chó con thế nào?

Nghị Quế lắm bảm gặt đầu:

- Đẹp cả! Bốn con bốn kiểu: một con huyền đề, một con lột hổ, một con đen tuyền, một con tứ túc mai hoá. Con nào cũng cúp tai, ngắn mặt, mắt xếch lá đề, đẹp lắm!

Vừa nói, hần vừa tung tăng đi vào trong sập. Vẫn cái kiểu ngồi bắt chân kiểu chữ Ngũ, hần vít lấy xe điều ống, hút một hơi thuốc lào, rồi hần rung đùi ra bộ đắc ý:

- Biết cái gì vât và cái ấy! Ông Phủ Đăng, ông Nghị Bùi, ông Phán Tiên, và ông cửu Xung trên tỉnh, các ông ấy đều biết tôi xem chó rành lắm, ông nào cũng khấn khoản nhờ tôi mua hộ. Tôi định khi nào bốn con chó này khá lớn, thì cho mỗi người một con. Nhưng lại tiếc con chó đẹp tuyền, muốn để nhà nuôi. Vì giống chó ấy lợi chủ, nuôi nó trong nhà làm ăn thịnh vượng...

Mụ Nghị ngắt lời bằng giọng nói nửa thật nửa đùa:

- Chả có của đâu mà chợ Ai muốn được giống chó tốt, phải có tiền đây cho tôi, không thì tôi để nuôi ráo!

- Nhà đã mười bốn con chó cả thầy, nuôi làm gì nữa? Com đâu!

- Tôi nuôi để nó coi nhà. Nuôi chó còn hơn là nuôi đứa ở. Nhà rộng thênh thang thế này, mười mấy con chó, nhiều gì?

Rồi mụ cười ròn khanh khách và chõ vào mặt chị Dậu:

- Cơm chó nhà tao cũng tốn bằng mấy cơm người của nhà mày đấy.

Chị Dậu nhường như tui thân, cúi xuống gạt thềm nước mắt, chị không biết nói thế nào.

Mấy con chó con thôi ăn, kéo nhau trở lại chỗ con chó cái, bỏ dờ cả mấy đồng cơm.

Nghị Quế sai thằng nhỏ hốt hết vào rá, đưa cho cái Tý. Ra giọng nhân từ ông đại biểu của dân bảo đưa con nít khỏi nạn:

- Con bé kia! Cầm lấy rá cơm ăn đi, kéo phí của trời. Ăn bốc cũng được, không phải đũa bát.

Nước mắt chảy ra như mưa, cái Tý ngần ngại nhìn rá cơm nguội, không muốn chìa tay ra đón.

Ông đại biểu cho dân hầm hầm nét mặt:

- Mày không ăn thừa cơm chó phải không?

Bà Nghị nổi cơn tam bành:

- Mẹ mày dạy mày thế đấy chứ? Con ranh con! Ở đây với bà mà mày cứ giữ cái thói khoảnh ấy, thì bà dần từng cái xương. Này bà bảo cho mà biết: mày ăn cơm chó nhà bà cũng chưa đáng đâu. Con chó nhà bà còn được mấy chục, con người như mày, bà chỉ mua có một đồng đấy thôi. Đừng khoảnh với bà!

Nghị Quế hạch lạc chị Dậu:

- Con mẹ khôn nạn! Mày ngồi giương mắt ra đấy, không biết bảo con làm sao. Hay mày sợ con phải ăn cơm chó thì mày xấu hổ?

Dường như thương mẹ bị quở, cái Tý vội vàng đón lấy rá cơm. Rút rề nó bốc một nắm bỏ vào miệng, uể oải nhai như bò nhai trấu.

Mụ Nghị nghiêng răng kèn kẹt và chỉ vào mặt con bé:

- Bà truyền đời bảo danh cho mày, tự giờ đến mai, phải ăn hết cái rá cơm ấy, rồi mới được ăn cơm khác!

Chị Dậu chỉ gục đầu vào cột, nức nở khóc thầm. Nghị Quế quát hỏi:

- Thế, con mẹ kia có lấy tiền không? Hay còn tiếc con tiếc chó?

Chị Dậu vội chùi nước mắt đứng dậy:

- Bẩm cu...

Không để cho chị nói hết, Nghị Quế giục vợ:

- Bà trả tiền cho nó về đi, để nó ngồi mãi ở đây tôi không chịu được!

Cái chuông trong hòm leng keng kêu một hồi dài, mụ Nghị cầm hai chuối chinh quăng tọt ra thềm:

- Đấy, tiền đấy!

Chị Dậu lom khom cúi nhặt tiền, toan tính cời ra đếm lại. Mụ Nghị sa sả:

- Không ai thềm làm thiếu đồng hồ nào! Không phải đếm chác gì nữa!

Chị Dậu giắt tiền vào lưng, rồi chị sụt sùi bảo với cái Tý:

- Thôi con ở đây hầu hạ hai cụ, u về nhé!

Cái Tý ôm chầm lấy mẹ và khóc như mưa như gió:

- U đừng về vội! U hãy ngồi đây với con lúc nữa.

Nghị Quế dùng dùng đứng dậy, giơ cái bàn tay hộ pháp tát cho con bé một cái đánh đốp, và hất hét lên như ông đại tướng trong rạp tuồng:

- Thằng nhỏ lôi cổ nó xuống nhà bếp kia...

Tức thì cái Tý liền phải lìa mẹ ra xềnh xệch theo tay cậu hầu cận của ông Dân biểu xuống thềm. Bộ mặt bồ nhếch bồ nhác ngảnh lại với cái miệng mếu xệch, nó nhìn theo mẹ và nói bằng giọng nức nở:

- Ngày mai u đem thằng Dân sang đây chơi với con nhé, con nhớ em lắm.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 14:

Hai cái bầu vú đầy sữa mảy găng, sữa ở trong vú rỉ ra, ướt đầm cả một lần yếm, làm cho chị Dậu bồn chồn xót ruột về con bé ở nhà. Bởi vì theo sự kinh nghiệm của đàn bà con mọn, những lúc xa con, sữa chảy như thế, ấy là đứa con vắng mẹ đã đói và đương gào khóc đòi bú. Chị không dám nghĩ đến cái Tý nữa, sắp ngửa chị cấp cái rổ, cái mẹt và cái mệ nón tắt tả ra cổng thôn Đoài.

H

Mặt trời đã lặn xuống tận mặt đất. Đàn quạ khoang đập đuôi là xuống các bãi tha mạ Còi lá dứa của lũ mục đồng rồi rít thúc trâu bò về nghỉ.

Tới làng Đông xá, trời nhá nhem. Trong đình vắng tanh vắng ngắt. Đàn doi bắt muỗi xập xè bay khắp lòng đình.

Ngọn đèn dầu ta loe trên hương án cổ sức phun những ánh sáng ủa vàng, soi cho mấy nén hương đen lù mù cháy ở dưới cửa võng. Cả mấy gian đình chỉ còn sự tối tăm giúp sức cho sự kinh trợn. Người ta đã đem hết tiếng âm âm vào nhà Lý trưởng từ lâu.

Chừng cũng đoán biết như vậy, chị Dậu lùi thui theo chỗ có tiếng tù và rúc hồi đi vào.

Dưới ánh lửa sáng quắc của ngọn đèn hai giấy, quang cảnh trong nhà Lý trưởng lúc này cũng như quang cảnh ngoài đình lúc nãy. Anh Dậu và bọn trai đình thiếu sưu đều giơ khuỷu tay cho sợi dây thừng buộc vào cột nhà. Đàn ông, đàn bà chờ đợi nộp thuế còn lơ nhố suốt một bức cửa.

Lính cơ, Cai lệ vẫn nằm châu Chánh tổng ở bên bàn đèn, thủ quỹ, Thư ký, Chánh hội, Phó hội và chức dịch ngổn ngang ngồi ở cạnh những cuốn sổ sách bề bộn.

Cái mặt bồ hôi nước mắt vừa ló vào thềm, chị Dậu liền được mấy ông chức dịch nhao nhao thét hỏi:

- Đã bán được con rồi chứ! Đem tiền nộp sưu, mau lên.

- Thưa đã!

Vừa nói, chị vừa giở chuổi tiền chinh giắt ở dải lưng và tám hào con, tiền bán khoai mà chị vẫn khư khư buộc đầu dải yếm. Bớt lại một hào, chị sẽ đón đến đặt hai đồng bấy lên trước Lý trưởng:

- Thưa ông, nhà cháu không kịp đi đổi tiền giấy, xin ông làm ơn nhận cho

Lý trưởng cầm chuổi tiền chinh đưa cho thủ quỹ đếm lại và bảo chị Dậu:

- Mỗi đồng phải các ba xu, bỏ luôn ra đây, tao nhận chợ Nhưng sao lại có hai đồng bấy hào?

Ngơ ngác, chị Dậu vừa đưa đồng hào để trả tiền các, vừa đáp bằng giọng lớ ngớ:

- Thưa ông, cháu tưởng năm nay sưu bỏ mỗi xuất chỉ có bấy nhiêu.

- Phải rồi. Tiền sưu năm nay mỗi xuất chỉ có hai đồng bấy hào. Nhưng nhà mày nộp hai suất, nghe

không? Một suất của chồng mày, một suất nữa của thằng Hợi.

- Thưa ông chú nó chết hồi tháng giêng rồi mà. Nhà con vẫn còn chưa khai tử hay sao?

Lý trưởng phát gắt:

- Khai tử rồi cũng phải đóng sưu? Ai bảo nó không chết tòi hồi tháng mười năm ngoái?

Chị càng ngần ngại ra bộ không hiểu, như có ý ngờ người ta ăn hiếp nhà mình:

- Thưa ông người chết đã gần năm tháng, sao lại còn phải đóng sưu?

Lý trưởng quát:

- Mày đi mà hỏi ông Tây, tao không biết.

Thư ký đồng đặc cất giọng:

- Chết cũng không trốn được sưu nhà nước! Là vì thằng em chồng chị mới chết tháng giêng An nam, mà sổ thông quý của làng đã làm từ đầu năm tây, tức là tháng một An nam năm ngoái. Sổ ấy có tên thằng Hợi, lúc ấy nó còn chưa chết, khi đệ lên tỉnh, tòa Sứ cứ theo sổ đình trong sổ mà làm bài chỉ đưa sang sở Kho Bạc, rồi đến kỳ thuế, sở kho bạc lại cứ theo đúng sổ thuế ghi trong bài chỉ mà thụ. Nó chết tháng giêng, chứ đâu nó chết tháng chạp cũng vậy, bài chỉ làm rồi, người ta không có chữa lại bao giờ, khai tử hay chẳng khai tử mặc kệ! Bởi thế, bài chỉ làng ta năm nay vẫn không trừ được số sưu của thằng Hợi nhà chị. Nó chết, vợ con chưa có ông Lý trưởng cứ lấy vào thân nhân, chồng chị không nộp cho nó thì ai nộp?

Chị Dậu dờ nói dờ khóc:

- Cháu là đàn bà, biết đâu việc quan như thế. Khốn nạn, chú nó chết đi, nhà cháu thật như mất cánh tay phải! Còn nó, chúng cháu có đâu đến nỗi khổ sở như này? Bây giờ nó đã chẳng may thiệt phận, đành rằng xuất sưu của nó, nhà cháu phải đóng, nhưng cháu xin các ông cho khất đến mai. Hôm nay cháu hãy đóng trước một suất, các ông tha cho nhà cháu về, kéo người yếu đau bị trời cả ngày, không khéo chết mất.

Lý trưởng trừng mắt:

- Chết thì ông chôn! Mày tưởng chồng mày chết mà ông sợ à? Muốn chồng khỏi trời, về đem nốt hai đồng bấy nữa ra đây. Nếu không thì ông còn trời, ông trời cho đến bao giờ đủ sưu mà thôi.

Chị Dậu chùng như uất quá, ngồi sụp xuống chỗ cạnh chồng, chị khóc tru tréo:

- Trời ơi! Tôi bán cả con lẫn chó và hai gánh khoai, mới được hai đồng bấy bạc. Tưởng rằng đủ tiền nộp sưu cho chồng, thì chồng tôi khỏi bị hành hạ đêm nay? Ai ngờ lại còn xuất sưu của người chết nữa! Khốn nạn thân tôi! trời ơi! em tôi chết rồi còn phải đóng sưu, hờ trời? Tôi biết đâm đầu vào đâu cho được hai đồng bấy bạc bây giờ?

Cai lệ ngồi phất trở dậy gân cổ hét ra:

- Chỗ mày kêu khóc đấy à, con mẹ kia Muốn sống thì cầm cái mồm, không thì ông sẽ cho một trận nữa!

Anh Dậu run run khuyên vợ:

- Thôi, u nó đi về với con, kéo có hai đứa ở nhà nó khóc hết hơi. Mặc tôi ở đây, bị trói thêm một đêm nữa cũng chẳng chết nào. Đừng nói nữa người ta đánh đập khổ thân.

Chị Dậu vẫn không dứt được cơn hậm hực.

Thủ quỹ vừa đếm xong hai chuổi tiền chính, hấn gọi chị Dậu và bảo:

- Này chị kia, đừng khóc nữa, vào đây mà xem, mỗi đồng thiếu mất bốn xu đây này! Một hào của chị đưa trả tiền các trừ vào chỗ này hết tám xu rồi, còn thiếu bốn xu nữa nhé.

Chị Dậu lại mếu:

- Khốn nạn! Tôi vẫn chắc mẩm còn thừa một hào, đem về đóng gạo cho con ăn. Bây giờ hết cả vẫn chưa đủ! Gớm! Cái bà Nghị, giàu thế mà còn làm điều!

Rồi chị cứ rũ rượi ngồi khóc.

Anh Dậu thiết tha giục:

- Thôi u nó nghe tôi, có thương tôi thì hãy đi về với con. Đừng cứ ngồi đây mà khóc cho tôi càng thêm não ruột.

Các bạn bị trói của anh Dậu ra ý thương hại và hỏi:

- Con bé lớn chị đã bán rồi, hai đứa bé còn ở nhà với ai?

Chị Dậu sụt sịt đáp:

- Anh em chúng nó ở nhà với nhau, chớ có ai đâu các bác?

Những người ấy ra ý áy náy;

- Khốn nạn! Thằng bé lên năm phải giữ con bé lên hai! Tội nghiệp quá!

- Cứ như các ông ấy phải vừa mới nói đó, thì người chết rồi cũng phải đóng sưu. Vậy là nhà chị vẫn thiếu một suất sưu nữa. Nếu không có tiền đem nộp, dẫu chị ở đây đến sáng cũng không thể xin cho anh ấy được khỏi trói đâu. Nói lắm mỗi miệng, ai thương? Thà chị về với các cháu cho khỏi khổ thân con trẻ.

- Phải, bác ấy nói phải. Hãy cứ đành lòng để mặc anh ấy ngồi đây, chị về mà nghỉ với con. Chứ chị ở đây chẳng qua chỉ thêm đau lòng, ích gì? Rồi nhịn chẳng được, ngựa mồm nói một vài câu, lại tổ làm cho anh ấy phải đòn.

Bấy nhiêu lời diễn thuyết tuy chứa chan những giọng tử tế, nhưng không giúp cho chị Dậu tí gì vì ý chị cũng nghĩ như người ta nói. Buồn rầu chị sẽ ghé vào tai chồng:

- Cái Tý để phần thầy em một đĩa khoai đây. Tôi bụng sang đây cho nhé!

Anh Dậu lắc đầu:

- Miệng tôi đắng lắm, không thể ăn gì bây giờ. U nó cứ về với con. Không phải lo đến sự ăn uống của tôi.

Chào chồng bằng hai hàng nước mắt, chị Dậu lùi thủi ra với cái mẹt, cái rổ, và cái mê nón.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 15:

Vàng trắng đã vượt khỏi ngọn tre Mặt nước các ao đã lóng lánh như nổi vàng đường chảy. Trong mây bụi cây rậm rạp, tiếng quốc kêu khi thưa khi nhặt, khắc khoải hòa với tiếng rên rĩ rên khóc của giun, để vườn hoang.

V

Tuy mới chập tối, các nhà đã đóng cửa im ỉm, không đâu còn một chút đèn lửa. Những kẻ cày sâu cuốc bẫm suốt ngày mệt nhọc, khi ấy đều phải trả nợ mắt để nuôi lấy sức làm việc cho ngày mai. Trừ xóm Lý trưởng, các xóm khác đều im phăng phắc như cánh đồng không, nếu thỉnh thoảng không có tiếng chó sủa bọn người người đi thúc suru và tiếng xay lúa giã gạo ở mấy nhà hàng xay hàng xáo.

Chị Dậu về đến đầu nhà đã nghe tiếng khóc khàn khàn của hai đứa trẻ.

Sấp ngửa, chị chạy vào cổng, quảng cả rồ mệt, mê nón xuống sàn, rồi vội vàng chị vào trong nhà.

Thằng Dần vẫn ngồi cạnh em, hai mắt sưng húp, mặt mũi xám mét như đứa vừa bị ngã ao, hãy còn kinh khiếp chưa hoàn hồn. Nó không thể tỏ chút dấu mừng rỡ khi thấy mẹ về, tuy sự ấy là sự đáng mừng rỡ của nó. Trái lại, nó càng ra bộ tủi thân và òa lên khóc như muốn nhắc cho mẹ biết những nỗi lo sợ từ nãy đến giờ. Nhưng hình như trong lúc mẹ nó đi vắng, nó đã kêu gào nhiều quá, cổ rát, hơi hết, nó chỉ có thể đưa ra cái tiếng khô khan như người khóc thầm.

Chị Dậu không kịp hỏi đến thằng bé ấy, hốt hoảng chị vớ lấy con bé con. Trời ơi, một sự ghê gớm kinh sợ.

Đôi mắt nó mọng đỏ như quả nhót. Mồm mép, chân tay, lưng, bụng, cổ áo, tay áo của nó bết một lượt cút với nước đá, đầm lằm hòa nhau. Nó khóc nhưng không ra tiếng, chỉ có cái miệng hồng hộc há ra như miệng cà mè. Sẻ sàng, chị Dậu nhắc nó ra cạnh vại nước, tắm rửa qua loa cho sạch dơ bẩn. rồi chị bồng nó lên lòng. Lần này không còn thì giờ vắt bỏ sữa chua, chị vội vạch yếm lòi cái đầu vú ấn vào miệng nó. Vừa cho con bé này bú, chị vừa lật đặt trở vào đón thằng bé kia.

Thằng bé ấy lệch thệch ra đến giọt thềm, nó vẫn khóc nức, khóc nở, thân hình lem luốc như cái tượng đá vừa đào ở dưới lỗ lên.

Giắt nó một lần nữa chị ra vại nước. Một tay bế con bé con, một tay chị vừa gội nước và vừa kỳ cọ cho thằng bé lớn. Rồi hai tay hai đứa chị ẵm chúng nó vào trong cái phản cập kên.

Chiếc chiếu ở đáy lúc chiều chị đã đem giải xuống đất để đặt cái Tiu, và đã bị nó dãi ỉa đầm đìa. Thằng Dần phải đứng xuống phản, để chị bồng con em bó vào buồng, cuốn lấy chiếc chiếu trong giường và trải ra đó.

Từ sáng đến giờ chị chỉ long đong chạy đi, chạy về chưa được ăn uống miếng gì. Chừng như cũng đã đói và mệt. Uể oải chị ngã lưng xuống chiếu. Hai đứa con gối đầu vào hai cánh tay.

Cái Tiu đã hơi tỉnh, vừa bú nó vừa mân mê nghịch cái bầu vú của mẹ. Lâu lâu nó lại thỏn thức vài tiếng. Thằng Dần tan cơn nức nở, lại cứ ra rả kêu đói và kẻ nhè giục mẹ mua gạo nấu cơm.

Trong óc chị Dậu vẫn còn đĩa khoai cái Tý cất trên bàn thờ. Nhồm đây, chị định nhắc xuống cho thằng bé này ăn nốt. Nhưng món lương thực ấy đã bị chuột tha gần hết, chỉ còn ba bốn mẫu con

Thằng Dần giờ tay xua lấy xua để:

- Con không ăn. Đĩa khoai ấy của thầy con đấy. Lúc nãy chị Tý đã bảo đứa nào ăn vèn của thầy chi. ấy không chơi với. Con chả ăn, chị ấy mắng con

Thế là nó lại nhớ đến cái Tý. đứng sốt nó hỏi:

- Bây giờ chị Tý đâu rồi? Sao u không đem chị ấy về đây với con?

Nước mắt chị Dậu lại theo lời nói ngây ngô của thằng bé ngây thơ ứa ra chứa chan. Đặt mấy củ khoai xuống phản, chị Ôm đầu nó vào nách, xoa xoa xuyết xuyết, chị ngọt ngào dỗ dành:

- Chị Tý ở nhà cụ Nghị. U đã bán cho cụ Nghị ấy rồi, đem về thế nào được nữa?

Thằng Dần tru tréo:

- Con không! Nào! Lúc chiều con đã bảo u lấy được tiền rồi thì đem chị ấy về đây với con kia mà!

Sao u lại để chị ấy ngủ ở bên ấy?

- Nhưng mà cụ ấy không cho nó về, thì u làm thế nào được? Thôi, con ăn mấy củ khoai cho đỡ đói, rồi nằm ngủ đi, mai kia u đưa sang chơi với chị.

- Con không mai kia! Nào! Nào! U phải đem ngay chị ấy về đây bây giờ, để chị ấy ngủ với con.

Chị Dậu sụt sùi sẽ gạt nước mắt:

- Đêm nay con hãy ngủ tạm với u!... Con ngủ với u chóng u yêu, nhỉ!

- Con không ngủ với u nào! Con thêm vào chơi với u nữa. U bán chị Tý đi rồi! Chốc nữa thầy về, con mách thầy cho!

Rồi nó gào khóc rầm rĩ, nhất định bắt mẹ phải đem cái Tý về ngay. Chị Dậu hết ngọt lại xẵng, hết xẵng lại ngọt, nào dỗ, nào rử, nào dọa, nào mắng, giờ đã hết cách, nó vẫn không nín. Chị đành mặc cho nó khóc, rồi chị cũng khóc như nó.

Thấy chị khóc nó càng khóc dữ. Lăn đùng ra phản. nó đập hai chân xuống phản đánh đập, và cứ lâm nhảm gọi mãi chị về với em. Chán chê, ê ẩm, hình như nó đã mệt lử, tiếng khóc dần dần nhỏ sẽ. Một lát sau, nó chỉ ừn ừ. Hai mắt thiêu thiêu nhắm lại, hơi thở đưa ra phì phò. Nó ngủ.

Cái Tiu cũng nghi mút sữa. Đầu vú ở miệng con bé từ từ buột ra. Rồi đôi mắt lơ lơ, con này cũng sắp sửa ngủ. Chị Dậu đón đến ngã lưng xuống chiếu, chực lừa cái Tiu.

Muỗi bay vo vo và đốt vào chân nhoi nhói. Chị sẽ sẽ giờ tay phe phẩy, không dám cự mạnh, sợ hai đứa con thức dậy

Cái Tiu ngủ im. Thằng Dần bỗng cười khanh khách và nói léo xéo:

- A a! Chị Tý đã về. Chị vào ăn cơm, cơm sôi rồi đấy.

Rồi nó im. Rồi nó thỏn thức, rồi nó lại nói:

- Bây giờ chị phải ở nhà với em, đừng sang cụ Nghị nữa nhé! Em nhớ chị quá!

Thình lình nó ngồi phắt dậy, ngơ ngác nhìn ra ngoài sân và bờ ngõ, nó hỏi chị Dậu:

- Chị Tý đâu rồi? Chị Tý em đau rồi hử u?

Chớp mắt một cái, hình như nó chợt nghĩ ra cái gì, ngó vào tận mặt chị Dậu, nó khóc hu hu:

- U vẫn chưa đem chị Tý về đây cho con kia ư? Con bắt đền đấy? Con bắt đền u đấy. Sao u lại bán chị ấy của con? U đi đây đi! Đi đây sang gọi chị Tý về đi! Sao u cứ nằm mãi? Con không cho u nằm nữa!

Chị Dậu rỏ ráy nhấc cánh tay ra, đặt đầu cái Tiu xuống phản. Ngồi dậy, chị bế thằng Dần vào lòng. Trong nhà tuy không có đèn, ánh sáng ngoài cửa soi vào, còn đủ sức sáng để chị nhìn thấy bộ mặt rầu rĩ của nó. Nó vẫn khóc, vẫn ủn ỉn bắt mẹ đi gọi cái Tý.

- Con hãy nín đi, cho em nó ngủ, để u ẵm con đi chơi.

Nó không nín lại càng khóc thêm. Xéch nó lên vai, chị Dậu với mấy mẫu khoai trong đĩa, rồi chị bồng nó ra thềm.

Trước thềm, sáng như ban ngày.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 16:

Vàng trắng thăm thẳm từ trên đỉnh đầu chiếu xuống. Bầu trời vắt như một khối thủy tinh. Gió nồm từ các ngọn cây đưa lại hiu hiu. Bóng lá tre in dưới sân rêu luôn luôn lay động như đám bèo nổi trên mặt sóng.

V

Thằng Dần gục vào mẹ và khóc ti ti, chốc chốc lại thúc giục mẹ đi tìm chị nó. Chừng như thương con đói quá, không thể ngủ được, chị Dậu tỉ mỉ bóc sạch cả mấy mẫu khoai và đồ nó ăn. Nhưng nó khăng khăng một mực để phần cho thầy. Nó lại thiu thiu buồn ngủ.

Bồng nó vào trong nhà, chị Dậu sẽ tìm cái quạt nan và sẽ sẽ đuổi muỗi cho con bé con. Rồi chị lại ẵm nó ra ngoài sân.

Đi đi lại lại dưới bóng trăng, chị vừa vỗ về thằng bé, vừa rầu rĩ cất cái giọng thô thảm ru cho nó ngủ.

Ánh trăng nhòm vào cặp mắt dưng dưng nước mắt, nhắc lại cho chị cái đời ngây thơ của chị ngày xưa.

Phải, trong hồi chị còn ngây thơ, còn độ lên sáu, bảy, tuy không sung sướng cho lắm, nhưng cũng được cha mẹ nuông chiều. Bây giờ, chị chỉ ăn rồi chơi, chưa phải ẵm em, chưa phải quét nhà, đun bếp như cái Tý nhà chị bây giờ. Những đêm trời khô, trăng sáng như đêm nay, chị vẫn luôn luôn được nô đùa với trẻ con hàng xóm. Chúng nó đã giờ ra với chị biết bao là trò mua vui. Nào nhảy nô, nào hú tìm, nào đánh rồng rắn...

Những cuộc vui ấy chị vẫn còn nhớ rành rành. qua tuổi trẻ con đến khi mười bốn, mười lăm, chị vẫn được sẵn cơm ăn, sẵn việc làm, chưa hề phải lam lũ. Không biết tội nợ vì đâu, và từ khi lấy chồng đến giờ, tình cảnh nhà chị cứ mỗi ngày thấy mỗi khổ thêm. Hết năm ấy sang năm khác, vợ chồng đầu tắt mặt tối, không dám chơi không ngày nào. Thế mà vẫn cứ cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc. Bao nhiêu công trình khó nhọc, bao nhiêu thuốc cam thuốc sài, nuôi từ hòn máu nuôi đi, mới được đưa con bảy tuổi. Bây giờ chỉ vì một xuất tiền sưu, đã phải rút ruột đem nó đi bán, lại đeo thêm hai gánh khoai và năm con chó nữa, cũng vẫn chưa đủ. Chồng vẫn bị đánh bị trói suốt ngày suốt đêm. Không biết trong lúc đau ốm, lại bị hành hạ như thế, anh ấy có thể sống được đến mai hay không. Và ngày mai chạy đâu cho ra hai đồng bảy bạc để chuộc chồng về? Nếu không lo đủ được số tiền ấy, số phận anh ấy sẽ ra sao? Và lo được đủ tiền chuộc được chồng về đi nữa, cũng đã thiệt mất một đứa con rồi, sau này còn có ngày nào đem được nó về nhà nữa không? Từ chiều đến giờ nó ăn với ai, nó ngủ với ai?...

Thế rồi chị trở vào thềm, rũ rượi ngồi tựa cột hiên, nước mắt rơi xuống lã chã. Bóng trăng chênh chếch nhòm vào trong thềm. Bụi tre trước nhà, con cú sắp đi kiếm mồi, báo hiệu bằng những tiếng ghê sợ buồn rầu, có thể tưởng như ma quỷ, yêu quái. Mấy con cò ngủ giật mình thức giấc, phành phạch vỗ cánh, tự trong bóng tối bay ra. Các nhà láng giềng, gà gáy te te Trống canh ngoài đình gặt gồng điểm díp ba tiếng.

Cái Tiu cựa dậy và khóc lu loa. Chị Dậu sẽ đứng lên toan và ru con bé ấy, thằng Dần ở trên vai chị lại cũng thức nốt. Nó mở choàng mắt, và nó nói luôn cái câu vẫn nói trong mọi đêm:

- Chị Tý đem em đi hái!

Chị Dậu vội bế nó đến cổng, tức thì nó đã ngủ ra, và nói luôn câu khác:

- Con không khiến u! Chị Tý kia! Con không khiến u mang con đi hái. Nào! Nào!

Rồi nó kêu gào bóng gióng và nó giẫy giụa ở trên sườn mẹ. Cái Tiu trong nhà vẫn khóc như beo như ngất. Luống cuống, chị phải đặt vội thằng này xuống đất, để vào đôn con bé kia. Quả nhiên nó đã chờ choàng lăn ra đẻ phần, chút nữa thì ngủ. Sắp ngửa nhắc con bé ấy, chị lại tắt tả ra sân để ẵm thằng bé kia. Lại, hai nách hai con, chị bế chúng nó vào ngồi trong chõng. Cái Tiu đã phải im khóc vì một bầu vú của mẹ lấp kín mồm miệng. Thằng Dần vẫn cứ ra rả:

- U đưa con đi tìm chị Tý, mau lên!

Chị Dậu dờ khóc dờ mếu:

- Đêm khuya rồi, gà gáy nửa đêm rồi. Ra đường ngáo nó cắn cho, con a.

- Ngáo cắn chết thì thôi! Con không cần. Con cứ đi tìm chị Tý, để chị ấy về ngủ với con! U phải đưa con đi ngay bây giờ!

Chị Dậu ngồi ỳ không biết nói sao. Nó thực tay vào trong yếm mẹ, lôi tuột đầu vú ở miệng cái Tiu cả nó vừa khóc vừa mắng con này:

- Ông không cho mày bú nữa. Nhả ra! Nhả ra để u đưa ông đi tìm chị Tý.

Cái Tiu lại khóc ngằn ngặt. Thằng bé lớn vẫn cứ nức nã, thúc thả, nó kéo tóc, nó kéo tai, nó lôi cổ áo của mẹ, bắt mẹ phải đứng dậy đi ngay.

Thì mẹ nó vẫn phải chiều nó. Bởi vì nó yêu chị nó, nó thương chị nó, nó nhớ chị nó mọi đêm hai chị em nó vẫn nằm với nhau và chị nó vẫn ngheu ngao hát cho nó nghe. Bây giờ tự nhiên mất chị nó, phải bòn còn nóng nẩy, muốn được thấy chị ngay lúc bấy giờ, cho nên nó phải làm tình làm tội cái người đã đem chị nó đi bán. Sự quấy nhiễu của nó là vô tội. Đối với mẹ nó, nó vẫn có lý và vẫn đáng thương.

Vàng trắng lui xuống phía sau lũy tre Mặt đường khuất dưới bóng lá khoang khuếch chỗ vàng chỗ đen giống như bức tranh thủy mặc. Những nhà cạnh đường hãy còn ngủ im thín thít.

Chị Dậu với cái Tiu ở sườn này, thằng Dần ở sườn kia, lẻo đẻo đi hết ngõ này sang ngõ khác. Hai đứa nín im, cái Tiu còn bặm nhai bầu vú chấy nhão, thằng Dần tìm hy vọng sẽ được thấy chị.

Trời khuya, canh vắng, ba mẹ con thơ thẩn ôm nhau trên đường, chị Dậu thấy mình là người điên rồ. Mấy lần chị toan quay về ngõ nhà, thằng Dần nhất định không nghe, nó bắt chị cứ phải điên rồ như thế.

Bờ rào sột soạt, đàn chó của nhà bên đường sủa vang, mấy con chó khác của các nhà khác lần lượt sủa theo Những người gần đấy chợt tan giấc ngủ, choàng dậy kêu trộm rầm rĩ. Ngoài đình và ở các điểm, hiệu sừng hiệu ốc nhất tề thổi lên tu tu.

Tiếng chó sủa, tiếng người thét, tiếng hiệu rúc hòi, báo động suốt cả mấy xóm.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 17:

Những tiếng thét đêm, thét đánh đã yên. Người ta không nữa bắt trời chị Dậu, tuy gặp chị lò mò trong bóng tối, và biết chị đích thị là thủ phạm đã gây ra vụ chó sủa, người la, tù và rúc khắp làng.

N

Là vì xưa nay chị vẫn ngay thẳng thật thà, không hề tắt mắt của ai vật gì đáng bằng cái tơ cái tóc. Hơn nữa lúc ấy, chị lại hai tay hai con, một đứa đương khóc, một đứa đương bú, dù kẻ ghét chị đi chăng nữa cũng không thể buộc chị là người định đi ăn trộm.

Mây vẫn, sao thưa dần. Sương mù bắt đầu pha đục bầu trời. Mặt trăng tà tà đến gần mặt lũy. Tiếng gà te te lần lượt từ nhà nọ truyền đến nhà kia.

Dưới lớp mái lợp xúp của túp lều tranh, chị Dậu và vàng trắng tàn thơ thần nhìn nhau, dường như đôi bên đều có riêng một tâm sự.

Cái Tiu no bụng, tỉnh ngủ: hờn hờ nằm trong lòng mẹ đùa với cái bóng thằng Dần. Thằng Dần chết khiếp vì trận quát tháo vừa rồi, nó chỉ thỏn thức, không dám khóc, cũng không dám giục mẹ đi tìm cái Tý.

Đến lượt cái Tý làm tội mẹ nó. Mọi đêm, cứ đến gà gáy một tiếng, chị Dậu trở dậy sắp sửa nấu cơm, con bé ấy đã đơn dả đón lấy cái Tiu, nó dụ, nó hát, nó nói thỏ thẻ với em những câu ngây thơ. Bây giờ vắng nó, trong nhà tẻ ngắt như nhà có tang. Nào nó có tội tình gì. Chẳng qua vì một suất sưu của bố, khiến cho nó phải lia bố, lia mẹ, lia các em, đem thân đánh đổi lấy một đồng bạc. Tội nghiệp cái thân con trẻ nhà nghèo, làm tội một nhà giàu có, hách dịch như nhà Nghị Quế, còn khi nào được một câu ỏ ề của chủ nhà! Khốn nạn thân nó, đêm nay nó ở bên ấy, ngoài một con chó cái và bốn con, không còn ai là bạn quen.

Nước mắt theo sự nghĩ ngợi chảy ra như mưa, chị Dậu tự thấy trong ngực nóng như lửa đốt.

Văng vẳng nẻo xa có tiếng chó sủa. Rồi, như theo một vết đường, những giọng ăng ăng kéo tiếp nhau, ganh thi nhau, dần dần gần lại, dần dần lớn thêm. Nó xô xát dữ dội ở mấy nhà giữa xóm và nó kéo dài vào ngõ lằng giềng chị Dậu.

Ngoài cổng, có tiếng giật giọng:

- Chị Dậu còn thức hay ngủ?

Giật mình, chị vội quay nhìn ra cổng, và chị run sợ kinh khiếp khi thấy mấy người lố nhố dưới bóng tối của rặng tre.

Không phải họ đến bắt chị về chuyện huyên náo động lúc nãy, người ta đem lại cho chị một cái xác người.

Cái xác người ấy rũ rượi giục ở sau lưng một người nhà lý trưởng, hai tay thông thả đằng trước, lừng lừng như hai quả bầu dài, hai bên có hai anh nữa, cũng người nhà Lý trưởng, đỡ ở hai vai, giữ cho nó khỏi

bị ngã sang bên cạnh.

Hoảng hốt, chị Dậu bồng cả hai con đứng dậy, và hỏi một cách thất kinh:

- Ai làm sao thế, hừ các ông?

Hình như mấy người ấy, khi ở giữa đường, đã nhiều lần phải thay đổi nhau đài tải một vật nặng nề, ai nấy đều thở hồng hộc như bò cày nặng. Họ không kịp trả lời chị Dậu, bệu rạch họ vục cái xác người ấy sầm sập tiến vào trong nhà và đặt xuống phản. Một người cổ nói mấy câu như kẻ đứt hơi:

- Anh ấy phải cảm đấy. Chị xem nhà ai có dầu bạc hà xin một ít mà bôi cho hần, may ra hần tỉnh được chăng.

Và họ rảo cẳng bước ra, không ai dám quay cổ lại.

Hết cả hồn vía, chị Dậu đặt luôn hai đứa con nhỏ xuống đất, tắt tả chạy đến cạnh chồng. Anh Dậu nằm còng queo trên phản, chân tay không hề động cựa. Trước ánh sáng bẽ bàng của vầng trăng tàn úa, hai mắt đều nhắm lìm dim.

Sờ khắp trán, mặt, tay, chân của chồng, chị Dậu chỉ thấy chỗ nào cũng giá ngắt, nhưng ở tình mũi và cuối cẳng hầy còn ôn hòa, hai lỗ mũi hầy còn hơi thở man mát. Kề miệng vào tai chồng chị gọi:

- Thầy em! Tỉnh dậy! Thầy em! Tỉnh dậy!

Chỉ có hai đứa bé con ỷ eo khóc ở dưới đất. Anh Dậu vẫn nằm ngay như khúc gỗ.

Sấp ngửa, chị chạy ra cổng và réo thật to:

- Ba hôn bảy vía anh Dậu ở đâu thì về với vợ với con.

Lòng từ ngõ trong ra ngõ ngoài, lại tể từ ngõ ngoài vào ngõ trong, chị hú hồn chồng mới được sáu lượt, thì lười lười lại, không nói được nữa. Chân nọ đá chân kia, chị lại trở về ngồi ở đầu phản. Cuống quýt không biết chạy chữa bằng cách nào, chị để tay vào trán chồng, vừa lay vừa gọi thầy em tỉnh dậy.

Anh Dậu vẫn không tỉnh. Hai đứa bé con dưới đất vẫn khóc tru tréo.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 18:

Trống tan canh.

T

Gà im gáy.

Trời tang tảng rạng đông.

Chị Dậu tuyệt vọng khi ngó mặt chồng thất sắc sấm nhọt như người chết trôi. Tường chừng anh ta không thể sống lại, chị đập tay xuống phản, kêu trời, kêu đất, kêu cha, kêu mẹ. Rồi chị đứng dậy đi ra vại nước, lấy cái chậu sành múc đầy chậu nước đem vào. Lật khăn vuông ở trên đầu xuống, chị dúng vào nước, lau trán, lau mặt, lau qua chân tay cho chồng, để chồng được sạch sẽ trước khi hết cơm gạo về với tổ tiên.

Hàng xóm, láng giềng tập nập đổ đến. Kẻ đón cái Tiu, người ầm thẳng Dần, kẻ vào sờ sà anh Dậu, người ghé tận tai anh ta mà gọi. Có kẻ rút rút, chẳng vãng đứng tít ngoài thềm ghé vào, có kẻ sốt sắng, chạy tốc ra mãi ngã ba, hú hồn anh Dậu thêm một lần nữa.

Trong nhà chật ních, người đứng vòng trong, vòng ngoài. Họ hỏi thăm bệnh tình. Họ thương hại anh Dậu. Họ khuyên can chị Dậu đừng khóc. Họ cả quyết anh Dậu không việc gì. Rồi họ rời rít, mỗi người chạy đi làm giúp mỗi việc.

Bà này bắt thằng Dần cố sức rặn đái đái vào chậu sành. Ông kia lấy chiếc lược thưa ghè hai hàm răng anh Dậu. Bác nọ múc ít nước đái đổ vào trong miệng anh ấy. Bà kia bưng chậu nước đái xoa mãi vào mặt, vào mũi, vào cổ, vào gáy, vào hai thái dương anh tạ Cô nọ chạy về nhà mình lấy ít bồ kết đốt than để vào cửa mũi người ốm. Chị kia sang nhà bên cạnh xin cái chổi sể châm lửa cho cháy đùng đùng ở giữa nhà.

Ồn ào một hồi lâu.

Anh Dậu dần dần thở mạnh, rồi lờ lờ sẽ mở hai mắt. Mọi người hớn hở mừng reo:

- Tỉnh rồi, anh ấy tỉnh rồi đấy.

Thì ra không phải anh ta phải gió, chỉ vì bị trời chật quá, mạch máu nghẽn lại, máu xông lên óc khiến cho anh ta ngất đi. Nhờ có chậu nước lạnh của chị Dậu rửa mặt cho chồng và chậu nước đái của bà con hàng xóm đổ vào miệng, xoa vào đầu, mặt anh ta, máu lại xuôi xuống dần dần, cho nên anh ấy lại tỉnh.

Câu chuyện bắt đầu vui vẻ.

Người ta hỏi đến cái Tý vì từ nãy đến giờ không thấy nó đâu.

Sau khi đã nghe chị Dậu vừa miêu vừa thuật lại đầu đuôi việc chị thiếu sưu phải bán nó và 5 con chó cho ông Nghị Quế thôn Đoài, lấy hai đồng bạc, thì ai nấy đều có vẻ ái ngại. Và ai nấy đều khuyên chị Dậu phải yên lòng mà thuốc men cơm cháo cho chồng, không nên lo phiền về cái Tý nữa. Người ta bảo nó lớn

thì nó lại về, chẳng có khi nào mất con.

Anh Dậu vẫn lì bì một nhọc. Thằng Dần mếu máo kêu đói.

Thầy nói từ sáng hôm qua đến giờ, thằng bé chỉ ăn có vài mẩu khoai, vợ chồng chị Dậu đều phải nhịn xuống, một bà hàng xóm có lòng xới lời liền chạy về nhà lấy sang cho vay độ hơn đấu gạo, rồi bảo chị Dậu hãy đi nấu cháo để cả nhà ăn tạm.

Cảm động, chị Dậu cảm ơn bà ấy bằng những giọt nước mắt chứa chan. Rồi chị đón lấy cái Tiu vừa cho nó bú, vừa bắc nồi cháo. Mặt trời lên cao, ánh nắng lọt lỗ nê bức cửa, chiếu vào lòng nhà.

Anh Dậu dần dần tỉnh thêm, có thể tiếp chuyện bà con bằng giọng rên rỉ dề dề.

Các cô con gái lê tề về trước. Các ông đàn ông và mấy bà đàn bà lục tục về sau.

Trong nhà lại thấy cảnh buồn tẻ của sự thiếu vắng.

Chị Dậu bế cái Tiu ngồi cạnh anh Dậu, vừa bóp nặn chân tay cho chồng, vừa dỗ dành thằng Dần chốc chốc lại phải đứng ra thổi lửa dóm bếp.

Ngoài đình trống lại thúc, mõ lại khua, tù và rúc liên thanh bắt chửi.

Sau nhà có tiếng gọi léo xéo.

Thằng Mới nó giục bác đàn em tuấn ở nhà kể bên ấy ra đình sắp sửa cờ trống đi đón quan.

Anh Dậu vật vờ thờ dãi:

- Trời ơi, từ giờ đến lúc quan về, chạy đâu cho được hai đồng bầy nữa? Nếu không có, chúng nó làm tình làm tội, không khéo thì mình đến chết.

Nước mắt ứa ra, anh Dậu quay mặt vào bức phen nứa, sụt sùi nước nỡ, anh khóc thằng Hợi, anh khóc cái Tý, rồi anh khóc đến số phận của anh.

Chị Dậu đương ở trong bếp, vội vàng chạy lại ngồi kê sau chồng, ní non khuyên giải:

- Thôi, tôi xin thầy em. Đừng kêu khóc nữa, khổ tôi lắm. Chú Hợi nó chết rồi, dù có thương xót, nó cũng không thể sống lại, cái Tý tuy bị đem bán, nhưng nó sang bên ấy chắc là cũng được cơm no áo lành. Sau này trời cho làm ăn khá giả, thì lại sang chuộc nó về, có sao đâu? Còn như mấy đồng tiền suu, tuy có nóng thật, nhưng lo chưa kịp thì khát. Thịt người tanh, chẳng ai ăn được. Thầy em cứ yên tâm nằm nghỉ, không phải lo lắng gì cả. Nếu thầy em cứ kêu khóc mãi, lở ra cơn bệnh vật lên, lại là người đi, thì tôi biết làm thế nào?

Anh Dậu chừng sững thương vợ, liền gơ bàn tay, run rẩy lau khô nước mắt. Và ngoảnh mặt trở ra, anh cố làm ra bo tươi tỉnh để tỉ tê hỏi chuyện cái Tiu.

Nồi cháo đã sủi, bọt trắng trào ra cổ nồi, chảy xuống lòng bếp xèo xèo, làm tắt bếp lửa trong bếp.

Chị Dậu vội đặt cái Tiu nằm ở cạnh chồng, rồi chị đến bếp hì hục thổi mấy cục than sắp tàn. Thằng

Dần lạch thếch theo lại sau mẹ. Nó nhất định bảo cháo chín rồi, và nằng nặc giục mẹ bắt ra.

Ngoài cổng, lạch cạch mấy tiếng gậy đập cột vách. Người nhà Lý trưởng hách dịch hỏi từ đâu ngõ hỏi vào:

- Thế nào? Anh Dậu còn sống hay đã chết rồi? Im lặng thế này hẳn là chưa chết. Tiền sưu đâu? Dem nộp nốt đi! Mau lên. Quan sắp về kia!

Chị Dậu ngồi trong bếp ngọt ngào nói ra:

- Bác tính từ lúc gà gáy đến giờ, tôi chạy chữa cho thầy cháu, nào đã lo kịp? Nhờ bác nói với ông Lý hãy cho nhà tôi khát đến chiều mai.

Anh kia mát mẻ:

- Đến chiều mai, chị nói dễ nghe nhỉ! Thuế của nhà nước, chị tưởng chuyện chơi hay sao?

Chị Dậu nằn nì:

- Tôi cũng biết thuế nhà nước không phải chuyện chơi. Nhưng bây giờ chưa có, nên tôi phải khát. Bạn nghèo với nhau, bác nói khéo với ông Lý giúp tôi.

- Tôi không dám bạn với nhà chị. Tôi không biết nói khéo. Tôi không có quyền được nhận lời khát của chị. Lát nữa, để chị khát với ông Cai lệ.

Rồi hần hăm hăm vác gậy đi ra.

Lửa lại nỏ. Chị Dậu ngồi luôn cạnh bếp cầm chiếc đũa cả quấy nồi cháo khói trào. Ánh nắng gắt gao xuyên lỗ thủng mái bếp soi vào những giọt mồ hôi lóng lánh trên gò má đỏ bừng.

Trời đã thừng buổi. Thằng Dần lại sạo sục kêu đói. Nó vằn kè nhè ngồi ở cạnh mẹ, hau háu nhìn vào nồi cháo.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 19:

Về phía đầu làng, nghe có tiếng còi ô tô toe toẹt. Rồi đến tù và tu tu đồ hồi. Rồi đến trống cái thông thả điểm từng tiếng một.

V

Bà lão lảng giềng lật đật chạy sang, hớt hơ hớt hải nói với chị Dậu.

- Nhà bác chạy đủ sưu chưa?

Chị Dậu vậm vội:

- Thừa cụ, nhà cháu mới nộp một suất, còn một suất nữa ạ!

- Sao lại phải đóng hai suất?

- Thừa cụ, một suất của thầy con cháu và một suất của chú Hợi nó.

- Anh Hợi chết rồi, còn phải đóng sưu nữa à?

- Vâng, cháu thấy các ông ấy bảo chú nó chết dở năn tây, nên còn phải đóng xuất sưu năm nay. Nếu nó chết chẵn năm tây thì mới được trừ.

- Khốn nạn! Người ta chết đã sắp giỗ đầu, anh em còn phải đóng đây tiền sưu! Sao lại có lệ thế nhỉ?

Bây giờ nhà bác chưa có thì làm thế nào? Nghe như quan đã về đấy!

- Phải, cháu cũng đoán chừng quan Phủ đã về. Nhưng không có tiền thì phải khát vậy. Cụ bảo làm thế nào được?

Bà lão ái ngại trở ra.

Cháo chín, chị Dậu bắc mang ra giữa nhà, ngả mâm bát mức ra la liệt. Rồi chị lấy quạt cho chóng nguội.

Tiếng trống và tiếng tù và đã thùng thảng đưa nhau từ phía đầu làng đến đình.

Tiếng chó sủa vang các xóm.

Bà lão lảng giềng lại lật đật chạy sang:

- Bác trai đã khá rồi chứ?

- Cảm ơn cụ, nhà cháu đã tỉnh táo như thường. Nhưng xem ý hãy còn lẽ bề, lệt bệt chừng như vẫn mỗi một lần.

- Nay, bảo bác ấy có trốn đi đâu thì trốn. Chứ cứ nằm đấy, chốc nữa họ vào thúc sưu, không có, họ lại đánh trói thì khổ. Người ốm dề dề như thế, nếu lại phải một trận đòn, nuôi mấy tháng cho hoàn hồn?

- Vâng, cháu cũng đã nghỉ như cụ. Nhưng để cháo nguội, cháu cho nhà cháu ăn lấy vài húp cái đã.

Nhịn xuống từ sáng hôm qua đến giờ còn gì.

- Thế thì phải giục anh ấy ăn mau mau đi, kẻo nữa người ta sắp sửa keo vào rồi đấy!

Rồi bà lão lại lật đật trở về với vẻ mặt băn khoăn.

Cháo đã hơi nguội.

Thằng Dần vục đầu vừa thổi vừa húp soàn soạt.

Chị Dậu đón đến bưng một bát lớn đến chỗ chồng nằm:

- Thầy hãy cố ngồi dậy húp ít cháo cho đỡ xót ruột.

Rồi chị đón lấy cái Tiu và ngồi xuống đó, như có ý chờ xem chồng chị ăn có ngon miệng hay không.

Anh Dậu uốn vai ngáp dài một tiếng. Uể oải, chống tay xuống phản, anh vừa rên vừa ngong đầu lên. Run rẩy cất bát cháo, anh mới kê vào đến miệng. Cai lệ và người nhà lý trưởng đã sầm sập tiến vào với những roi song, tay thước và dây thừng.

Gõ đầu roi xuống đất, Cai lệ thét bằng giọng khàn khàn của người hút nhiều sái cũ;

- Thằng kia, ông tưởng mày chết đêm qua, còn sống đấy à? Nộp nốt tiền sưu! Mau!

Hoảng quá anh Dậu vội để bát cháo xuống phản, lăn đùng ra đó, không nói được một câu gì. Người nhà lý trưởng cười cách mỉa mai:

- Anh ta sắp phải gió như đêm qua đấy!

Rồi hắn chỉ luôn vào mặt chị Dậu:

- Chị khát tiền sưu đến chiều mai phải không? Đây chị hãy nói với ông Cai, để ông ấy ra đình kêu với quan cho! Chứ ông Lý tôi thì không có quyền dám cho chị khát một giờ nào nữa.

Chị Dậu run run:

- Nhà cháu đã túng, lại phải đóng cả xuất sưu của chú nó nữa, nên mới lòi thoi như thế. Chứ cháu có dám bỏ bễ tiền sưu của nhà nước đâu! Hai ông làm phúc nói với ông Lý hãy cho cháu khát...

Cai lệ không để cho chị được nói hết câu, trợn ngược hai mắt, hấn quát;

- Mày định nói cho cha mày nghe đấy à? Sưu của nhà nước, mà dám mở mồm xin khát

Chị Dậu vẫn cố thiết tha:

- Khốn nạn! Nhà cháu đã không có, dẫu ông chửi mắng cũng đến thế thôi. Xin ông trông lại

Cai lệ vẫn giọng hầm hè:

- Nếu không có tiền nộp sưu cho ông bây giờ, thì ông sẽ dỡ cả nhà mày đi, chửi mắng thôi à

Rồi hắn quay ra bảo anh người nhà Lý trưởng:

- Không hơi đâu mà nói với nó, trói cổ thằng chồng nó lại, điệu ra đình kia Người nhà Lý trưởng hình như không dám hành hạ một người ốm nặng, sợ hoặc xảy ra sự gì, hấn cứ lóng ngóng ngơ ngác, muốn nói mà không dám nói. Đùng đùng, Cai lệ giật phắt cái thừng trong tay anh này và chạy sầm sập đến chỗ Anh Dậu

Chị Dậu xám mặt, vội vàng đặt con bé con xuống đất, chạy đến đỡ lấy tay hấn:

- Cháu van ông, nhà cháu vừa mới tỉnh được một lúc, ông tha cho

- Tha này, tha này!

Vừa nói hấn vừa bịch luôn vào ngực chị Dậu, mấy bịch, rồi lại sấn đến để trói anh Dậu

Hình như tức quá không thể chịu được, chị Dậu liều mạng cự lại

- Chồng tôi đau ốm, ông không được phép hành hạ.

Cai lệ tát vào mặt chị một cái bốp, rồi hấn cứ nhảy vào cạnh anh Dậu, Chị Dậu nghiêng hai hàm răng:

- Mày trói ngay chồng bà đi, bà cho mày xem!

Rồi chị túm lấy cổ hấn, ấn giúi ra cửa. Sức leo khoẻo của anh chàng nghiện chạy không kịp với sức xô đẩy của người đàn bà lực điền, hấn ngã chổng quèo trên mặt đất, miệng vẫn nham nhảm thét trói vợ chồng kẻ thiếu sưu.

Người nhà Lý trưởng sấn sổ bước đến, hươu gậy chực đánh chị Dậu. Nhanh như cắt, chị Dậu nắm ngay được gậy của hấn. Hai người giằng co nhau du đẩy nhau, rồi ai nấy đều buông gậy ra, áp vào vật nhau. Hai đứa trẻ con kêu khóc om sòm. Kết cục, anh chàng hủu cận ông Lý yếu hơn chị chàng con mọn, hấn bị chị này túm tóc lẳng cho một cái, ngã nhào ra thềm.

Anh Dậu sợ quá muốn dậy can vợ, nhưng mệt đăm ngồi lên lại nằm xuống, vừa run vừa rên:

- U nó không được thế! Người ta đánh mình không sao, mình đánh người ta thì mình phải tù phải tội.

Chị Dậu vẫn chưa nguôi giận;

- Thà ngồi tù. Để cho chúng nó làm tình làm tội mãi thế, tôi không chịu được...

Người nhà lý trưởng hết cơn lạng cá, lóp ngóp bò dậy hấn chỉ vừa thở vừa chửi chị Dậu, không dám động đến thân thể chị nữa. Chị Dậu lại đón cái Tiu vào lòng, và cũng sa sả chửi gia?

Anh Dậu không biết làm thế nào mà can đôi bên, chỉ nằm mắng vợ và xin lỗi ông... người nhà Lý trưởng.

Một hồi hiệu ốc rú từ ngoài đình rúc vào. Mấy bác tuần phu gậy tầy mã thò theo chân Lý Trưởng, Cai lệ kéo đến. Thì ra trong lúc chị Dậu và anh người nhà Lý trưởng vật nhau, Cai lệ đã chạy thoát ra đình báo với Lý trưởng. Lý trưởng liền đem tuần phu vào bắt vợ chồng chị Dậu. Họ đã giằng giải ra đình hầu quan tất cả tiếng rên của người ốm, tiếng khóc của hai đứa trẻ con, và tội cán của người đàn bà tảo bạo.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 20:

Đôi lọng xanh nằm tráo đầu đuôi trước cửa đại đạo. Cái trống cái và cái đèn tre chơ chổng lẩn bên tường bao lan. Chín, mười lá cờ rũ rượi, rũ dưới giọt đình. Một đoàn giáo, mác loi thoi chĩa mũi nhọn trên mái giải vũ.

Đ

Quang cảnh ngoài đình hôm nay khác hẳn hôm qua Phó lý, Trương tuần cũng như tộc biểu, tuần phu, tuy không phải làm việc gì, ai nấy vẫn sơ tóc gáy chạy xuôi chạy ngược. Phó hội, thủ quỹ đối nhau với thư ký, chương bạ, mỗi người khoanh tay đứng tựa mỗi cột, dáng bộ lén lét như rắn mòng năm. Chánh tổng ngồi ngáp vặt cạnh bức câu lơn, con ruồi đậu mép không muốn đuổi. Chánh hội luôn tay giờ cuốn sổ thuế, hai mắt vẫn lăm lét trông đi đường nào.

Vợ chồng chị Dậu không can đảm hơn thằng Dần, vừa lộ mặt lên thềm đình, đã mắt vĩa về bộ râu của quan phụ mẫu.

Cái râu mới lạ làm sao! Nó đen như vệt hắc in và cong như cái lưỡi liềm. Nó nhọn như mũi dùi nung và bầu như đầu dao trổ. Nó khum khum quắp lấy hai mép, giống như hai cái cánh dơi. Nó vát vể vể ra hai mang tai, gần như hai sừng củ ấu. Nó châu đầu ở dưới ông mũi, như sắp chui vào trong cái mũi dọc dừa. Nó lại giúp cho cái mồm lén bèn thêm sự dữ dội.

Nếu không biết quan phủ xuất thân từ chức thông phán, người ta sẽ tưởng ngài được làm quan chỉ vì bộ râu.

Và nếu không rõ là ông quan, người ta lại có thể làm ngài với ông cai xe hay ông cai thầu khoán.

Dựa tay vào mặt cái bàn phủ tấm thảm đỏ của tể chủ vẫn thường đứng lễ, quan Phủ ngất ngưỡng ngồi vào chiếc chiếu cạp đồ trải trên ghế ngựa quang dầu. Dưới vành khăn xếp nhiễu tây, cái mặt phèn phẹt luôn luôn hằm hằm như sắp rơi xuống sàn đình đánh huych

Cạnh ngài, một tên tuần đình lực lưỡng vác cái quạt lông đứng đằng xa xa phẩy vào.

Trước ngài, thầy Thừa và anh Nho đều mướt mồ hôi với mấy cuốn biên lai thu thuế của Lý trưởng.

- Bẩm ông lớn! thừa lệnh ông lớn, chúng con và tên người nhà Lý trưởng vào nhà tên Nguyễn Văn Dậu bắt nó đem tiền nộp sưu, vợ tên ấy muốn tháo cho chồng, nó đánh con, đánh cả tên người nhà Lý trưởng, hiện có Lý trưởng cùng bọn tuần phu đều biết. Lạy ông lớn, xin ông lớn...

Cai lệ chưa nói hết câu, Lý trưởng đứng ở đằng sau vội vàng cướp lời:

- Bẩm ông lớn, con mẹ ấy tên là Thị Đào, nó búống binh thứ nhất làng con. Năm, sáu hôm nay, hôm nào chúng con cũng sai người nhà đến giục tên Nguyễn Văn Dậu đóng sưu, nó xui chồng nó nhất định không đóng. Chúng con bảo nó thuế sắp đăng trường, nếu không đóng sẽ phải trình quan phụ mẫu, nó nói quan phụ mẫu nó cũng không cần. Hôm nay thừa bóng ông lớn về đây, anh Cai lệ và người nhà con vào đốc, nó dám đánh lại tất cả. Hiện mắt chúng con và nhiều người nữa trông thấy. Ông lớn là đèn trời, xin ông lớn xét tình chúng con, bắt nó bỏ tù, chúng con và anh Cai lệ được đội ơn ông lớn.

Quan Phủ vênh cái mặt nặng trịch và đập tay xuống mặt bàn:

- Không đóng sưu! Lại đánh cả lính! Nó định làm giặc à? Bắt cổ ra đây!

Một tiếng dạ vang năm gian đình. Vợ chồng chị Dậu và hai đứa bé xềnh xệch lên đình theo đầu thừng trong tay Lý trưởng.

- Bẩm ông lớn, chúng con đã giải tên Dậu và Thị Đào ra hầu ông lớn!

Dứt lời Lý trưởng, quan Phủ giương đôi mắt trắng dã, nhìn vào mặt anh Dậu:

- Mày định trốn sưu của nhà nước? Thằng kia?

Anh Dậu run như cây sậy:

- Bẩm lạy quan lớn, tiền sưu con đã nộp rồi.

Quan Phủ quát hỏi Lý trưởng:

- Nó đã nộp rồi, sao mày bảo nó chưa nộp?

Lý trưởng vội kêu:

- Bẩm ông lớn, tên ấy man cửa ông lớn, thực quả tên ấy chưa nộp...

Quan Phủ không để cho Lý trưởng hết lời, ngài vặn anh Dậu:

- Mày nộp rồi thì biên lai đâu?

- Bẩm lạy quan lớn, con không lấy giấy biên lai, nhưng khi nộp có cụ Chánh tổng, ông Thủ Quỹ và các ông chức dịch cùng biết...

Quan Phủ nhìn mặt Thủ quỹ và Chánh tổng:

- Các thầy có trông thấy nó nộp sưu cho Lý trưởng không?

Thủ quỹ ngó trộm Lý trưởng rồi thưa:

- Bẩm ông lớn, đêm qua, Thị Đào có nộp anh Lý chúng con hai đồng bẩy hào tiền chinh, anh Lý chúng con giao cho chúng con đếm lại...

Xen vào câu nói của Thủ quỹ, thằng Dần kéo vạt áo mẹ và giục:

- U đem con về mau lên. Con chả ở đây nữa! Nào!

Quan Phủ trừng mắt và quát Lý trưởng:

- Sao lại cho nó giết cả con nít lên đấy? Ông thì đập vào mặt mày bây giờ!

Sắc mặt sạm như gà cắt tiết, Lý trưởng vội vàng một tay giăng sấp cái Tiu trên tay chị Dậu, một tay túm đầu thằng Dần, đưa xuống thềm đình, rồi đem tít ra ngoài cổng đình, giao cho đứa lớn ngồi giữ đứa bé.

Hai đứa cùng khóc ngặt nghèo, thằng Dần nheo nhéo gọi ụ Mặc kệ chúng nó ở đấy, Lý trưởng lại quay lên đình.

Quan phủ đương hỏi Thủ quỹ:

- Tiền đếm rồi mày đưa cho ai?
- Bẩm quan lớn, con đưa cho anh Lý chúng con.

Lý trưởng nói đón:

- Số tiền ấy mới là xuất suu của thằng Hợi.

Quan phủ cau mày:

- Thằng Hợi là tên nào? Sao thằng Dậu lại phải nộp suu cho nó?
- Bẩm ông lớn, tên Hợi là em ruột anh Dậu. Hắn chết từ đầu tháng giêng... Vì tên Dậu là thân nhân của hắn, cho nên chúng con bắt phải nộp thay.

Quan phủ hỏi gặng:

- Thế làm sao mày lại không đưa biên lai cho nó? Định thu lạm thuế phải không?

Rồi ngảnh lại nhìn viên thừa phái, quan Phủ nói bằng giọng nghiêm nghị:

- Thầy thảo biên bản, nói rằng nay tôi về đây khám thuế, bắt được Lý trưởng thu thuế của tên Dậu mà không biên nhận cho nó. Rồi bảo Chánh tổng ký vào. Nghe không?

Sau tiếng dạ gọn ghẽ của viên thừa phái, Lý trưởng chấp tay đến cạnh quan Phủ và gãi tai;

- Bẩm ông lớn, chúng con là tôi con ông lớn, xin ông lớn thương... thực quả chúng con tình oan.

Quan phủ càng ra bộ giận dữ;

- Vụ thuế này mày kiếm được của những đứa ngoại canh được mấy trăm đồng... Còn chực thu lạm của thằng cùng đinh! Ông thì cách cổ...!

Lý trưởng lại nằn nì nhắc lại câu vừa mới nói:

- Bẩm ông lớn, chúng con là tôi con ông lớn, xin ông lớn thương... thực quả chúng con tình oan.

Quan phủ dịu giọng:

- Mai lên phủ hầu. Nghe không?

Lý trưởng dạ một tiếng dài, rồi khúm núm đi lùi trở ra.

Quan phủ hỏi đến chị Dậu:

- Mày đánh lính và người nhà Lý trưởng để tháo cho chồng mày trốn suu phải không?

Chị Dậu cất giọng run run:

- Bẩm lay quan lớn, con không đánh các ông ấy, vì các ông ấy định đánh chồng con, con sợ chồng con đương ốm mà lại phải đòn thì chết, nên con phải can.

Lý trưởng nói sen;

- Bẩm ông lớn, đích thị ấy có đánh người nhà chúng con và anh Cai lệ, mất con trông thấy.

Quan phủ gạt đi:

- Im cái mồm! Không ai hỏi mày!

Rồi ngài lại dồn chị Dậu:

- Mày can, tức là mày đánh nhau với chúng nó... À! Con này dám chống cự với lính trong khi làm phận sự! Muốn vào tù

Chị Dậu nín lặng, không biết nói sao, Quan phủ cất giọng hách dịch:

- Cho ra ngoài kia!

Thầy Thừa vừa thảo xong tờ biên bản, đệ lên trước mặt quan phủ. Nhìn qua biên bản một lượt, quan phủ bảo Chánh tổng đóng triện và mấy người hương chức ký tên làm chứng. rồi ngài mới kiểm đến thuế.

Trước mặt Chánh tổng và các hương chức, Lý trưởng đồ tráp bạc cho thầy Thừa đếm. Tất cả bạc giấy, bạc hào mới được sáu trăm và ba chục đồng. So với tiền đã biên trong sổ Lý trưởng, thì dôi ra đến hai chục đồng.

Quan phủ đập tay xuống bàn và dọa lý trưởng:

- Mày không thu lạm, làm sao tiền thuế lại thừa? Xong vụ thuế này, ông thu bằng triện.

Lý trưởng sợ tái mặt, chỉ nức hau tay như người bất quyết và nói đi nói lại một câu xin ông lớn thương

Quan phủ đổi giọng ngọt ngào:

- Mai lên phủ hầu! Giải cả con vợ thằng Dậu lên nữa. Nghe không?

Rồi ngài chững chạc đứng dậy, đi xuống giột đình.

Tù và, trống cái và cờ quạt lũ lượt tiến ngài lên phía đầu làng.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 21:

Tan buổi hầu kiện, chị Dậu lật đật chạy xuống cổng đình tìm con. Không thấy đứa nào ở đấy. Chị sợ quá, cuống quýt đi hỏi những người gần quanh. Thì ra trong lúc chúng nó bị Ông Lý trưởng điệu xuống bỏ đó, một người đàn bà trong làng đi qua trông thấy thương hại, đã bế cái Tiu cho bú và giắt thằng Dần đưa đến tận nhà chị rồi.

T

Không kịp đợi chồng, chị vội bon luôn về nhà với con.

Cái Tiu bú no, nằm ngủ thín thít. Thằng Dần đương bụng bát cháo vừa thỏn thức vừa húp soàn soạt.

Chị Dậu bước vào đến thềm, thằng bé chột ngừng đầu lên. Nó khóc òa lên và hỏi:

- Thầy em đâu rồi, hử u?

Chị Dậu xoa tay:

- Nói sẽ chứ! Cho em nó ngủ! Thầy con đương về sau đấy!

Rồi chị rón rén bước vào trong nhà.

Bà lão láng giềng vừa sang:

- Thế nào? Bác không bị bắt lên phủ, lại được tha về đấy ư?

Vừa nói, bà lão vừa nhanh nhẩu tiến lên trên thềm và ngồi vào chiếc chõng nát, rồi tiếp:

- Tôi cũng khen cho bác ngỗ nghịch! Ai lại một người đàn bà con mọn, dám đánh hai người đàn ông?

Nếu phải đứa khỏe, chúng nó đánh lại thì làm thế nào?

Cái Tiu thức giấc và khóc ngằn ngặt. Chị Dậu vừa đón con bé vừa tiếp bà khách:

- Cháu cũng biết rằng đàn bà hành hung như thế là hư thân lắm, chứ không hay gì. Nhưng mà chúng nó đè ền chúng cháu tệ quá, cháu đã cố nhịn mà không nhịn được. Cụ tính nhà cháu đau ốm như thế, mà cả hai đứa, cứ xông vào đánh, thì phòng còn gì là người! Vì thế cháu phải liều với chúng nó.

Bà lão giờ gói trà thuốc đưa cho chị Dậu một miếng;

- Nói vậy thì nói, chứ cái thói tàn ác của quân lính lệ, ai mà chịu nổi? Tôi là người ngoài, nghe chuyện cũng còn tức thay, huống chi bác! Thế công việc bây giờ ra sao?

Chị Dậu đón lấy miếng trà và đáp:

- Quan bảo cho về, ngày mai lên hầu.

Bà lão lại hỏi:

- Bác trai đi đâu chưa về? Hay lại bị giải lên phủ rồi chăng?

- Không!...

Chị Dậu đương nói giờ câu thì ngoài cổng nghe có tiếng rên hằm hừ. Anh Dậu lấy bảy tiến vào trước thềm với bộ mặt đỏ gay như người đun bếp.

Chào qua bà lão láng giềng, rồi anh run rẩy chống tay vào gối để bước lên thềm. Chị Dậu vội vàng bỗng con đứng dậy, cầm cánh tay chồng kéo lên.

Bà lão láng giềng ra ý ái ngại:

- Khốn nạn! Bác lại lên con sốt rét đấy ư?

Anh Dậu lò dò đi vào trong phản, ngã mình xuống cạnh thằng Dần, vừa thở vừa nói:

- Vâng! từ nãy đến giờ, cháu thấy trong mình gầy gầy, hình như nó lại sắp sửa lên cơn rồi đấy Thằng Dần ăn cháo đã xong. Nó mang đĩa bát ra sân bỏ vào nồi nước vo gạo. Chị Dậu đưa cái Tiu cho bà lão láng giềng:

- Cháu hãy gửi cụ một lát!

Rồi chị bung mâm cháo đặt lên bàn thờ ông công, và ngồi vào cạnh anh Dậu:

- Thầy em có đức đầu không? Để tôi nặn cho cái nào!

Anh Dậu xua tay và rên khừ khừ:

- Thôi, tôi mệt lắm. Để tôi nằm nghỉ một lát. U nó ra mà ẵm con, để cu...

Bà lão láng giềng vội đón:

- Được! Hôm nay tôi cũng thông thả. Cứ để tôi ôm cháu cho Bác gái có đi làm gì cứ đi!

Chị Dậu sẽ sàng đứng dậy:

- Thế thì cháu hãy quấy cụ lúc nữa.

Vừa nói, chị vừa chạy ra cuốn chiếc chiếu rách cái Tiu đái ỉa hôm qua, đem ra ao giặt.

Anh Dậu vừa rên vừa tiếp bà lão;

- Cháu không ngờ những thằng lính lệ nó ác đến thế. Sáng ngày nếu không có nhà cháu cự lại với nó, có lẽ nó sẽ đánh cháu đến chết.

Bà lão nhỏ bải cốt trầu xuống thềm:

- Thôi! Còn phải kể! Bạc thì dân, bắt nhân thì lính. Tục ngữ nói có sai đâu. Ấy là nhà bác không có gì nữa. Chứ nếu trong nhà còn có con gà, con chó, chúng nó cũng đập chết mà ăn với nhau, không tha cho đâu. Bây giờ những đứa ấy còn ở đây hay là đi rồi?

- Hình như nó đã theo quan về phủ thì phải

- Bác gái đã chạy được nốt số tiền sưu chưa?

- Thừa cụ chưa. Từ sáng hôm qua đến giờ, nó những lật đật về cháu, chạy vào đâu được! Khổn nạn!

Cái thân đàn bà như nó, thật là khổ sở đủ đường.

Rồi anh đắp dính nước mắt.

Bà lão thở thê yên ủi:

- Thấy tình cảnh nhà bác, tôi thật ái ngại. Nhưng thôi, sông có khúc, người có lúc, mình cứ ăn ở hiền lành, rồi cũng có ngày trời mở cửa cho!

Bóng nắng vừa đến giọt nhà. Chị Dậu ở ngoài ao về với chiếc chiếu ướt và một nắm lá.

Sau khi đã vắt chiếc chiếu lên cõi rào, chị đem nắm lá thả trong một chậu nước lạnh rồi đặt vào gậm bàn thờ

Bà lão hỏi:

- Lá dành, lá ruối phải không?

Chị Dậu nhanh nhẩu:

- Phải. Cháu thấy người ta mách rằng: Những người sốt rét, cứ lấy hai thứ ấy vò ra, phơi sương mà uống, bệnh nặng đến đâu cũng khỏi. Vậy cháu thử làm cho nhà cháu uống xem sao.

Bà lão ra ý vui vẻ:

- Ủ! Tôi cũng thấy nói lá dành lá ruối chữa bệnh sốt rét hay lắm. Thế mà tôi cứ khuấy quên, vẫn không nhắc bác.

Rồi nhả miếng bã trầu trong miệng và ném xuống sân, bà lão hỏi tiếp:

- Từ sáng đến giờ, các bác đã ăn gì chưa?

Chị Dậu đến cạnh bà lão để đón cái Tiu và đáp:

- Nào đã ăn vào lúc nào hở cụ? Sáng ngày nhà cháu vừa bung bát cháo đến miệng, thì họ kéo vào...

- Thế thì để tôi hãy ẵm cháu chợ Bắc đi lấy cháo cho bác trai ăn, kéo nữa bác ấy đói quá.

Anh Dậu ngắt lời:

- Cháu đắng miệng lắm, không muốn ăn uống gì ca?

Bà lão cổ bầu:

- Phải cố ăn đi mới được, bác ạ! Chẳng ăn nhiều thì ăn ít. Chứ cứ nhịn mãi thì sức yếu đi, bệnh càng nặng thêm. Và lại, ăn cháo cũng không độc đâu mà sợ.

Chị Dậu nói theo:

- Cụ bảo phải đấy! Thầy em cố ăn vài miếng cho đỡ xót ruột. Kéo nữa, đã ốm lại đói thì chịu làm sao!

Rồi chị bung một bát cháo đến cạnh chồng và năn nì:

- Nào, thầy em gương dạy ăn đi, cho tôi bằng lòng.

Anh Dậu như nể lời vợ, uể oải ngồi dậy, anh đón bát cháo, nhắm mắt nhắm mũi, cố húp gần hết nửa bát, rồi kêu đắng lắm không nuốt được nữa.

Bà lão lại khuyên chị Dậu:

- Bác gái cũng phải ăn đi, để lấy sữa cho cháu nó bú. Minh đã vậy, còn con. Đàn bà con mọn cần nhất phải ăn cho đủ thì mới có sữa. Nếu không đủ, thì con hay sài.

Anh Dậu cũng dè dặt giục vợ:

- Cháo sắp vừa cả rồi đấy. U nó ăn cho hết đi. Rồi đi chạy cổ mấy đồng nữa.

Chị Dậu nhắc mâm cháo xuống phản. Bớt lại một bát, chừng muốn để dành cho thằng Dần, rồi chị vừa húp chập cuội vừa ứa nước mắt:

- Ngày nay nhờ cụ cho vay, còn có cái ăn, ngày mai thì trông vào đâu?

Bà lão lảng giềng ra vẻ cảm động:

- Trời sinh voi, trời sinh cỏ, sợ gì! Bên kia còn nửa nồi gạo nữa, tôi chưa ăn đến. Lát nữa bác đem thúng sang, tôi hãy cho vay. Khi nào bác trai khỏe mạnh trả tôi cũng được.

Ngoài cổng có tiếng hiệu rúc. Đàn chó hàng xóm thi nhau sủa từ phía ngoài sủa vào. Lý trưởng với cây gậy song và hai người tuần hùnh hồ xông đến trước nhà. Chỉ gậy vào mặt anh Dậu, hấn quát:

- Sưu đâu? Thằng kia Đem nộp nốt đi!

Bà lão lảng giềng nhanh miệng khất hộ:

- Bác ấy vừa ở đình về, làm gì đã có? Ông hãy làm ơn để cho người ta đến mai.

Lý trưởng mắng như tát nước:

- Không việc gì đến bà! Mà chớ mồm vào đấy. Nó không có, thò tôi dỡ nhà nó đi cho mà xem.

Rồi hấn chỉ gậy vào mặt chị Dậu;

- Chỉ vì vợ chồng nhà mày để quan hành ông... Ông hạn cho mày từ giờ đến tối nếu không chạy đủ hai đồng bấy nữa, thì mày sẽ biết tay ông!

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 22:

Thằng Dần cái Tiu hầy còn ngủ say Chị Dậu bưng bát nước lá dành lá duối cho anh Dậu uống, rồi chị ngã mâm, lấy bát, ra bếp bắc com. Hôm nay có gạo của bà láng giềng cho vay, chị định nấu com ăn sớm, để chốc nữa còn phải lên phủ hầu quan.

T

Anh Dậu trong mình hơi tỉnh, nên cùng ngồi ăn với vợ. Nhưng anh nhò nhè nhai không buồn nuốt, chỉ ăn vài miếng lại thôi. Chị Dậu cũng mới và hết một bát, thì Lý trưởng vừa sầm sập vào với hai người tuần và một sợi dây thừng.

Hắn xông đến chỗ chị Dậu và nói thật lớn;

- Đứng dậy, đi lên phủ!

Chị Dậu phát cáu;

- Lên phủ thì lên. Tôi có trốn đâu? Nhưng ông hãy để cho tôi ăn xong bữa com cái nào!

Lý trưởng sùng sộ:

- Mày chẳng ăn xong thì mặc kệ mày. Việc quan ông cứ đúng phép ông làm.

Rồi hắn dùng dưng sấn lại, túm tay chị Dậu lôi dậy và thét hai người tuần.

- Trói cổ nó lại, điệu đi cho ông!

Bát com trên tay chị Dậu đổ lật xuống mâm đánh xoảng, com canh bắn tung khắp nhà.

Cái thừng trong tay người tuần tức thì bị lỏng vào hai cánh tay chị Dậu và gò ra đằng sau lưng.

Anh Dậu nhìn vợ bằng những giọt nước mắt thánh thót.

Lý trưởng trừng trợn hạch lạ:

- Còn đòi mày nữa. Từ giờ đến trưa nếu không nộp nốt tiền sưu, thì ông trẻ xác ra chợ dùng lấy ốm mà lần khần với ông!

Cái Tiu trong buồng giật mình thức dậy, khóa chu, khóc chéo như bị beo ngắt Chị Dậu dẫn dụ với Lý trưởng:

- Xin ông làm phúc để tôi cho cháu nó bú cái đã...

Lý trưởng hùng hổ chìa bàn tay vào mặt chị Dậu:

- Ông thì vả cho vỡ mồm bây giờ! Mày nói cho cha mày nghe đấy à! Sắp đi hầu quan, còn đòi ở nhà để cho con bú. Để ông đứng đây đợi mày đấy chắc?

Thế là hấn túm đầu thùng đẩy sắp đẩy ngựa chị Dậu xuống thêm. Vừa đi hấn vừa sa sả chửi mắng.

Tới đình, hấn sai tuần phu trói chặt chị Dậu vào một cột đình. Thằng Mới lễ mễ bùng mâm lòng lợn đầu phụ đặt vào chiếc chiếu giữa đình Lý trưởng ngồi xếp bằng tròn bên cạnh bao lan, vừa uống rượu vừa cà giềng cà tỏi:

- Con mẹ đi Dậu! Mày đã biết nhục chưa con! Ông còn làm cho bố ghét mới thôi Chị Dậu lúc ấy hình như tức quá, sắc mặt tái xanh, chỉ cúi gầm xuống, không nói gì cả. Lý trưởng lại kè nhè:

- Chỉ vì vợ chồng nhà mày, cho nên hôm qua quan mới hạch ông, mày có biết không? Việc này chưa biết ông sẽ lo liệu thế nào cho xong. Có lẽ hơn trăm đồng bạc kiếm được trong vụ thuế này, ông phải đồ đi... vì mày tất cả...

Rồi hấn đập tay xuống sàn đình!

- Mày làm hại ông đến thế, chứ còn đến thế nào nữa! Con mẹ kia! Ông giết chết mày cũng không oan mà!

Cứ thế, cứ cái giọng ấy, hấn làm nhảm một mình cho đến khi chai rượu đã hết già nửa.

Chị Dậu chừng cũng không muốn giãy với kẻ say, cho nên hấn nói thế nào mặc hấn, chị cứ giả điếc làm lơ.

Mặt trời lên khỏi ngọn tre độ một con sào

Mấy đĩa đầu phụ, lòng lợn trong mâm đã sạch ngoen ngoèn. Bấy giờ Lý trưởng mới chịu bo mâm đứng dậy, trong miệng còn nhồm nhoàm nhai dở miếng com trười với nước mắm.

Không kịp chùi miệng, uống nước, hấn gọi một người tuần phu và giục:

- Trưa quá rồi! Giải cổ nó đi, không thì lỡ buổi hầu sáng.

Chị Dậu được thoát ly cái cột đình để theo hấn và người tuần phu lên phủ.

Trời đương nắng gắt, tự nhiên thấy tối sầm lại. Một đám mây đen lù lù tiến từ phía Nam lên phía Bắc. Chân trời nhấp nhóang hiện mây luồng chớp. Tiếng sấm sét theo cơn giông đồng thời kéo đến. Nước mưa đổ xuống ầm ầm.

Bởi đường đi trong một cánh đồng không, ca bọn đều không có chỗ mà ẩn. Lý trưởng tuy có cầm ô nhưng cũng bị ướt lướt lướt như chị Dậu và người tuần phu Vì ô của hấn tức là một món trang sức, chỉ dùng để làm giá ngự chứ có giương được bao giờ.

Với cơn căn tức của hấn, sự rủi ro ấy không khác gì lửa cháy thêm dầu, hấn càng lèm nhèm chửi mắng chị Dậu.

Nước mắt theo nước mưa chảy xuống dàn dụa, chị Dậu không biết than thở cùng ai, thỉnh thoảng chỉ kêu trời cho hã.

Một lát sau, gió im dần, mưa tạnh dần, trời cũng quang dần, rồi thì ánh nắng lại ở trên đầu dọi xuống như thiêu như đốt.

Tới cổng phủ, các quần áo ướt vừa khô Nhưng đã tan buổi hầu sáng, Lý trưởng phải dẫn chị Dậu vào trong hàng com để đợi buổi hầu chiều.

Cổ nhiên trong mùa sưu thuế, hàng cơm phố phủ vẫn phải đông khách hơn các ngày thường. Trên những giầy phản ken liền, trên những chiếc trảng kê giát nửa, người nọ chen vai người kia. Họ ăn, họ uống, họ nói chuyện, họ cãi lý sự với nhau. Chỗ này gọi cơm, chỗ kia gọi rượu, chỗ khác lại gọi nước mắm. Thằng nhỏ nhà hàng cuống cẳng chạy không kịp. Mùi tỏi, mùi rượu, mùi mắm tôm hòa với mùi mồ hôi của những người đã lâu không tắm, làm thành một bầu không khí khó tả, ai không quen người sẽ phải buồn nôn.

Chị Dậu với sợi thừng gò ở hai cánh tay vẫn ngồi do gió dưới chân cột để nghe những tiếng chửi của Lý trưởng mỗi khi có người hỏi hấn lên phủ làm gì.

Ruột chị lúc ấy như bị đứt ra từng đoạn.

Chồng ta hôm nay có đứt cơn sốt rét hay không? Cái Tiu từ sáng đến giờ xin bú ai được? Thằng đàn có chịu chơi ngoan hay lại gào khóc quấy bố? Cái Tý ở nhà lão Nghị có được yên thân hay vẫn bị chửi bị đòn?

Bấy nhiêu câu hỏi kể tiếp nhau quấy rối ở trong óc, nó làm cho chị lúc nào hai mắt cũng đỏ ngầu ngầu.

Thình lình trong hàng có tiếng nói lớn:

- Bà này nghiệt quá! còn để chúng tôi vào hàng nữa thôi?

Giật mình, chị vội ngẩng mặt trông lên.

Trước một đồng ô vá nũm và không tay cầm, bà hàng đương co kéo mấy ông tổng lý, nhất định không cho đi ra. Một ông trong bọn chỉ vào đồng đồ vật ấy và nói:

- Thiếu có hai hào rưỡi bạc, chúng tôi đã gán mười một cái ô, mà bà vẫn không bằng lòng, thật không biết điều chút nào.

Nhà hàng vẫn khăng khăng một mực:

- Các ông bảo mười một cái ô bán cho ai được hai hào rưỡi? Nếu không cho tiền thì các ông phải để cho tôi một cái áo the kha khá lại đây. Chứ tôi giữ ô của các ông để làm gấp chả đổi à!

- Nhưng mà chúng tôi còn phải hầu bây giờ. Để áo the đây thì khoác cái áo cánh nâu mà vào quan ư?

- Tôi không biết. Nếu không gửi áo thì các ông phải trả tiền tôi.

Cả bọn ngơ ngác nhìn nhau, ông kia gắt ông nọ:

- Tôi đã bảo đừng lấy thêm chai rượu sau nữa, thì có việc gì phải lôi thôi thế này. Thật là xấu với hàng phủ.

Một ông liền móc dạ cá lôi ra một khối đồng vuông đưa cho nhà hàng và nói:

- Gần năm trăm đồng bạc mới được cục đồng này đây. Tôi hãy gửi bà, chiều mai tôi xin đem tiền lên chuộc.

Trong phủ, tiếng trống thông thả điểm luôn ba hồi. Những ông hương lý tấp nập đem bộ mặt đỏ vào hầu. Lý trưởng Đông xá cời trói cho chị Dậu, rồi đưa chị vào phủ.

Hắn chỉ cho chị ngồi vào dưới một gốc bàng ở trước công đường, để chờ khi quan hỏi đến.

Lần này là lần đầu chị chàng nhà quê được biết cửa công. Trước tai, mắt chị, cái gì cũng lạ. La. nhất là trong buồng giấy của quan phủ, luôn luôn đưa ra những tiếng bẩm t tình cách cổ và bỏ tù, và những người đến đó ai cũng vào với một cái đĩa không, rồi lại ra với một cái đĩa không.

Mặt trời đã xế. Lý trưởng Đông Xá mới được vác cái đĩa không đến trước bàn quan phủ. Sau một hồi thét lác của ông phụ mẫu, anh ta lảm rảm nói vài, bốn câu gì đó, rồi hắn chạy ra gốc bàng, dẫn chị Dậu đến trước nhà giấy.

Liếc mắt nhìn qua chị dâu, quan phủ đồng dặc:

- Lính đâu, giam cổ con này xuống trại!

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 23:

Phía sau công đường, chợt có tiếng còi toe toe. Tiếp luôn đến tiếng máy chạy sinh sịch. Một chiếc ô tô mui kính từ nẻo nhà tư từ từ bò ra đậu ở phía trước công đường và chìa đầu ra ngoài cổng phủ.

P

Sau bức chấn song của cửa sổ trại lệ, chị Dậu thỉnh linh nhòm ra.

Với quan phủ đi kèm bên cạnh, một người đàn bà từ thềm gạch hoa bước xuống bằng bộ điệu vùng vàng giận dỗi.

Chiều trời tuy đã gần tối, sức mắt chị Dậu còn đủ nhận rõ hình dạng và nhan sắc người đàn bà ấy.

Cái xác đầy đà như không chịu nổi sự chật hẹp của tấm áo bom bay màu xanh, đôi vú vẫn thốn thẹn lộ ra trước ngực. Trong chiếc khăn tua quần xòa từ đầu đến cổ, lượt phấn rầy bự che không kín hai nét răn lớn trên tô cặp môi son.

Đến cạnh ô tô, người đàn bà ấy mở cái bị đá lấy chiếc gương con soi mặt Quan phủ nhanh nhẩu mở một cánh cửa ô tô và giục;

- Thôi mợ lên xe đi đi! Kéo nữa tối nay thứ bảy, ngài lại đi chơi đâu chẳng.

Người đàn bà làm bộ dẫn dỗi;

- Thân tôi thật là nhục hơn con chó. Những đứa giảng há chẳng qua nó cũng thế này.

Quan Phủ ngọt ngào;

- Sao mợ lại nói thế nhỉ? Đã hay rằng mợ không ưa sự đó, nhưng cái đời nó như thế, người ta thế mình cũng phải thế. Tôi còn chịu được nữa mợ! Tục ngữ đã nói giàu về bạn, sang về vợ năm nay mà tôi được thẳng, tức là công mợ...

Quan phủ ngừng lại giây lát để nhìn mặt người đàn bà ấy và tiếp:

- Và lại... đâu vẫn đấy, nào mình có mất một chút gì đâu.

Lúc ấy chị Dậu mới biết người đàn bà ấy tức là bà Phủ. Thấy quan phủ cười, bà phủ ra giọng gắt gỏng:

- Thôi đừng nói chuyện con khi. Đã đau cả ruột lại còn pha trò.

Rồi thì bà ấy rón rén bước lên trên xe. Chỉnh chệm ngồi tựa vào chiếc đệm da, và mở ví đá lấy chiếc gương con soi lại lần nữa.

Quan phủ đóng cửa ô tô và sẽ dặn người tài xế:

- Đưa bà vào dinh, rồi mày lại đánh xe ra ngay. Độ một giờ rưỡi thì hãy đem xe ra đón. Một giờ rưỡi.

Nghe không?

Tiếng máy lại kêu sinh sịch lấp tiếng trả lời của người tài xế. Rồi chiếc ô tô thông thả từ trước công đường chạy ra sau mấy tiếng còi rất lễ phép. Quan phủ chào vợ một cách sung sướng.

- Thôi mợ đi cho được việc.

Và ngài đứng đó trông theo cho đến khi bóng xe đã khuất cổng phủ mới vui vẻ trở vào.

Chị Dậu còn đương ngỡ ngàng cố tìm ý nghĩa của những câu chuyện vợ chồng nhà quan mới nói với nhau mà chưa tìm ra, thì người Cai lệ vừa ở công đường đi xuống. Hắn lật đặt mở rương, lấy ra một bộ đủ áo the thâm, khăn vuông thâm, khăn vấn xa tanh, yếm trắng giải lụa bạch, dây lưng nhiễu xanh, áo cánh lụa trắng và một cái quần lụa thâm cặp màu cánh sen, vừa trao cho chị, vừa chỉ vào đôi guốc gỗ cạnh đó và nói:

- Cầm lấy bộ quần áo này và đôi guốc kia ra nhà tắm ở đằng sau trại, cái nhà vuông con có che cốt đó, tắm cho sạch đi.

Chị Dậu ngạc nhiên:

- Thưa ông, ông bảo tôi ạ?

Cai lệ cau mày:

- Chẳng bảo mày thì bảo ai. Còn ai được mặc những quần áo này?

Chị Dậu òa khóc:

- Xin ông xét lại cho tôi. Tôi mới bị giam một lúa, sao ông đã bắt tôi mặc quần áo tù?

Cai lệ phì cười:

- Quân mới ngu chứ! Quần áo tù được thế này à? Đó là quần áo của... trời cho đấy. Cứ ra tắm đi, rồi mặc vào. Không được hỏi đi hỏi lại lời thôi.

Chị Dậu vội chùi nước mắt:

- Thôi! Cháu không tắm! Cháu không thay Ông cho cháu cứ mặc quần áo của cháu...

Cai lệ ra vẻ bực mình;

- Nhưng mà còn bẩn không ai chịu được. Mày tưởng giường phản nhà quan cũng như giường chiếu nhà mày đây à? Tắm đi và mặc bộ quần áo này một đêm nay thôi. Sáng mai lại mặc những thứ tốt đẹp của mày, không ai cấm!

Chị Dậu vẫn không hiểu, rụt rè như muốn hỏi nữa. Cai lệ liền quát:

- Bảo không nghe thì ông tổng cổ xuống nhà vuông bây giờ. Đừng thấy nói ngọt càng làm bộ.

Bằng cái dáng bộ sợ hãi, chị Dậu đón lấy bộ quần áo và sách đôi guốc, rồi đi qua phía sau trại lệ. Trong buồng tắm, nước lạnh, xà phòng, chậu thau, khăn mặt, các thứ đều sẵn sàng cả. Vào đó giầy lát, chị lại trở ra và cứ thập thò ở phía đầu trại, Cai lệ sáng ý liền hỏi:

- Mày sợ ướt cái váy mốc của mày phải không? Đóng cửa lại... Không ai thèm nhòm!

Chị Dậu ngần ngại đi vào nhà tắm.

Nửa giờ sau, cánh cửa buồng tắm ngỏ ra, chị chàng cũ kỹ nhà quê nghiêm nhiên thành một người óng ả nuột nà rõ ra vẻ cậu Lim, đình Cầm.

Cai lệ quảng cho chị Dậu cái lược bí và cái gương vuông:

- Chải đầu đi, rồi vắn khăn cho thật tử tế!

Chị Dậu ngơ ngác ngồi một lúc lâu, như muốn nghĩ xem người ta sắp sửa bắt mình làm gì. Cai lệ nóng ruột lại giục lần nữa. Bấy giờ chị mới bẽn lẽn cầm lấy gương lược, xỏ đầu ra chải.

Một người lính Lệ đứng cạnh mỉm cười;

- Sướng nhé! Máy khi đã được quan giam!

Người khác nói sen;

- Con bé đẹp thật đấy nhí! Của này nếu được thắng bộ cánh bóp thì.. kém gì đời!

Người nữa nói góp:

- Chả đẹp, chúng mình lại phải sách nước cho nó...? Nhưng còn phải cái bộ mặt ủ rũ luôn luôn, hẳn là chị ta lo lắng gì đó.

Rồi hẳn nhìn mặt chị Dậu:

- Sao mày không tươi lên em! Tươi lên để chúng tao nhìn một cái cho bỏ cái công gánh nước cho mày...

Cả bọn cùng cười âm lên. Chị Dậu nín lặng như không nghe biết gì cả. Vì ruột gan chị lúc ấy đương để cả vào chồng và con ở nhà.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 24:

Đồng hồ trên vách đánh luôn bảy tiếng. Hồi trống thu không đã tan. Ngọn đèn đất trong trại bắt đầu châm lửa. Người Cai lệ Ở trên nhà tư chạy xuống vừa cười vừa bảo với người Biên lệ:

Đ

- Nay quan thời cơm sớm quá, mới sáu giờ rưỡi đã giục bếp bung mâm lên rồi... Dừng rượu sâm mảy ạ!

Biên lệ cũng gật gù:

- Thôi, hôm nay chả dùng rượu sâm còn để hôm nào! Sức ấy mà lại tắm bồn thì phải biết!

Trên chòi canh từng từng ba tiếng trống báo. Một chiếc ô tô sơn xanh. lù lù tiến vào trước sân.

Biên lệ nói nhỏ với Cai lệ:

- Xe của ông huyện Minh Hào.

Rồi hấn tất tả chạy lên trước thềm công đường.

Ông huyện Minh Hào mở tung thêm cửa xe bước xuống, vui vẻ hỏi người Biên lệ:

- Quan nhà mày có nhà hay đã moong rồi?

Biên lệ lễ phép:

- Bẩm cụ lớn, quan con đương dùng cơm.

Ông huyện bước lên bậc thềm một cách hùng dũng:

- Sao mà quan nhà mày ăn cơm sớm thế? Mới có bảy giờ...! thôi! vào bảo với quan nhà mày cứ ăn cơm cho xong. Tao ngồi đợi đây cũng được!

Rồi thì ông huyện đi vào phòng giấy.

Biên lệ điếu lên nhà tư, giấy lát, hấn xuống trại lệ với bộ điệu ồm ờ:

- Ngài cáu! Chúng bay ạ. Hôm nay đũa nào vô phúc mà trái ý ngài...

Cai lệ cười nhạt:

- Thôi, việc đến nơi lại bị khách ám, ai mà không tức! Thế, ngài có ra tiếp khách hay cứ ngồi ăn?

- Ngài tha chửi cho là tốt, lại còn tiếp nữa! Tao vào bẩm quan Minh Hào sang chơi, ngài đã phát khùng mà rằng: Kệ hấn! Ông ăn xong đã! Rồi ngài cứ việc rung đùi đánh chén.

- Chắc là đêm nay thứ bảy quan kia đến rủ quan này lên tỉnh, chứ gì!

- Hôm khác thì đi ngay đấy, nhưng hôm nay, sét đánh ngài cũng ở nhà.

- Chả ở nhà, để ngài đi cho mày đấy hử? Đêm nay mày còn hầu nhọc, con ạ. Thảng việc này của mày bỏ đấy. Đã hỏi tiền canh giam hay chưa?

- Nào đã hỏi vào lúc nào được?

Biên lệ liền quay mặt sang phía chị Dậu:

- Con mẹ kia! Đưa năm hào ra nộp tiền hàng đội!

Chị Dậu vẫn ngồi trên chiếc chõng tre xó trại, tuy có nghe thấy hấn hỏi, nhưng không trả lời, vì chị không biết là hấn hỏi ai. Biên lệ lại gặng:

- Mồm mày câm à! Con mẹ Đông Xá?

Chị Dậu ngớ ngẩn:

- Ông hỏi tôi ạ?

- Chứ hỏi con chó nào nữa!

- Thưa ông, tiền hàng đội là tiền gì ạ!

Biên lệ nắm chặt tay phải, xăm xăm chạy tề đến gần chị Dậu và gân cái cổ bạc ác:

- À mày muốn giữ lý sự đấy chứ?

Cai lệ huých thêm:

- Biếu cho chị ta mấy quả phạt thù...

Chị Dậu vội vàng xin lỗi bằng giọng run sợ:

- Thưa hai ông, cháu là đàn bà đâu giám dờ lý sự với các ông! Vì mới vào quan lần này là một, cháu không biết tiền hàng đội là tiền gì, cho nên phải hỏi. Các ông tha lỗi cho.

Biên lệ như cũng nguôi giận, hấn lại thẽ thọt:

- Nó là tiền giường, tiền chiếu mày ngồi tiền com mày ăn lúc nãy, chứ là tiền gì? Năm hào! Ấy là ta thương mày nghèo, nên lấy có thể. Đưa ra nộp đi!

- Thưa ông, thật quả cháu không có. Thuế ở nhà cũng chưa nộp đủ nữa là...

Biên lệ sùng sộ:

- Không có thì chốc nữa cho chân vào cùm.

Rồi hấn chỉ tay vào một khúc gỗ dài thườn thượt như cái cối giã gạo kê ở giáp vách gian trại bên kia:

- Cái cùm kia kia. Trông thấy chưa? không có tiền thì một lát nữa sẽ được đút chân vào đấy.

Trên công đường leng keng một hồi kêu. Cai lệ, Biên lệ mỗi người dạ một tiếng thật lớn, rồi cùng lật đật chạy lên.

Lâu lâu một lúc, thì có tiếng cười, tiếng nói lời là từ trong buồng giấy sô ra. quan chủ tiền quan khách xuống thêm. sau khi ông kia đã lên ngồi ô tô, ông này còn nắm tay lại và dặn:

- Thôi! Để thứ bảy sau vậy. Đúng hẹn đấy nhé!

Ánh sáng đèn pha phun ra chói sân công đường. Còi điện báo hiệu khởi hành bằng mấy tiếng hách dịch. Chiếc xe chạy ra cổng phủ rồi biến vào trong bóng tối. Quan phủ gọi biên lệ nói nhỏ mấy câu rất ngắn, rồi ngài đi lên công đường.

Cái kiềng của trại Lê giống với cái trống cái bên trại Cờ, điểm luôn ba tiếng dịp nhau

Chị Dậu đương ngồi gục đầu dưới bóng đèn với những cơn đau đốn lo sợ, thì Biên lệ rón rén ơ? ngoài cửa vào, sẽ đến cạnh chị và hỏi:

- Con mẹ này thức hay ngủ? Đi lên quan đòi.

Chị Dậu giật mình vội ngẩng đầu dậy:

- Quan đòi cháu bây giờ làm gì hử ông?

Biên lệ cố làm ra vẻ nghiêm nghị:

- Không phải hỏi! lên đấy thì biết

Chị Dậu thấy trong mình hồi hộp, tiếng nói tự nhiên run run:

- Cháu tưởng việc quan thì làm ban ngày, chứ sao lại làm ban đêm?

Biên lệ ra bộ giận dữ:

- Bây giờ giữa lúc sưu thuế gấp ngặt, nhiều việc cần kíp, ban ngày làm không hết, nên quan phải làm ban đêm, chứ làm sao!

Chị Dậu vẫn chưa hết sợ:

- Cháu lạy ông van lạy ông xin ông kêu quan để cho cháu sáng mai.

- Không được! Việc quan không phải chuyện chơi! nếu quan đòi mà không lên hầu, thì được tra chân vào cùm lập tức

Chị Dậu vẫn ngồi im chẳng nói chẳng rằng, trống ngực mỗi lúc mỗi nện mạnh.

Cai lệ Ở đâu chạy vào:

- Nó bướng, không chịu đi chứ? Cùm cổ nó lại

Tức thì hai ông đầu trâu mặt ngựa sấn lại, dặt tay chị Dậu lôi sang gian bên kia. Một người nhấc đầu cây cùm, một người bắt chị bắt tước hai chân xỏ vào hai lỗ ở giữa, rồi họ đập cây gỗ xuống. Chị Dậu nhăn như chuột kẹp. Lúc đầu hình như chị định bầm gan cổ chịu, nhưng chỉ giây lát, thì thấy đau như đứt ruột, không thể nào mà chịu được nữa, chị phải méu khóc, vái lia, vái lại:

- Cháu lạy hai ông! hai ông tháo ra cho cháu!

Biên lệ ra bộ đắc sách:

- Mẹ mày! Đã biết cái lối cùm treo của chúng ông chưa?

Rồi hắn tháo chốt, nâng cây gỗ trên cho chị rút hai chân ra, và hắn hỏi:

- Thế nào, bây giờ mày đã chịu đi hay chưa?

Chị Dậu vẫn còn mếu máo:

- Cháu xin vâng lời hai ông. Nhưng các ông hãy để cho cháu thuận chân cái đã.

Biên lệ liền đưa cho chị cái khăn mặt ướt, bảo chị lau mặt và lau hai chỗ ống chân bị thương. rồi hắn bắt chị xỏ chân vào guốc, dẫn chị qua đầu công đường vào phía nhà tù. Theo lời hắn, chị vừa bước chân vào khỏi cửa phòng nhà tù, cánh cửa liền đóng sập lại.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 25:

Trên chiếc tủ giường, ngọn đèn măng sông im lặng tỏa ra ánh sáng xanh lè. Trong bức màn lượn lờ xòa rủ chiếc giường Hồng công, tấm khăn trắng vuốt phủ trên chiếc đệm, không có một vết răn rúm. Bức chần gấm đặt trên một tròng hòm sơn cũng như chiếc khăn xếp và tấm áo sa treo ở cây mắc, hết thảy in bóng lên khuôn gương vuông nghiêng nghiêng đứng dưới trần nhà. Trong phòng sáng như ban ngày, nhưng vắng ngắt không có ai cả.

T

Chị Dậu như đã hiểu đó là một chỗ không hay cho chị, loay hoay vặn cái quả bàng, chị chực ngo? cửa chạy ra. Bỗng cánh cửa ngách hé mở. Một người đàn ông với bộ quần áo lụa trắng và đôi giày kinh tự phía sau cửa nhô ra

Chiếc cánh cửa lại khép chặt lại

Nhờ cái đặc biệt của hai chòm râu, chị Dậu nhận ra ông phủ, trông ngực nện thành thịch, chị vội run run chấp tay và vái một vái:

- Bẩm lạy quan lớn ạ!

Quan phủ đáp bằng giọng nhẹ nhàng:

- Định đi đâu mà mở cửa? Đứng ra dưới cái gương kia ta hỏi!

Chị Dậu khúm núm sẽ đi đến chỗ quan Phủ đã chỉ. quan phủ ghé ngồi vào giường đối mặt với mặt chị Dậu. sau khi đã thưởng thức cái dung nhan óng ả của chị gái quê, ngài đứng dậy, đi đến cạnh chị. Cúi xuống, ngài định hôn vào đôi gò má đỏ bừng. Chị Dậu vội nghiêng mình tránh và chạy ra gần cánh cửa. quan phủ theo sau, ngài nắm tay chị, lôi lại và ngọt ngào:

- Hãy vào trong giường này đã... may đánh lính trong khi làm việc phận sự, tội nặng lắm... vào đây... rồi tao châm thuốc đi cho.

Chị Dậu càng run:

- Con lạy quan lớn, chúng con là gái có chồng, quan lớn tha cho...

Quan phủ vừa co tay chị, vừa trả lời:

- Không được! Có chồng mặc kệ có chồng...

Ngày mai cho về với chồng. Ai giữ làm gì?

Chị Dậu nhất định cố giằng tay ra và cứ một mực:

- Con lạy quan lớn! Chúng con là gái có chồng, quan lớn tha cho Dường như con hăng nổi lên.

Nhưng mà chị này khỏe hơn, vừa rầy rụa, vừa buột miệng gất gỏng:

- Ô! Nhà ông này mới hay chứ! Có buông ra không thì tôi kêu lên bây giờ!

Quan phủ không trả lời. Ngài mồm thật chặt hai môi.. chị Dậu hết sức vùng vẫy để nhào mình ra

Trận huy huy kéo dài đến hơn mười phút. Chị Dậu du được bên dịch ngã kênh xuống đất, rồi chị chạy ra cửa và đứng tựa lưng vào tường để giữ thế thủ.

Quan phủ lóp ngóp đứng dậy, mở ví lấy năm giấy bạc độ hơn chục đồng, chia vào tận mặt chị Dậu.

Ngài thở và nói:

- Có muốn tiền, tao cho!

Chị Dậu giằng năm giấy bạc vút tọt xuống đất

Giương tròn hai mắt, quan phủ sấn lại giờ tay... chị này hăng hái đẩy ra

Ngoài cổng bỗng có trống báo đặt giọng. rồi còi ô tô rít lên. Rồi tiếng ô tô sinh sịch đi vào

Quan phủ luống cuống, vội mở cửa sau đẩy chị Dậu ra và nói hai tiếng vắn cộc:

- Thôi bước!

Trong bóng tối, có người ghé tai chị Dậu nói thầm:

- Muốn sống bám ngay vào vai tao này.

Tiếp đó, một cái lưng người phản phật chĩa sát vào trước chị Dậu. Hoảng quá, chị liền ôm luôn lấy cổ người ấy. Hắn cũng chị xuống thêm, và lom khom bò quanh trở ra

Tiếng sinh sịch của máy ô tô đã vào đến trước công đường. Tiếp luôn đến tiếng đánh đá nghe rõ ra tiếng đàn bà.

- Cậu còn thức hay đi ngủ rồi?

Trong cửa nhà tư, quan phủ vừa đi vừa nói:

- Tôi chưa ngủ, vẫn chờ mợ đây! Sao mợ về sớm thế? Có gặp ngài không?

Trên công đường liền có tiếng the thé:

- Cậu làm gì mà thở hồng hộc lên thế?

Rồi tiếng the thé vào cửa nhà tư

Ai mở cửa sau làm gì thế kia Tiền bạc ở đâu lại vung ra đấy? Guốc của đĩa nào bỏ đó? Làm sao cái khăn trải đệm lại bị răn reo thế này?

Sen vào mấy tiếng giậm chân thành thịch, rồi lại đến tiếng tru tréo:

- Cậu giết tôi đi! Cậu làm thế này thì còn trời đất nào! Này! Dao đây, cậu đâm chết ngay tôi đi cho rảnh! Tôi nhục về cậu biết chừng nào!

Người công chị Dậu khi ấy bò vào đến nhà tắm. Hắn đặt chị xuống và ghé tai chị sẽ bảo:

- Quần áo của mày để đâu? Lấy mà thay đi

Rồi hần trở ra.

Phía đầu nhà tư có tiếng nheo nhéo

- Thằng Biện tư đâu? Lên đây! Lên... ngay đây!

Một tiếng dạ kéo dài ở trại lệ. Kế đến tiếng chân chạy thành thịch. Cuối cùng là một câu hỏi đầy giọng tức tối:

- Thằng Biện tư đây chứ? Cha đẻ mẹ mày! Chém cha con đẻ mẹ mày! Mày giết con nào vào đây vừa rồi! Nói ngay! Nói... ngay! Không thì bà xé xác mày bây giờ!

Cách quãng giây lát để nhường chỗ cho những tiếng lằm bằm và tiếng đánh song đen đét, rồi cái giọng giận dữ lại tiếp tục:

- Không à! Cha đẻ mẹ mày! Chém cha con đẻ mẹ mày! Không à! Bà xuống trại lệ bây giờ thì mày phải chết với bà.

Mấy tiếng sau cùng như đi kèm với sự lòng phách, nó hét rất dài từ đầu nhà tư xuống gần trại lệ, không khác búa bổ vào tai chị Dậu, làm cho cái dịp trống ngực của chị lại càng mạnh hơn lúc nãy.

Một người đàn ông rón rén đi vào nhà tắm sẽ nói tiếng đi rá. Rồi hần nắm vạt áo chị kéo ra sau trại giết chị đi đường quanh đến cổng phủ và tổng chị ra.

Tiếng gầm gào trong phủ vẫn chưa dứt hẳn.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 26:

Trống trên chòi đã điểm canh tự Hơi sương đọng giọt nhỏ xuống lá cây lác đác. Bầu trời ngoài cổng phủ chỉ là một đám mịt mù, người tà không thể trông được xa ngoài ba thước.

T

Theo ánh sáng lấp lánh của các ao các ruộng, chị Dậu lần đường đến nhà hàng cơm ban trưa, định xin trú chân đến sáng.

Cửa còn ngỏ. Trong nhà bếp đèn thấp sáng trưng. Mấy bàn tài bàn tổ tôm đương trối chân mấy ông tổng lý trong cuộc đen đỏ.

Thoáng thấy chị Dậu thập thò ngoài cửa, một người đàn bà ông ẹo trong bộ quần áo nửa quê nửa tỉnh, vênh cái mặt nạ dòng đứng ở trước thềm hỏi ra:

- Người nào kia Ngấp nghe dòm nom gì đấy?

Cơn sợ hãi chưa hết, chị Dậu rụt rè bước vào để nói mấy câu run run:

- Lạy bà! Cháu bị giam trong phủ mới được tha ra, tối quá không về nhà được. Bà làm phúc cho cháu ngồi nhờ đến sáng.

- Cái đó chị hỏi bà chủ. Tôi cũng là khách...

Bà lão hàng cơm vừa ở trong buồng bước ra:

- Có phải nhà chị lúc trưa bị Ông Lý Đông xá trối ở cái cột kia không?

- Thưa phải

- Ngủ trọ phải hai xu một tối. Nếu chị không ăn cơm, ăn quà.

- Thưa cụ, trong mình cháu thật quả không có xu nào, cháu không giám xin ngủ, chỉ xin cụ cho ngồi đây một lát...

- Chẳng có xu nào thì ra, chứ chị Ở đây để ăn cắp của các ông ấy à?

Mụ khách ra bộ nhân nghĩa:

- Thôi cụ làm ơn cho chị ta ngồi nhờ đây ít lâu. Tôi trông mặt mũi chị ấy cũng hiền lành, không phải là người ăn cắp.

Rồi mụ ngồi vào đầu phân, tỷ tê hỏi chuyện chị Dậu vì sao bị trối bị giam. Và sau khi nghe chị kể qua đầu đuôi cảnh nhà, thì mụ có ý ái ngại:

- Bây giờ bác có muốn đi làm không?

- Thưa bà làm gì ạ?

- Ổ vú. Tôi không phải là người đưa người, nhưng nếu bác muốn đi làm vú sữa thì tôi mách cho một chỗ.

- Thừa bà, thế bà ở đâu?

- Tôi là vợ Ông Cửu Xung trên dinh quan về đây có chút việc riêng. Bây giờ quan đương cần mấy người vú sữa, nếu bác muốn làm, thì tôi đưa vào.

- Thừa bà, cháu đương con mọn

Mụ Cửu cười cách chế nhạo:

- Bác này mới lần thân chứ. Chả con mọn thì làm vú sữa bằng gì! Vả lại, làm vú nhà quan, ăn sung mặc sướng, lại được cao công, chả hơn ở nhà đèo cái váy mốc, đánh miếng cơm khoai, quanh năm không kiếm được đồng nào à?

- Nhưng con còn bé để cho ai được?

- Mướn người nuôi kèm, rồi lấy tiền công của mình mà trả, cũng còn thừa chán.

Chị Dậu chừng cũng bùi tai, liền hỏi:

- Thế thì bao giờ mới đi?

- Đi ngay sáng mai là tiện nhất...

- Nếu vậy, cháu không đi được! Vì còn quyền ở thầy nó nhà cháu. Thầy nó có bằng lòng cho đi, thì cháu mới đi.

- Nhà bác có xa lắm không?

- Cũng không xa lắm. Từ đây về đến làng cháu, chỉ có tám cây lô mèch.

- Có đường đi xe hay không?

- Xe tay có thể vào đến giữa làng.

- Được rồi! lát nữa, để tôi cùng về bàn với bác trai giúp bác. Nếu như bác ấy bằng lòng, thì tôi hãy bỏ cho vay mười đồng mà may quần áo, rồi đến tháng lương trả tôi.

Mấy bàn tài bàn tổ tôm vừa tan, vì có mấy ông hết tiền. Những người thắng trận ầm ỹ gọi nhà hàng dọn rượu. Mụ Cửu cũng bảo nhà hàng dọn quả để mình ăn tạm và bảo chị Dậu ngồi tiếp bên cạnh. Nhưng chị nhất định từ chối.

Trời sáng, Mụ Cửu sai chị ra thuê cái xe về làng Đông Xá, rồi cho chị lên cùng ngồi với mình. Bằng những thần thế của quan cụ và cảnh sung sướng của tôi tớ người nhà điểm trong câu chuyện dọc đường, mụ Cửu đã làm cho chị Dậu quên sự khùng khiếp ở trong phủ và phục mụ là một người phúc hậu, đủ điều.

Xe tới Đông Xá giữa buổi người ta đem com thợ cày. Cả làng đều lấy làm lạ khi thấy chị Dậu được ngồi chung xe với một người đàn bà, mà trong mắt họ đã coi là bậc sang trọng. Họ ngơ ngác nhìn, họ tò mò theo hai người từ lúc xuống đến xe đến lúc tới nhà anh Dậu, như để xem cái cứu cánh của sự kỳ dị ấy.

Anh Dậu cũng như thằng Dần, hết sức mừng rỡ trong phút thoát thấy chị Dậu bước chân vào cổng nhà. Nhưng sự đơn đả của anh phải hãm ngay lại vì thấy sau chị lại có một bà khách lạ.

Mời cụ Cữu ngồi tạm vào chiếc chõng nát, rồi chị Dậu ôn tồn hỏi chồng về tình hình trong nhà từ sáng hôm qua đến giờ.

Thì ra anh Dậu hôm nay đã cắt cơn sốt rét. Những lúc vắng chị, cái Tiu vẫn được bà lão láng giềng đem về bên ấy, ôm ấp chăm vạ.

Có tiếng trẻ con út ịch từ cổng tiến vào,

Bà lão láng giềng nghe tin chị về vội đem cái Tiu sang trả và đề hỏi thăm những công việc của chị. trên Phu?

Chị Dậu ứa nước mắt nói cho cụ Cữu biết rằng bà ấy là ân nhân số một trong đời mình sau khi chị đã nhanh nhẩu ra đón cái Tiu và cảm ơn bà lão một cách thành thật và cảm động

Thằng Dần ton ton chạy ra núp vào sau mẹ. Xoa xít thằng bé và ngượng ngạo nhìn mặt anh Dậu, gò má chị tự nhiên thấy đỏ bừng bừng

Mở đầu bằng câu lão phủ tư ân đều quá, những truyện trên phủ của chị được ôn lại với cả nhà, căn kẽ từ đầu đến cuối.

Anh Dậu hồi hộp nóng ruột khi nghe những phút chị phải kháng cự với con quỷ dâm dục để bảo toàn cho cái trong sạch của thân mình. Và anh tươi cười đắc ý khi nghe một cuộc đắc thắng của vợ.

Mụ Cữu thay lời chị Dậu, kết luận bằng việc mụ ấy gặp chị ở hàng cơm và muốn đưa chị lên Đình quan cụ làm vú sữa. rồi mụ hỏi gặng anh Dậu:

- Tôi về đây chỉ có việc thế. Bác có bằng lòng thì tôi ở đây để chờ bác gái cùng đi, nếu không thì tôi lên tỉnh bây giờ.

Anh Dậu còn lúng túng ra vẻ nghĩ ngợi. Ngoài cổng đã thấy người nhà Lý trưởng vào giục tiền sưu.

Mụ Cữu nhân dịp bắt vào câu chuyện của anh:

- Cảnh nhà như thế, mà hai vợ chồng cứ dáu dáu ở nhà với nhau để cho chết cả nút à? Tôi tưởng bác cho bác gái đi làm là phải. Nếu bác nghe tôi, thì tôi hãy cho mượn trước mấy đồng bạc để bác trang trải các món.

Anh Dậu ngập ngừng chỉ vào cái Tiu:

- Thừa bà tôi cũng muốn thế, nhưng còn ngại con bé con này. Mẹ nó đi vắng, tôi nuôi thế nào được nó

Bà lão láng giềng đón lời:

- Tôi nói câu này, nên thì các bác nghe, không nên thì lời tôi lại trả tôi.

- Vâng, cụ cứ nói.

- Thằng cả nhà tôi mới bỏ mất con bé cháu, mấy hôm nay vợ nó buồn lắm, khóc lóc suốt ngày. Nó hãy còn sữa, từ sáng hôm qua đến giờ nó vẫn ôm ấp cái Tiu hộ nhà bác đấy. Xem ý nó cũng mến cháu, tôi muốn xin các bác cho nó nuôi giúp con Tiu, đến năm nó 12 tuổi thì lại trả bác.

Mụ Cừu bàn vào:

- Thôi thế còn gì bằng nữa! Hai bác nên nghe lời cụ đi là phải.

Anh Dậu cảm động:

- Được thế thì quý hóa lắm. chúng cháu xin vâng lời cụ.

Mụ Cừu mở túi lấy năm đồng bạc đưa cho anh Dậu và nói:

- Khi nào bác gái lên tỉnh, tôi cho mượn thêm năm đồng nữa để bác ấy sắm sửa quần áo.

Chị Dậu gửi con bà láng giềng, chạy đi mua trứng gà và nước mắm để làm com thết mụ Cừu, và mời bà lão ở lại tiếp khách giúp mình.

Mặt trời xế bóng, vợ chồng người con bà ấy sang nhà anh Dậu để xin cái Tiu đem về. Trong lúc bỗng con trao sang tay người, chị không khỏi thán thốt hai hàng nước mắt. Và những giọt nước mắt ấy cứ kể tiếp nhau tưới mãi xuống gò má chị, rồi nó trào ra như suối, khi chị già chồng, già con, già cái lâu tranh ở xó lũy tre mà theo mụ Cừu ra ga đi xe lửa lên tỉnh Trung sơn để bước vào một cuộc đời mới.

TẮT ĐÈN

Ngô Tất Tố
www.dtv-ebook.com

Chương 27:

Lửa tắt nồi cơm sôi. Anh bếp ưỡn ẹo chống tay vào sườn và cười hềnh hếch:

L

- Ăn khoai mà cũng đẹp thế. Ba con rồi, vẫn mon mơn như gái mười tám. Chỉ tiếc hai cái oản bụt hơi xệ!

Bác tài đứng đình ở ngoài sân vào:

- Khổ cho tôi quá. Tôi còn trai tơ, thế mà trông thấy u em, tôi cứ tưởng là nhà tôi. Này... u em, hay là bước đi bước nữa. Tôi đểch gì ở với cái thằng chân lấm tay bùn! Lấy chồng tài xế là tiên, lấy chồng cùi quốc là duyên nợ nần. U em có nghe người ta hay hát thế không?

Giã diếc như không nghe tiếng, chị Dậu cố phùng đôi má đỏ gay để thổi cho bếp lửa cháy lên. Bò hôi đổ ra, ướt đầm cả lần áo cánh.

Đã ba hôm nay, chị vẫn phải giữ chức phụ bếp để chờ vào ngôi vú sữa chính ngạch. Mọi ngày, công việc của chị có vài lần rửa bát, nhặt rau. Hôm nay vì trời nực quá, các vị gia thần của quan cụ đều sợ gần lửa, người ta mới thêm cho chị cái việc nấu cơm.

Lửa nỏ. Cơm đã cạn. Mụ Cửu Xung trở vào với cái dáng bộ đắc sách:

- Nhà chị Đông Xá, cơm đã chín chưa? Tắm gội và thay áo đi! Được làm rồi đấy! Giấy của quan thầy thuốc vừa mới gửi đến, nói rằng sữa chị tốt lắm. Cụ lớn bà cho chị năm đồng một tháng. Nếu ngoan ngoan chịu khó, sau này cụ lại cho thêm.

Vui vẻ, chị Dậu cấp gói quần áo ra hồ. Tắm xong, theo lệnh của cụ, lớn bà, chị phải đi với vú Đinh lên nhà trên hầu伺候.

Cố, năm nay gần tám mươi tuổi, cái tuổi mà trời bắt tội cả hai hàm răng không còn cái nào để cho bao nhiêu cao lương mỹ vị đều không có hân hạnh được vào cái mồm móm mém của cố. Tuy ngày ngày cố vẫn dùng nước thịt ép, nhưng theo lời dặn của đốc tờ, thì không gì bỏ bằng sữa người, phải có sữa người mới đủ tắm bổ cho sức khỏe của cố. Vì thế quan cụ mới dùng đến chị.

Cũng như vú Đinh, chức vụ của chị mỗi ngày chỉ vài lần dùng vú cao su hai vôi úp vào vú mình hút sữa ra để dùng cho cố.

Công việc tuy có rất ruột một lúc, nhưng mà cũng được nhàn thân, không lúc nào phải dầu dãi ở dưới bóng nắng.

Từ đó trở đi, ngày nào cũng như ngày ấy, ngoài lúc làm việc bồn phận và lúc hầu hạ các cô, thì giờ của chị chỉ để thương chồng, nhớ con và mong cho hết tháng để lĩnh lương gửi về nhà.

Cơm của quan như nước canh dương, nó đã rửa cho cái nước da đen giòn của chị thành ra màu da trắng nõn. Phụ với nó, lai thêm có đôi mắt sắc, cặp môi tươi, khiến cho chị cảnh trở nên một người đáng

để ý

Quan cụ ra ý thương chị. Những lúc vắng cụ lớn bà, ngài thường gọi chị sai bảo lật vật. Có lúc cao hứng, ngài đã hỏi đến chồng chị có muốn ra làm lý trưởng thì ngài cho làm. Nhưng nghĩ cái thân phận con nhà nghèo hèn, không dám mơ tưởng đến sự danh mệnh, nên chị vẫn lễ phép từ chối.

Đêm ấy, vào tiết đầu thu, đến lượt vú Đĩnh phải sang ngủ ở phòng cổ. Trong lúc buồng các vú chỉ có mình chị với ngọn đèn hoa kỳ le lói trên hòm khóa chuông, cái hòm quần áo của vú Đĩnh.

Những giọt mưa ngâu rả rích như khêu con buồn cho kẻ xa nhà. Cảnh khổ cực của chồng và con tự nhiên kéo đến đầy trước mắt chị.

Đứng không yên, ngồi không yên. Buồn bã, chị gỡ gói áo xin được của các cô thả ra, cắt lại và may lại, để khi được phép về chơi nhà thì đem về cho các con.

Đêm đã khuya, chị thấy đau lưng, mới ngả mình xuống giường, toan nghỉ một lát, rồi lại trở dậy khâu nữa. Không ngờ mỏi quá, chị thiiu thiụ chớp mắt rồi ngủ đi mất.

Trong lúc mơ màng, thỉnh thoảng chị thấy như có người nào sờ tay vào ngực. Giật mình, chị tỉnh dậy. Ngọn đèn hoa kỳ đã tắt lúc nào, cánh cửa khép kín. Trong phòng tối om. Hoảng hốt chị nắm cái bàn tay ấy và giật giọng hỏi:

- Ai đấy?

Mang tai chị thấy hơi râm rạm như bị những sợi râu ngấn quét vào rồi thấy có tiếng thì ào.

- Tao! Tao đây. Cu... đây. Nằm im.

- Bầm cụ chúng con là phận tôi tớ...

- Nói khẽ chứ. Tắt đèn nhà ngói như nhà tranh. Tao không cần gì cái đó.

Buông tay, chị vội choàng dậy, mở cửa chạy té ra sân. Trời tối như mực và như cái tiền đồ của chị.